IISUS HRISTOS ÎN ISTORIE- DUMNEZEU ŞI OM, CELE 24 DE VĂMI ALE VĂZDUHULUI

Cu imagini color, de diacon Gheorghe Băbuț

EDITURA PELERINUL ROMÂN, ORADEA, ANUL 2015

ISTORIA VORBEŞTE DESPRE IISUS HRISTOS, DUMNEZEUL NOSTRU.

DOCUMENTE ORIGINALE

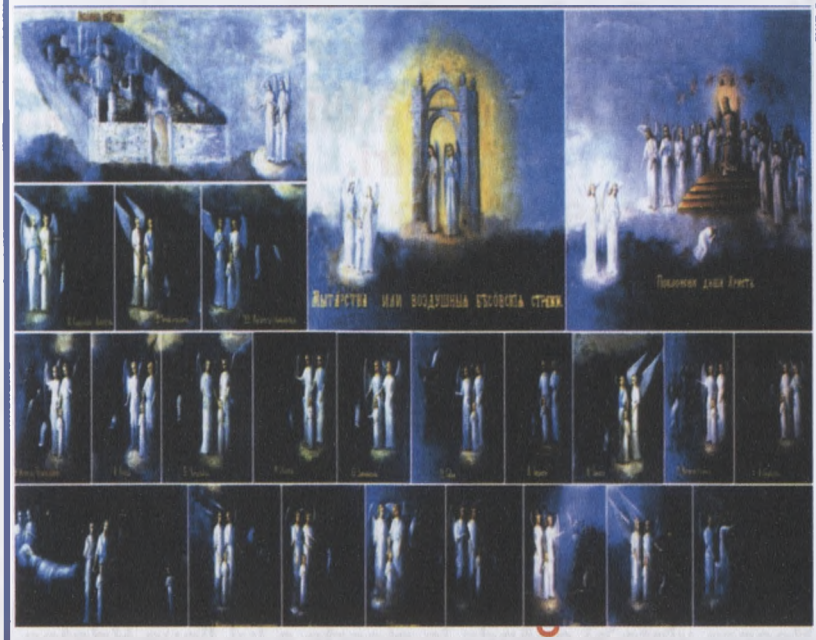

CELE 24 DE VĂMI ALE VĂZDUHULUI

Cu imagini color, de diacon Gheorghe Băbuţ

TIPĂRITĂ DE MĂNĂSTIREA PORTĂRIŢA,

2015

1. ISTORIA VORBEŞTE DESPRE IISUS HRISTOS, DUMNEZEUL NOSTRU. DOCUMENTE ORIGINALE, CĂMAŞA, GIULGIUL DIN TORINO, MARAMA LUI AVGAR REGELE EDESEI ŞI MARAMA VERONICĂI.

După aceste documente Iisus Hristos a avut înălțimea de 1, 72 metri.

Arhiva Cezarului. Anii 30 după Hristos - 1931 după Hristos.

Introducere

În afară de Codexul Evangheliştilor şi al Epistolelor, care se referă la viaţa Marelui nostru Mântuitor Iisus Hristos, se mai găsesc în analele istoriei antice, unele documente care ne informează despre felul cum a fost privit Iisus Hristos de către cei care stăpâneau popoarele pe vremea Lui. Documentele pe care le publicăm, raportează despre viaţa şi osânda la moarte a lui Iisus Hristos, cum şi despre evenimentele din natură, care au avut loc la moartea şi învierea Lui, evenimente pe care mulţi pretinşi învăţaţi din zilele noastre le tăgăduiesc.

Din aceste documente se mai pot vedea şi lacunele justiţiei romane de pe vremuri, care L-a osândit la moarte pe Cel nevinovat şi l-a eliberat în acelaşi timp pe Varava (Baraba), unul din criminalii vremii.

Greşala şi nedreptatea judecătorilor care au osândit pe Hristos la moarte, constituie un avertisment înfricoşat pentru judecătorii timpurilor noastre, care se pretind a fi urmaşii Celui osândit pe nedrept, de a nu repeta aceeaşi nedreptate, dând sentinţe nedrepte împotriva celor ce n-au altă vină decât susţinerea principiilor pe care le-a poruncit Hristos. Vina evreilor de atunci, stăpâniţi de o ură de moarte fanatică împotriva lui Iisus Hristos, constituie de asemenea un avertisment zguduitor pentru toate confesiunile religioase şi pentru toţi oamenii.

2. CE MĂRTURIE DEPUNE PĂGÂNUL LENTULLUS DESPRE HRISTOS?

Cuprinsul scrisorii trimisă de Publius Lentullus proconsul, funcţionar roman în regiunea Tirului şi a Sidonului, împăratului roman Tiberiu.

„Maiestăţii voastre şi stimatului Senat al Romei, din partea senatorului Lentullus Publius, proconsul, salutare! Am aflat că doriţi să ştiţi cele ce acum vă comunic prin această scrisoare:

Trăieşte aici un om ce se bucură de mare faimă, anume Iisus Hristos. Poporul îl numeşte profet al adevărului, iar ucenicii zic că este Fiul lui Dumnezeu, cel care a făcut cerul şi pământul şi toate cele ce au fost şi vor mai fi în univers! Şi-n adevăr o, împărate, în fiecare zi se aud minuni din partea acestui Iisus Hristos. Printr-unul şi singurul lui cuvânt el dă viaţă morţilor şi sănătate bolnavilor.

Este de o statură mijlocie şi de o frumuseţe fără seamăn, uimitoare, şi seamănă cu mama Lui, care este cea mai frumoasă femeie din lume. Părul lui este ca aluna coaptă şi îi cade până la umeri, se

împarte în două prin mijlocul capului, după obiceiul locuitorilor din Nazaret. Fruntea Lui este lată, exprimând inocenţă şi linişte. Nici o pată sau zbârcitură nu se vede pe faţa Lui rumenă. Nasul drept, buzele subţiri, expresia nobilă, nu arată nici un argument pentru vreo critică logică, iar barba Lui bogată şi de aceeaşi culoare cu părul său, este lungă şi se desparte în două prin mijloc. Ochii sunt albaştri vineţi, blânzi şi senini. Privirea lui este însă măreaţă încât insuflă respect la toţi oamenii care îl privesc, şi care se văd siliţi să-l iubească şi să se teamă de el. Lumina ce revarsă faţa Lui ca lumina soarelui, aşa încât este cu neputinţă a o privi cineva mai îndelung. Inspiră spaimă acea lucire. Când însă povăţuieşte şi sfătuieşte, face aceasta plângând şi atrage iubirea şi respectul ascultătorilor. Se asigură că niciodată nu a râs, dar ochii Lui veşnic lăcrimează. Braţele şi mâinile Lui sunt foarte frumoase.

Este foarte plăcut când vorbeşte, dar foarte rar iese în lume. Cât despre învăţătură, El atrage atenţia întregului Ierusalim. Cunoaşte perfect toate ştiinţele, fără să fi studiat vreuna. Călătoreşte desculţ şi cu capul descoperit. Se vorbeşte pe aici că asemenea om nu s-a mai văzut până acum prin părţile acestea. Mulţi iudei îl consideră chiar ca Dumnezeu, iar alţii îl denunţă că lucrează contra legilor Maiestăţii Voastre. Mă revolt foarte împotriva acestor iudei foarte pizmaşi. Omul acesta nu a cauzat nici o nemulţumire la nici un om niciodată. Dacă Maiestatea Voastră doreşte însă să-l vadă, precum mi-aţi scris mai deunăzi, faceţi-mi cunoscut aceasta şi eu imediat îl voi trimite, căci sunt gata să îndeplinesc cu smerenie şi supunere, tot ce

Maiestatea Voastră îmi va ordona. Scrisă în Ierusalim, Grupul X, luna a IX-a.

Al Maiestăţii Voastre prea smerit şi supus servitor Publius Lentullus proconsul. "

NOTĂ: Acest document s-a găsit în Anglia într-o bibliotecă particulară în anul 1865. A fost apoi publicat într-un cotidian englez, apoi într-o revistă bulgară, cu titlul *„Nova Sfetilna izăraveslovie"* prin anul 1885 şi de aici în româneşte. Originalul s-a depus la Biblioteca naţională, fiind apoi revendicat de Biserică.

OBSERVAŢII: Declaraţia de mai sus coincide întocmai cu raportul Scripturii. În ce priveşte fizionomia lui, pare a se contrazice cu profeţia făcută de Isaia unde se zice: „N-avea nici frumuseţe, nici strălucire..." (Is. 5, 3). Isaia vrea să spună că El n-avea nici podoabe ale bogăţiei şi nici slavă lumească. Totuşi El a fost o fiinţă desăvârşită ca fizic, dar asemenea nouă la chip. El nu poseda strălucire pământească, căci mărirea lui Dumnezeu odihnea peste El.

Ioan Botezătorul l-a cunoscut tocmai după acea faţă luminată de Duhul Sfânt, care era lipsită de orice urmă sau zbârcitură a păcatului şi L-a recomandat gloatelor ca pe *„Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii".* Că El plângea adesea ne vorbeşte şi Evanghelia. El a plâns asupra Ierusalimului, a plâns pentru Lazăr când era mort şi în alte dăţi, dar nu citim să fi râs vreodată. Despre învăţătura şi înţelepciunea Lui Evanghelia ne spune că gloatele rămâneau uimite la auzirea cuvintelor Lui. De remarcat însă că Lentullus nu declară cum că Iisus ar fi studiat în Egipt sau în India, necromanţia sau fachirismul, după cum susţin unii

ocultişti şi filozofi atei din zilele noastre. Declaraţia romanului păgân, răstoarnă deci susţinerea neîntemeiată a necredincioşilor din vremea noastră. Evanghelia ne spune că „Mulţi se minunau de învăţătura lui Iisus şi motivele care i-au determinat să zică: Cum de ştie Acesta carte neînvăţând?"

Urmează un alt document de mare importanţă istorică şi religioasă care ne arată mustrările de conştiinţă pe care le avea Pilat, după osândirea şi executarea lui Iisus şi motivele care l-au determinat ca să dea această sentinţă nedreaptă. Iată şi modul cum s-a ajuns în posesia acestui document de mare preţ, pe care un creştin englez l-a publicat - W. D. Nahan.

Acest bărbat creştin auzise despre acest document, mai întâi de la un student german, care fiind la Roma pentru studii teologice şi căutând cu multă curiozitate şi stăruinţă în imensele Biblioteci ale Romei, a dat şi peste raportul lui Pilat către Cezarul din Roma, dar la început, el nu l-a socotit atât de important ca să-l copieze. După câţiva ani însă, într-o discuţie purtată cu englezul W. D. Nahan, el i-a amintit acestuia despre document şi cum englezul a simţit o mare dorinţă de a intra în posesia raportului, l-a rugat pe fostul student german, care între timp se întoarse în Westfalia, ca profesor, ca să intervină prin cunoscuţii de la Vatican, ca să-i trimită o copie de pe acest document. Profesorul german a intervenit prin preotul Prellingheusen, şeful de gală al Vaticanului, care i-a procurat o copie de pe acest document, ce a fost tradus apoi din limba latină în care era scris originalul, în limba engleză şi publicat apoi într-un cotidian. Iată conţinutul: Raportul lui Pilat,

Guvernatorul roman al iudeii.
Către Cezarul Tiberiu;

„Nobile Suverane, Salutare!

Cauzele care au provocat acea tulburare în Ierusalim, au fost în legătură cu moartea lui Iisus din Nazaret şi evenimentele ce au avut loc în provincia mea, acum câteva zile, au fost de un astfel de caracter, care mă fac să vi le raportez cu de-amănuntul, pentru că eu nu voi fi de loc surprins, dacă în curgerea timpului acestuia nu se va schimba cu totul soarta naţiunii noastre, că se pare că în zilele din urmă zeii au încetat de a mai putea fi ispăşiţi. Eu din partea mea, sunt gata să spun; blestemată să fie ziua aceea în care am urmat pe Valerius Gratus la guvernarea Iudeii! La sosirea mea în Ierusalim, am luat în primire sala de judecată şi am poruncit să se facă un ospăţ mare, la care l-am invitat pe Tetrarhul Galileii, dimpreună cu Arhiereul şi pe toţi oficianţii lui. La ora anunţată, nici unul din oaspeţi nu s-a arătat. Aceasta a fost o insultă pentru onoarea mea personală!. . . Mai târziu, după câteva zile a venit la mine arhiereul, ca să-şi scuze. Îmbrăcămintea şi purtarea sa era grav de vicleană. El pretinde că religia sa îl opreşte pe el şi pe supuşii lui de a sta la masă cu romanii şi să se închine libaţiunii (ciocniri de pahare) cu ei. Eu am crezut de bine ca să primesc această scuză, dar tot cu acea ocazie m-am convins că, cuceriţii se declară duşmani ai cuceritorilor şi mi se pare că dintre toate oraşele cucerite, Ierusalimul este cel mai greu de cârmuit. Atât de turbulent era acest popor încât eu trăiam mereu cu frica, că va izbucni în orice moment o răscoală. Pentru reprimarea ei nu aveam însă decât o mână de soldaţi şi un singur

sutaş. Am cerut întărituri de la Guvernatorul Siriei, dar acesta m-a informat că şi el abia are trupe îndeajuns pentru a-şi apăra provincia sa. O dorinţă nestăpânită de cucerire, adică de a ne întinde împărăţia dincolo de mijloacele noastre de apărare, mă tem să nu fie cauză de răsturnare a nobilului nostru guvernământ. Printre mai multe veşti ce mi-au sosit, una m-a interesat în mod deosebit: un tânăr se zice a apărut în Galileea predicând pe un ton blând şi nobil, o altă lege, în numele lui Dumnezeu ce L-a trimis. La început mă temeam ca nu cumva acesta să fie vreun agitator, care să aţâţe poporul în contra romanilor, dar nu după mult timp temerile mele au fost spulberate. Iisus din Nazaret, a vorbit mai mult ca un prieten al romanilor decât al evreilor.

Trecând într-o zi pe lângă lacul ce se cheamă Siloam am văzut acolo mare mulţime de popor, iar în mijlocul ei pe un tânăr care stătea rezemat de un copac şi în toată seninătatea şi calmul predica mulţimii. Mi s-a spus că este Iisus. Era tocmai ceea ce puţin mă aşteptam să văd, atât de mare era deosebirea dintre el şi ascultătorii lui.

Părul şi barba sa aurie îi dădea o înfăţişare cerească. El părea a fi cam de vreo 30 de ani. N-am văzut în viaţa mea o privire atât de senină şi de dulce, un contrast izbitor între el şi ascultătorii lui, cu bărbiile lor negre şi feţele încruntate. Nevoind să-l întrerup prin prezenţa mea, mi-am continuat drumul înainte, dar am făcut semn secretarului meu să se asocieze mulţimii şi să asculte ce vorbeşte. Numele Secretarului meu este Naulius. El este strănepotul şefului de spionaj şi de conspiraţie, care s-a ascuns în Eturia, aşteptând pe Catalina.

Naulius este un vechi băştinaş din Iudeea, astfel că cunoaşte bine limba ebraică. Îmi este foarte devotat şi vrednic de orice încredere. Când am sosit şi am intrat în sala de judecată am găsit pe Naulius, care mi-a istorisit cuvintele auzite de la Iisus, la Siloam. El mi-a zis: niciodată n-am citit în cărţi sau în lucrările filozofilor ceva ce s-ar asemăna predicilor lui Iisus. Unul dintre evreii răsculători, dintre care sunt atâţia în Ierusalim, l-a întrebat dacă este cu cale a da tribut Cezarului. Iisus i-a răspuns: „Daţi Cezarului cele ce se cuvin Cezarului şi lui Dumnezeu, cele ce se cuvin lui Dumnezeu". Tocmai din cauza înţelepciunii lui, eu am îngăduit Nazarineanului libertate, pentru că era în puterea mea să-l arestez şi să-l trimit la Pretoriu, dar aceasta ar fi fost împotriva dreptăţii ce a caracterizat întotdeauna pe romani. Omul acesta nu era nici tendenţios şi nici răsculător şi eu l-am ocrotit cu protecţia mea, poate necunoscută Lui. El avea libertatea să lucreze, să vorbească şi să facă adunări, să ţină predici poporului şi să-şi aleagă ucenici, neîmpiedicat de nici un mandat pretorian. Dacă s-ar întâmpla însă, ferească-ne zeii, aceasta este, doar o presupunere, dacă s-ar întâmpla zic eu, ca religia strămoşilor noştri să fie înlocuită cu religia lui Iisus, lucrul acesta s-ar datora acestei nobile toleranţe şi prea mari indulgenţe, pe care le îngăduie Roma. Pe când eu mizerabilul nenorocit, voi fi poate instrumentul creştinilor pe care ei îl numesc „providenţă", prin care să vină peste noi această soartă şi acest destin. Dar libertatea aceasta nemărginită dată lui Iisus a indignat tare pe evrei, dar nu pe cei săraci, ci pe cei bogaţi şi puternici. Într-adevăr Iisus era foarte aspru cu cei

din urmă (bogaţii) şi aceasta a fost pentru mine un motiv bun de a nu tulbura liniştea Nazarineanului.

Fariseilor şi Cărturarilor le zicea: „Voi sunteţi pui de viperă, vă asemănaţi cu mormintele văruite" alteori indignat de îngâmfatele lor postiri şi dăruiri ale bogaţilor, le spunea că: „Doi bani ai văduvei sărace sunt mai preţuiţi înaintea lui Dumnezeu, decât darurile lor bogate". În fiecare zi se făceau plângeri în sala judecăţii contra abuzurilor evreilor. Eram informat că vreo nenorocire o să i se întâmple acestui om, căci nu va fi fost întâia oară când Ierusalimul să-şi omoare cu pietre pe cei care erau numiţi de ei profeţi. Şi dacă Pretoriul le va refuza plângerea, ei vor face apel la Cezarul! Conduita mea a fost aprobată de Senat şi mi s-a promis întărire de soldaţi, după terminarea războiului cu Parţii, fiindcă altfel eu nu eram în stare să preîntâmpin o răscoală. M-am hotărât apoi să iau o măsură care făgăduia mai mult pentru a stabili liniştea în oraş, fără a supune Pretoriul la concesiuni umilitoare.

Am scris lui Iisus, invitându-l la o convorbire cu mine în sala de judecată şi el a venit. Precum ştiţi nobile împărate, în vinele mele curge sânge de spaniol, amestecat cu sânge de roman, care nu cunoaşte frica şi este nesupus emoţiilor; mă plimbam prin curtea palatului meu când Nazarineanul apăru şi când am dat ochii cu el, mi s-a părut ca şi când o mână de fier mi-ar fi legat picioarele de pământ şi tremuram fără voia mea ca un vinovat, deşi Nazarineanul era calm şi liniştit ca un nevinovat. Când a venit la mine, s-a oprit deodată şi ca printr-un semn, părea că-mi zice: latămă, am sosit! Câtva timp eu am rămas ca

încremenit şi priveam cu admiraţie, respect şi frică asupra acestei figuri de om supranatural, o formă de om necunoscută numeroşilor noştri pictori şi sculptori care au dat forme la tot felul de figuri de zei şi eroi.

„Iisuse i-am zis în cele din urmă şi limba mea gângăvea, Iisuse din Nazaret, eu ţi-am dat timp de trei ani de zile o mare libertate de vorbire şi rău numi pare. Cuvintele tale sunt ale unui înţelept, ale unui om învăţat. Nu ştiu dacă tu ai citit pe Socrate sau pe Platon, dar un lucru îţi spun, că în predicile tale se află o simplitate maiestuoasă, care te ridică mult mai presus de aceşti filozofi. Împăratul este informat despre tine (se referă la scrisoarea raport, scrisă de Publius Lentullus) şi eu umilul său reprezentant în această comunitate sunt foarte fericit că ţi-am îngăduit această libertate, de care te bucuri şi tu atât de vrednic. Totuşi nu pot ascunde de tine că predicile tale au stârnit mari şi puternice duşmănii contra ta. Nici aceasta nu este de mirat, Socrate şi-a avut duşmanii săi şi a căzut victima lor. Ai tăi sunt fără îndoială aprinşi împotriva ta, din pricina libertăţii pe care ţi-o dau. Mă învinuiesc de a fi în directă legătură şi unire cu tine cu scopul de a-i dezbrăca pe evrei de mica putere ce o mai au de la romani. Rugămintea mea deci - nu zic puterea mea este ca tu să fii pe viitor mai cu băgare de seamă şi să eviţi de a jigni mândria duşmanilor tăi, ca să nu se răscoale populaţia stupidă în contra ta şi să mă silească pe mine să întrebuinţez mijloacele justiţiei”.

Nazarineanul însă a răspuns liniştit: „Prinţ al pământului, cuvintele tale nu ies din adevărata înţelepciune. Spune furtunii: stai în mijlocul

muntelui, căci astfel vei dezrădăcina copacii din vale. Furtuna îţi va răspunde; numai singurul Dumnezeu cunoaşte încotro merge furtuna... Adevăr zic ţie, înainte de a înflori rozele Şaronului, sângele Celui Drept va fi vărsat... continuă el cu emoţie. Eu i-am zis: „Tu eşti mai preţios mie pentru înţelepciunea ta, decât toţi tulburătorii aceştia şi îngâmfaţii de farisei care abuzează de libertatea dată lor de Roma, complotează contra Cezarului şi ne ţin într-o frică continuă, aceşti mizerabili neliniştiţi. Ei nu cunosc că lupul din pădure se îmbracă uneori în lână şi piei de oaie. Eu te voi apăra faţă de ei. Palatul meu de justiţie este deschis ţie pentru scăpare. Cu nepăsare şi clătinîndu-şi capul, cu un har şi un zâmbet dumnezeiesc, Iisus îmi ripostă:

„Când ziua aceia va fi sosit, nu va fi loc de scăpare pentru Fiul Omului, nici sub pământ. Sălaşul Celui drept zise El, este acolo, arătând cu degetul spre cer - ceea ce este scris în cărţile profeţilor, trebuie să se împlinească!"

„Tânărule, i-am răspuns eu, pe un ton moale, tu mă obligi ca simpla mea cerinţă să o preschimb în poruncă. Siguranţa provinciilor mele, care este încredinţată îngrijirii mele, cere aceasta. Trebuie să arăţi mai multă moderaţie în predicile tale. Nu vătăma pe alţii aceasta îţi poruncesc. Fericirea ta să te însoţească, mergi în pace".

„Prinţ al pământului, a răspuns Iisus, n-am venit să aduc în lume război, ci pace, iubire şi bunăvoinţă. Eu m-am născut în aceiaşi zi în care Cezar a dat pace lumii romane. Prigonirea nu este de la mine. Eu o aştept de la alţii şi o voi întâmpina cu supunere faţă de voinţa Tatălui meu, care mi-a

arătat calea. De aceia restrângeţi puţin înţelepciunea ta cea lumească. Nu este în puterea ta lumească de a aresta victima de la picioarele altarului ce ispăşesc". După aceea el a dispărut, ca un nor luminos după perdelele pretoriului. Duşmanii lui Iisus, s-au adresat în cele din urmă lui Irod, să se răzbune asupra Nazarineanului. Dacă Irod ar fi urmat propria sa înclinare în această privinţă, el ar fi ordonat imediat osânda la moarte a lui Iisus. Însă el deşi era mândru de cinstea domniei sale, se temea de Senatul Roman, de a nu comite vreo faptă care ar fi putut să-i nimicească influenţa sa în faţa Senatului. Într-o zi Irod veni la mine în pretoriu; când s-a ridicat să plece după câteva cuvinte neînsemnate, m-a întrebat ce părere am eu despre Iisus Nazarineanul.

Eu i-am spus că după părerea mea, Iisus este un mare filozof, după cum unele naţiuni adesea produc, şi că învăţăturile sale, cu nici un chip nu pot fi socotite eretice sau primejdioase, iar Roma este dispusă a-i îngădui toată libertatea de a vorbi şi la acestea este îndreptăţit prin faptele sale. Irod a surâs cu ironie şi salutându-mă cu respect prefăcut s-a îndepărtat. Se apropia marea sărbătoare a ludeilor. Conducătorii religioşi plănuiau să se folosească de această ocazie şi de exercitarea populară care are loc totdeauna la sărbătoarea Paştilor. Oraşul era arhiplin de o populaţie turbulentă care dorea moartea Nazarineanului. Spionii mei mi-au raportat că Arhiereii şi Fariseii, întrebuinţează tezaurul Templului, ca să mituiască, în acest scop pe popor. Primejdia creştea cu fiecare oră. Am scris la prefectul Siriei să-mi trimită o sută de soldaţi de infanterie şi tot atâţia de cavalerie, dar

el a refuzat să-mi trimită. M-am văzut atunci rămas numai cu o mână de soldaţi, nişte păzitori îmbătrâniţi, în mijlocul unui oraş răsculat, neputincioşi de a reprima o răscoală şi fiind deci nevoit să o tolerez. Răsculătorii au pus mâna pe Iisus şi cu toate că ei simţeau că n-au de ce să se teamă de pretoriu, crezându-mă alături de conducătorii lor, în privinţa aceasta au continuat să strige: răstigneşte-l. Trei partide se uniră împotriva lui Iisus şi doreau să scape de jugul roman. Irodienii, Saducheii şi Fariseii. Saducheii a căror conduită era sprijinită pe două motive: ei urau pe Iisus şi doreau să scape de jugul roman. Aceştia n-au putut uita niciodată intrarea mea în sfântul lor oraş, cu steaguri care purtau chipul împăratului roman, deşi eu cu această ocazie am făcut o mare greşeală din necunoaşterea legii lor-totuşi în ochii lor profanarea pe care o purtau ei înşişi, era propunerea mea de a întrebuinţa o parte din tezaurul templului, pentru ridicarea de clădiri publice. Din cauza acestei propuneri ei erau plini de amărăciune. Fariseii erau pe faţă duşmanii lui Iisus şi nu le păsa de guvernul nostru. Ei au fost nevoiţi să înghită, timp de trei ani şi jumătate pilulele amare, pe care Nazarineanul le arunca în faţa lor în public, oriunde se ducea şi fiind prea slabi şi sfioşi şi neavând curajul de a lua singuri măsurile dorite, ei au fost bucuroşi de a se uni cu Irodienii şi Fariseii. Pe lângă cele trei partide, eu mai aveam de luptat împotriva unei populaţii îndârjite şi totdeauna gata a se uni la răscoală şi a se folosi de confuzia şi de neînţelegerea ce rezultă din acestea.

În felul acesta Iisus a fost târât înaintea Arhiereului şi condamnat la moarte. Cu această

ocazie Caiafa Arhiereul, a săvârşit umilul fapt de supunere, el şi-a trimis prizonierul la mine, ca să pronunţ eu osânda definitivă asupra lui. Eu i-am răspuns că deoarece Iisus este galilean, afacerea cade sub jurisdicţia lui Irod şi am poruncit să-l trimită la el. Acel tetrarh viclean şi-a mărturisit însă umilinţa şi pretextând a avea respect faţă de mine, prin sutaşul Cezarului, mi-a încredinţat mie soarta acestui om. Îndată palatul meu a luat înfăţişarea unei cetăţi ocupate. Fiecare moment ce trecea, sporea numărul tulburărilor. Ierusalimul era inundat de populaţia adunată de prin munţii Nazaretului. - Se părea că toată Iudeea se află în Ierusalim. Eu îmi luasem de femeie, o domnişoară dintre gali, care avusese nişte descoperiri pentru viitor. Plângând ea s-a aruncat la picioarele mele şi mi-a zis: „Păzeşte-te! Să nu te atingi de omul acesta, pentru că el este Sfânt! Noaptea trecută, l-am văzut în vis. El umbla deasupra apelor. El zbura pe aripile vântului, vorbea furtunilor şi peştilor mării şi toate erau supuse voinţei lui. Chiar râul de pe muntele Kedron curgea plin de sânge. Statuile Cezarului erau pline de murdăria Golgotei. Catapetesmele dinăuntrul templului s-au dărâmat şi soarele s-a întunecat, ca îmbrăcat în doliu. O, Pilate, rău mare te aşteaptă dacă nu vei asculta sfatul femeii tale. Blestemele Senatului Roman! Teme-te de puterea cerului!" Pe timpul acela treptele de marmoră gemeau sub greutatea mulţimii, iar Nazarineanul era adus iarăşi la mine. Eu am pornit spre sala de judecată, urmat de garda mea. Într-un ton aspru am întrebat pe popor ce vrea!... „Moartea Nazarineanului" fu răspunsul –„Pentru care crimă?" am întrebat eu. – „El a hulit pe Dumnezeu

şi a profeţit dărâmarea templului. El se numeşte pe sine Fiul lui Dumnezeu, Mesia, regele ludeilor". Eu le-am răspuns că justiţia Romană nu pedepseşte astfel de fapte cu moartea. „Răstigneşte-l, Răstigneşte-l" izbucni însă strigătul de la gloata înfuriată. Strigătele gloatei înfuriate zguduiau palatul din temelie. În mijlocul acestei zarve nemaipomenite nu era decât un singur om liniştit şi calm. Acesta era Iisus din Nazaret. După mai multe sforţări, fără rezultat, de a-l scăpa de furia acestor persecutori înverşunaţi, eu am luat o măsură care pentru moment mi se păru că va servi ca să-i scap viaţa; am dat poruncă, ca el să fie biciuit, apoi cerând un lighean cu apă, eu m-am spălat pe mâini în faţa mulţimii, arătând prin aceasta, dezaprobarea mea faţă de acest fapt, dar în zadar, aceşti mizerabili nu s-au mulţumit decât cu viaţa lui. În desele noastre tulburări civile, eu am fost de mai multe ori martor al furiei populare, dar din câte am văzut nimic nu se poate asemăna cu aceasta. În adevăr s-ar putea spune că, cu această ocazie, toate spiritele rele din ţinutul infernului s-au strâns în Ierusalim. Mulţimea părea că nu umbla pe picioare, ci se purta pe sus, urlând ca valurile unei mări înfuriate. O mare neastâmpărată era de la porţile Pretoriului şi până la muntele Sion, cu strigăte, cu fluierături, de care nu s-a mai auzit niciodată în istoria romanilor. Ziua s-a întunecat ca un amurg, asemenea celui văzut la moartea lui Iulius Cezar cel Mare, care s-a întâmplat tot aşa pe la mijlocul lui martie. Eu guvernatorul provinciei răsculate, stăteam rezemat de o coloană a palatului şi gândindu-mă la înfricoşatul fapt al acestor oameni cruzi, care târau spre execuţie pe

nevinovatul Nazarinean. Toţi dispărură apoi în jurul meu. Ierusalimul scosese afară pe toţi locuitorii săi, care se înşiraseră pe părţile funebre ce conduc spre Golgota (Geonica). Un aer de jale şi de înstrăinare mă acoperea. Garda mea însoţise pe cavaleri, iar sutaşul pentru a arăta o umbră de putere, se străduia să facă ordine. Eram lăsat singur şi cu inima zdrobită şi mă gândeam că ceea ce s-a petrecut în momentul acela, stătuse mai mult în puterea zeilor, decât a omului.

Deodată se auzi un strigăt mare ce venea de pe Golgota care părea că este adus de vânt şi care anunţa o agonie pe care urechea omenească n-a mai auzit-o vreodată. Nori mari, întunecoşi s-au coborât şi au acoperit aripa templului şi aşezându-se asupra oraşului, l-au acoperit ca un văl, zguduindu-l puternic. Atât de înfricoşătoare au fost semnele ce s-au văzut atât în ceruri cât şi pe pământ, încât se zice, că Dionisie Areopagitul, ar fi exclamat: „sau că Autorul naturii suferă, sau universul se sfârşeşte". Către ceasul dintâi al nopţii, mi-am luat mantaua pe mine şi am pornit pe jos în oraş spre porţile Golgotei. Jertfa era consumată, mulţimea se întorcea în cetate, dar de fapt, tot agitată, posomorâtă şi cu feţele lor întunecate şi mohorâte de disperare. Mulţi erau cuprinşi de frică şi de remuşcare pentru cele ce văzuseră.

De asemenea am văzut pe mica trupă de ostaşi trecând mâhniţi iar purtătorii steagului îşi învăluiseră capul în semn de întristare. Am auzit pe un ostaş murmurând cuvinte străine, pe care eu nu le-am înţeles. Ici şi colo se vedeau grupe de oameni şi femei adunaţi şi când aruncau privirea spre

muntele Calvarului, rămâneau nemişcaţi, ca în aşteptarea vreunei minuni a naturii. M-am întors la Pretoriu întristat şi plin de gânduri care mă frământau. Urcându-mă pe trepte, se puteau vedea încă stropii de sânge care curseră de la nazarinean. După un timp a venit la mine un bătrân, cu un grup de femei plângând, care rămaseră la poartă, iar el s-a aruncat la picioarele mele plângând cu amar. Este foarte mişcător să vezi pe un bătrân plângând. L-am întrebat ce vrea şi el mi-a zis: „Eu sunt Iosif din Arimateia şi am venit să cer de la tine îngăduinţa să îngrop pe Iisus din Nazaret". I-am zis „cerinţa ta se va îndeplini". Atunci primind raportul că este mort, am poruncit lui Naulius să ia cu sine ostaşi şi să supravegheze înmormântarea, să nu fie împiedicată. Mai târziu câteva zile, mormântul a fost găsit gol. Ucenicii săi au vestit în toată lumea, provincia, că Iisus s-a sculat din morţi, după cum prezise el. Îmi rămase numai această datorie ca să fac cunoscut împăratului această întâmplare dezgustătoare şi neobişnuită.

Chiar în noaptea ce a urmat catastrofei neaşteptate, am început a face acest raport şi de către ziuă s-a auzit un sunet de pe calvar intonând aria Dianei, care a venit la urechile mele. Aruncându-mi privirea spre poarta Cezarului, am văzut apropiindu-se o trupă de soldaţi şi am auzit sunetul trâmbiţei care intona marşul Cezarului. Erau întăriturile ce mi se făgăduiseră, cele două mii de ostaşi aleşi pentru a găti sosirea lor, au călătorit noaptea întreagă. A fost hotărât de soartă, am strigat cu amărăciune, frecându-mi palmele, ca marea nelegiuire să fie îndeplinită şi ca pentru a împiedica răscoala de ieri, trupele să sosească

astăzi!... Soartă crudă cum îţi baţi joc de soarta muritorilor. Era prea adevărat ce a strigat Nazarineanul de pe cruce „S-a săvârşit". Acesta este cuprinsul raportului şi rămân al Maiestăţii Voastre supus, cu respect şi smerenie.

Guvernatorul Ponţiu Pilat.

Făcut în Ierusalim în a XXVIII-a zi a lunii Martie - anul 4147 de la creaţie".

Observaţii: Din raportul lui Pilat către cezarul Tiberiu, reiese că Pilat venise în Ierusalim ca Guvernator cu puţin timp înainte ca Iisus, să fi început activitatea sa mesianică şi că Hristos şi predica sa, avusese o mare influenţă asupra sa. Faptul că Iisus, a vizitat pe Pilat, arată că Hristos nu împărtăşea ideile fanatice ale ludeilor de a nu intra în casă de păgân. Vedem de asemenea că Pilat şi autorităţile ştiau de propaganda lui Iisus şi n-au luat nici o măsură de oprire, până ce iudeii cu irodienii şi saducheii, l-au arestat şi au silit pe guvernator să-l condamne. Acuzele iudeilor că Iisus ar fi învăţat să nu dea tribut Cezarului, nu erau crezute de Pilat. Faptul că Pilat cedează la presiunea iudeilor şi osândeşte pe Iisus la moarte, dovedeşte cât de nestatornică şi de nesigură este justiţia omenească. Raportul lui Pilat corespunde întru totul cu celelalte rapoarte din Evanghelii cu privire la interogatoriul lui Iisus, trimiterea lui Irod şi împăcarea lui Pilat cu Irod. Un lucru însă lipseşte din raportul lui Pilat către cezarul, anume textul sentinţei de condamnare la moarte a lui Iisus, căreia îi vom da citire în paginile care urmează. Probabil că motivul acesta a fost teama ca nu cumva Cezarul Tiberiu să înţeleagă că el n-a făcut altceva decât că a aprobat sentinţa dată deja de

Tribunalul ecleziastic iudaic şi a fost nedrept. Totuşi Cezarul a putut deduce din raportul lui că procedura lui Pilat n-a fost dreaptă şi atât din acest motiv cât şi din cauza plângerii făcute contra lui.

Pilat a fost detronat şi internat, din care cauză el şi-a pus capăt zilelor - s-a sinucis. Ca şi Iuda, tot astfel şi Pilat şi îndeosebi întregul Ierusalim au fost loviţi de mânia divină. Irod, tetrahul Galileii, despre care este vorba în raport, este fiul lui Irod cel mare care a ordonat uciderea pruncilor din Betleem după naşterea lui Iisus Hristos. El era bun prieten al fariseilor şi avea un mare partid în Ierusalim numit al Irodianilor. Tot acesta a tăiat capul lui Ioan Botezătorul, a omorât pe Iacob fratele lui Ioan ucenicul şi voia să omoare şi pe Petru, dar mânia lui Dumnezeu l-a ajuns pe acesta, că îngerul lui Dumnezeu l-a lovit şi a murit mâncat de viermi de viu, tocmai când el voia să-şi întindă puterea sa regală şi asupra altor provincii (Fap. Ap. 12, 23). Vedeţi dar că Dumnezeu nu lasă nepedepsiţi pe prigonitorii fiilor săi. El a zis: *„Cine se atinge de voi, se atinge de lumina ochilor săi”.*

3. Sentinţa dată de Pilat din Pont în Vinerea de Paşti

„Eu, Pilat din Pont, stăpînitor prin împărăţia romanilor, în Divanul cel mare al domniei mele, judec, hotărăsc şi îl osîndesc pe cruce, pe Iisus ce se cheamă în popor, Hristos Nazarineanul, om răzvrătitor împotriva legii lui Moise şi al marelui împărat Tiberiu Cezar, numindu-se pe sine Fiul lui Dumnezeu şi împărat al lui Israel, ameninţînd stricarea Ierusalimului şi a sfintei biserici, nevrînd să ştie Hristos de frica Cezarului, avînd încă

îndrăzneală a intra cu mulţime de popor în oraşul Ierusalim şi în sfînta biserică, ca un împărat biruitor cu ramuri de finic.

De aceea orînduim pe întîiul nostru sutaş Cornelie să-l treacă pe el în public prin oraşul Ierusalim, legat şi biciuit, îmbrăcat în porfiră, încununat cu cunună de spini, ducîndu-şi crucea sa pe umeri, ca să le fie pildă tuturor făcătorilor de rele, între acestea poruncim să-l treacă împreună cu doi tîlhari ucigaşi, şi să-l scoată prin poarta ce se zice Antonia, şi să-l ducă tot prin public la muntele făcătorilor de rele numit Golgota şi acolo să-l răstignească pe cruce pironit cu piroane de fier, după obiceiul osîndiţilor, în obştească privire a tuturor şi poruncim ca nimeni ori de ce treaptă sau numire va fi, să nu îndrăznească a opri această hotărîre de mine dată, povăţuită şi săvîrşită cu toată buna cuviinţă, spre osînda abaterii acestui evreu, fiind pe temeiul legiuirilor şi a pravilelor împărăţiei romanilor.

Către acestea va pune deasupra crucii şi scrisoarea aceasta a vinovăţiei lui în trei limbi: elinească, romană şi evreiască. Adică: Iisus Nazarineanul Împăratul Iudeilor, Anul de la Creaţia Lumii, 5508, 14 Nissan(14 aprilie). "

Pilat a executat o poruncă divină. Iisus Hristos spunea: Trebuie să-mi dau viaţa, ca să înviez din morţi.

4. TEXTUL COMPLET AL CONDAMNĂRII LUI IISUS LA MOARTE.

NOTĂ: Această sentinţă s-a găsit în anul 1509 după Hristos în oraşul Amcula (Italia) într-o piatră frumoasă ce se afla într-o ladă de fier în care era o altă lădiţă de marmură minunat păstrată. Această

osândă închisă aici era în limba ebraică. Originalul s-a depus la Vatican. Pentru prima dată a fost publicată la Constantinopol în anul 1851, apoi când era patriarh Eremia, acesta a publicat-o în cartea sa. Tradusă din limba greacă, după 27 de ani s-a publicat din nou în limba bulgară în oraşul Rusciuc în anul 1875 şi apoi în româneşte.

IATĂ TEXTUL:

„În al şaptezecelea an al domniei lui Tiberiu Cezar şi rege al romanilor, monarh neînvins. Anul 201 din Olimpiadă, iar după anul evreilor 4147 şi anul 93 de la întemeierea Romei, de la eliberarea din robia Egiptului anul 580 şi de la distrugerea sfintei Ţări anul 97. Pe timpul mai marilor poporului roman Lucius Suetonius Marcelius şi cârmuitorul Hillaretes Palister şi pe timpul conducătorului general peste Iudeea, Comus Flavius şi pe vremea dregătorului asupra Ierusalimului, puternicul şi înaltul prinţ Ponţiu Pilat şi pe vremea procuratorului asupra Galileii Irod Antipater şi pe vremea marilor Ana şi Caiafa Alioso şi Mail, mai marii templului, Raban şi Amaleus, pe timpul marilor magistraţi ai oraşului Ierusalimului Simbianoascio, Pompilei Rufa şi comandantul oraşului Totamus". Eu Ponţiu Pilat, procuratorul din Imperiul Roman în sala înalţilor prinţi, condamn şi autentific cu pedeapsă de moarte pe cruce, pe numitul de popor Iisus Nazarineanul Hristos, om răsculător contra legilor lui Moise şi contra Maiestăţii sale Tiberiu Cezar şi rege al romanilor. Ordon şi hotărăsc moartea lui prin răstignirea pe cruce, dimpreună cu alţii, după obiceiul celor condamnaţi din mulţimea poporului bogat sau sărac, pentru aceia că n-a încetat a face răscoală şi pagube în Iudeea, prin aceia că se face

pe sine Fiul lui Dumnezeu şi rege al Ierusalimului şi pentru că ameninţă distrugerea Ierusalimului şi a sfântului templu şi pentru că a refuzat să plătească tribut Cezarului şi pentru că a îndrăznit să intre în Ierusalim cu ramuri de finic şi mulţimea îl aplauda ca şi pe un rege intrând în Ierusalim şi în sfântul Templu. Însărcinez pe primul meu sutaş Comuto Corneliu, ca să-l ţină legat în public în raionul Ierusalimului, bătându-l şi îmbrăcându-l cu o manta roşie şi încoronându-l cu o coroană de spini pe cap şi de a-şi duce crucea singur pe umeri, spre a servi de exemplu şi altora cum şi pentru toţi tâlharii şi să fie scoşi prin poarta Imborel, numită acum Androninos spre a fi răstigniţi împreună cu Iisus Hritos în public la locul deosebit pentru criminali, denumit calvar (locul sângelui). Acel care va fi răstignit şi va muri, să-i fie lăsat corpul pe cruce, pentru sfidarea publicului pentru toţi tâlharii şi criminalii. Iar de partea de sus a crucii să fie scris pe o placă în trei limbi inscripţia: Iisus Alun Omlis Iudan - evreieşte, Iesous a Nazareus Basileva Iudeon - greceşte -, Iisus Nazareus Rex Iodaisrum - latineşte. Ordon ca nici unul din subalternii mei după grad şi după datorie, să pregete a-şi îndeplini cu grabă datoria şi să nu se opună osândirii acestuia, care a renunţat de bună voie la credinţa evreiască, ci să execute întocmai, după cum a fost hotărât de mine, infailibilul după orânduielile legilor regeşti ale Romanilor. Martorii acestei orânduiri sunt:

Din Seminţia lui Israel: RUAN, DANIEL, RAMBINAL, IOACHIM, BANICAN, ROTIN, ITAVEL şi PARICOLAN.

Din partea prinţilor romani ai ţării: LUCIUS,

SICELIUS şi MAXIMILIUS.

Dintre farisei: BARBOS, SIMION şi BORIEL.

Dintre înalţii judecători romani: RABAN, HAUDANIUS şi BACARALOS. Dintre marii preoţi: RUAN, IODUS şi BUCASALIS. Supraveghetorul pentru criminali dintre iudei: BUTAN. Ierusalim 23 martie de la creaţiune".

OBSERVAŢII:

Din raportul sfintelor Scripturi găsim în mod foarte concret şi anume că: *„PILAT A HOTĂRÂT SĂ LE ÎMPLINEASCĂ CEREREA"* (Luca 23, 24). Din stăruinţa depusă de Pilat se constată şi cruzimea şi nestatornicia sa. El căuta să împace fărădelegea cu dreptatea, nimicnicia cu adevărul. El poate voia ca să nu se strice nici cu urmaşii lui Hristos, şi poate nici cu femeia lui, al cărei vis uimitor, este o adevărată prezicere profetică, despre ceea ce avea să li se întâmple acelora care au luat parte la această osândire. Raportul Biblic ne redă numai inscripţia şi interogatoriul luat la Ana, la Caiafa, la Irod şi la Pilat în sala de judecată.

Prin textul de faţă putem vedea cum acea justiţie n-a judecat procesul în fond. Dacă Pilat a declarat că nu găseşte *„în El"* nici o vină. Atunci pe ce bază a ordonat el ca Iisus să fie bătut? Ce legi romane prevedeau bătaia unui adevărat nevinovat?. . . Iar dacă după toate învinuirile nici una nu s-a putut dovedi şi documenta după cum Pilat însuşi declară prin faptul spălării mâinilor, că este fără de vină, atunci pe ce text din legile romane se sprijinea el, ca să ordone ca un prizonier nevinovat să fie totuşi batjocorit şi răstignit? Adevărul totdeauna va triumfa, chiar când s-ar părea că minciuna şi nedreptatea ar birui. Triumful este al dreptăţii

curate. Multe se pot învăţa din acest proces al judecăţii şi osândirii lui Iisus Hristos, unde judecătorul roman a comis cea mai mare nedreptate. Aici pot găsi judecătorii lumii de astăzi un avertisment de a nu comite şi ei asemenea nedreptăţi şi a nu căuta la faţa nimănui, ci de a judeca numai potrivit cu adevărul şi cu dreptatea divină. Ar fi ceva natural şi absolut necesar ca judecătorii de astăzi să citească şi Sfânta Carte, adică Scriptura Vechiului şi Noului Testament. Tribunalele pământeşti n-ar trebui să sancţioneze probleme pur religioase sau să osândească pe cineva pentru că crede altfel de cum crede majoritatea. Aceasta pentru că istoria ne dovedeşte că religiile dominante n-au avut totdeauna adevărul curat, ci au fost supuse şi greşelii. Iudeii credeau că numai ei au dreptul la libertate în cele ale credinţei. Această orbire i-a dus la crima cea mai grozavă cerând să fie condamnat la moarte IISUS, dreptatea şi adevărul, orbire care le întunecă ochii până în ziua de astăzi. Sentinţa de condamnare a lui Iisus, constituie un avertisment grozav şi pentru toate popoarele şi îndeosebi pentru capii de religii şi pentru magistraţi.

5. Epistola femeii lui Pilat, Claudia Procula adresată prietenei sale, Pulvia Romelia, Despre ultimele evenimente din Viaţa lui Iisus Hristos.

NOTĂ: Originalul acestei scrisori se găseşte în imensele biblioteci ale Vaticanului unde a fost copiată şi trimisă Episcopului Dionisie de Constantinopol pe la anul 1463 fiind apoi republicată în anul 1875.

Iată cuprinsul ei: *„Claudia Procula, ţie Pulvia Romelia, salutare! O, tu a mea credincioasă tovarăşă, mă întrebi şi mă rogi a-ţi descrie evenimentele care s-au petrecut din ziua despărţirii noastre. Ştirile unora din ele au ajuns până la tine, însă taina în care sunt învăluită, trezeşte în tine neliniştea şi dorinţa de a şti starea mea. Dând atenţie delicatului tău apel mă voi strădui să-mi aduc aminte de inelele lanţului de amintiri împrăştiate ale vieţii mele şi dacă voi întâlni asemenea împrejurări care ar uimi mintea ta, atunci adu-ţi aminte că puterile creatoare sunt nepătrunse şi înconjurate de întuneric, pentru priceperea noastră neputincioasă şi muritoare şi că este cu neputinţă pentru fiinţele muritoare, de a schimba soarta vieţii lor. Eu n-o să-ţi amintesc primele zile ale vieţuirii mele, care au zburat aşa de repede în pace la Narbona, sub paza şi grija părintească şi sub ocrotirea prezenţei lor. Tu ştii că odată cu sosirea primăverii a 16-a a fecioriei mele, m-am unit prin legământ conjugal cu romanul Ponţiu Pilat, nepot al unei renumite familii care ocupa pe atunci în Italia un loc de Guvernator. Imediat după ieşirea noastră din templu, eu a trebuit ca să urmez lui Ponţiu Pilat în provincia care i-a fost încredinţată. Am plecat fără bucurie, dar nici de tot cu îndoială, după soţul meu. Eu am regretat mult pentru voi... locuinţa liniştită a părinţilor mei, fericitul cer al Narbonei, frumoasele monumente, gingaşele dumbrăvi ale patriei mele, eu vă salut cu ochii plini de lacrimi. Primii ani ai vieţii mele conjugale au trecut liniştiţi. Cerul mi-a dăruit un fiu, el mi-a fost drag mai mult decât lumina zilei, am împărţit cu el ceasurile mele de îndeletnicire, de tristeţe şi de*

bucurie. Fiul meu era de cinci ani când Ponţiu, după mila împăratului, a fost denumit ca Procurator al ludeii. Atunci noi am plecat cu oamenii noştri aranjaţi ca servitori, pe un drum foarte greu de descris. Cu timpul m-am îndrăgostit de acea provincie bogată şi fructiferă, pe care soţul meu trebuia s-o cârmuiască în numele Romei, stăpâna popoarelor. În Ierusalim am fost înconjurată de aplauze, de cinste, totuşi eu am trăit în deplină tristeţe şi izolare, din cauza mândriei şi dispreţului cu care evreii ne întâmpinau pe noi „străinii" şi „păgânii", după cum ne numeau ei pe noi. Ei susţineau că noi spurcăm cu prezenţa noastră pământul sfânt pe care Dumnezeul lor l-a făgăduit strămoşilor lor. Eu mi-am petrecut timpul cu copilaşul meu prin pădurile mele liniştite unde mistreţul se nutrea cu ramurile măslinilor, unde palmierii cu frunzele lor delicate, mai frumoase decât cele din Delosa se ridicau peste portocalii sălbatici, care înfloreau şi printre pomii fructiferi, acolo sub acea umbră răcoroasă, am cusut învelitoare pentru altarele zeilor sau citeam versurile lui Virgiliu, atât de plăcute auzului şi tot atât de răcoritoare inimii. Soţul meu, numai puţine momente le putea rezerva pentru mine. El era întunecat şi trist, oricât de tare era mâna lui, ea se arăta totuşi foarte slabă de a ţine în supunere pe acest popor, care a fost atâta timp independent şi pornit din fire spre răscoală, care sunt despărţiţi în mii de secte furtunoase, dar care se unesc într-un singur punct, în ura lor contra romanilor. Numai o singură familie, din înalta clasă din Ierusalim îmi arăta o prietenie relativă. Aceasta era familia căpitanului sinagogii. Iar eu am găsit o mare

plăcere în vizitarea soţiei lui Salomeea, un exemplu de bunătate, blândeţe îndeosebi cu facerea de cunoştinţă cu fiica ei, ce avea vârsta de 12 anişori, Semida, iubită şi prea frumoasă ca sarea Şaronului care înfrumuseţează părul ei. Câteodată ele îmi vorbeau despre Dumnezeul părinţilor lor, îmi citeau pasaje din sfintele cărţi. Şi ce să-ţi spun Pulvio, amintindu-mi despre cunoscutele cântări ale lor de laudă compuse de Solomon pentru Dumnezeul lui Iacob! Acel singur Dumnezeu veşnic nepătruns de obiceiurile şi proverbele cărora noi le dăm ascultare la altarele noastre, numindu-le ca dumnezeieşti. Acel Atotputernic şi milostiv, care uneşte în sine bunătatea, curăţia şi mărirea! Amintindu-mi de glasul Semidei care răsuna ca răsunetul de harfă când cânta sfântul imn Binefăcătorului şi marelui împărat al lumii lui Israil, Căruia la rândul meu, am încercat să cânt la instrumentul meu, aşa de des folosit atunci. În singurătatea mea, lângă leagănul copilului meu, mă aruncam în genunchi, îl chemam de multe ori, chiar contra voinţei mele, rugam pe acel Dumnezeu pentru smerenia şi liniştea inimii mele, căruia îi supuneam soarta şi judecata mea mâinii sale tari de fier, ca o roabă a unui domnitor şi să vezi minune! eu totdeauna mă ridicam ajutată şi mângâiată! După un timp oarecare Semida se îmbolnăvi. Într-o dimineaţă când m-am deşteptat, mi s-a spus că ea a murit în braţele mamei sale şi fără prea multe suferinţi. Cuprinsă de întristare, auzind această ştire, eu am apucat copilaşul meu pentru a merge în grabă la ele, ca să plâng împreună cu plângătoarele şi cu maica Semidei. Sosind în strada unde era casa lor, servitorii mei cu mare greutate au putut face drum prin mulţime pentru mine şi

însoţitoarele mele, pentru că plângătoarele şi cântăreţele împreună cu o imensă mulţime de popor se îngrămădise în jurul casei. Deodată am văzut că mulţimea se retrage, făcând loc de trecere unui grup de oameni ce veneau, la care mulţimea privea cu mare interes şi respect. La primul om, eu am recunoscut pe tatăl Semidei, dar în loc de a-l vedea întristat, după cum mă aşteptam să-l văd, pe stimata lui faţă, eu am văzut trăsătura unei ferme convingeri şi nădejdi ce nu putea fi înţeleasă de mine. Cu el mai mergeau încă trei inşi îmbrăcaţi în haine aspre şi cam sărăcăcioase, ce dădea aspectul că sunt oameni simpli şi neştiutori. Iar după ei mergea unul îmbrăcat, un bărbat în anii de plină frăgezie a tinereţii. Eu am ridicat ochii ca să-l privesc, dar a trebuit imediat să-mi retrag privirea de la El spre pământ, ca dinaintea soarelui strălucitor.

Mi se părea că fruntea lui era luminată, iar în jurul capului se forma o strălucire, care părea ca o coroană, iar părul lui lucitor se lăsa pe umeri potrivit obiceiului locuitorilor din oraşul Nazaret. Îmi este imposibil a-ţi explica ce am simţit eu, când l-am privit. Aceasta a fost cea mai puternică emoţie pe care am simţit-o vreodată pentru că în fiecare trăsătură, el insufla şi o temere tainică prin privirea ochilor săi, ce părea că ne preface în ţărână. Eu am plecat după el, fără să ştiu unde merge. Uşa casei se deschise şi eu am putut vedea pe Semida care zăcea în pat înconjurată de sfeşnice şi de miresme. Era încă frumoasă, dar palidă ca culoarea crinilor ce erau îngrămădiţi la picioarele ei. Degetul morţii lăsase urme în jurul ochilor ei şi peste buzele ei uscate. Salomeia stătea lângă ea muţită şi aproape

lipsită de orice simţire, mi se părea că ea nici nu mă vedea, iar tatăl Semidei s-a aruncat la picioarele Acelui necunoscut mie, care se apropia de aşternutul celei moarte, şi arătând-o cu degetul a strigat. „Domnul meu, fiica mea este în mâinile morţii, dar dacă voieşti ea va învia!" Atunci eu am început să tremur când am auzit aceste cuvinte, inima mea încetă a mai bate, din cauza măreţiei aceluia pe care eu nu-l cunoşteam. El a prins mâinile Semidei, aţintindu-şi puternica privire la ea şi i-a zis: „Fetiţă scoală" şi Semida s-a ridicat de pe patul ei, ca şi cum ar fi fost ajutată de o mână nevăzută. Ochii i se deschiseră, simţul, viu al vieţii înflori iarăşi pe buzele ei, apoi a întins mânuţele ei şi a strigat: „mamă"! în acest strigăt s-a trezit şi Salomeia. Mama şi fiica ei s-au îmbrăţişat una pe alta. Iar lair tatăl îngenunchind în faţa Aceluia, căruia îi zicea „Domn" sărutându-i ciucurii de la poalele veşmintelor lui zise: „Ce trebuie să fac pentru a avea viaţă veşnică?" „Să iubeşti pe Dumnezeu şi pe oameni" a fost răspunsul. După aceste cuvinte El se făcu nevăzut ca şi o fantomă în umbra luminii. Eu eram în genunchi, fără să-mi dau seama. După ce m-am trezit ca dintr-o deşteptare din somn, am plecat acasă, lăsând fericită familia în culmea veseliei, o bucurie pe care nici o pană nu o poate descrie.

Pe timpul cât luam masa de seară, eu am istorisit lui Ponţiu tot ce am văzut şi am auzit. El plecă capul şi îmi zice: „Tu ai văzut pe Iisus Nazarineanul care este obiectul de ură şi de dispreţ al fariseilor şi al saducheilor, al partidului lui Irod şi al leviţilor îngâmfaţi de la templu. Această ură creşte din zi în zi, tot mai mult şi unicul gând al lor este ca să-i ia

viaţa, dar cuvintele Nazarineanului, sunt cuvintele unui înţelept, iar minunile lui ale adevăratului Dumnezeu". Dar pentru ce îl urăsc ei aşa de mult? zisei eu. Pentru că el mustră obiceiurile şi făţărnicia lor. Eu l-am auzit zicând fariseilor „morminte văruite", „pui de năpârci otrăvitoare, voi puneţi fraţilor voştri sarcini grele pe umeri pe care voi nu voiţi să le atingeţi cu mâna" voi plătiţi zeciuială din chimen, mărar, dar foarte puţin vă interesaţi de împlinirea legii, de credinţă, de dreptate şi de milă". Înţelesul acestor cuvinte este adânc şi adevărat. . . „El i-a supărat pe aceşti oameni îngâmfaţi şi mândri şi atmosfera este întunecată pentru viitorul Nazarineanului". Dar tu o să-l aperi, nu-i aşa ?! am strigat eu plină de indignare. Puterea mea este foarte slabă, faţă de poporul răsculător şi stricat, de altfel aş suferi şi eu foarte mult sufleteşte, dacă ar trebui să vărs sângele acestui înţelept. După aceste cuvinte Ponţiu se sculă şi se retrase în altă cameră adânc îngândurat. Eu am rămas într-o durere şi întristare de nedescris. Ziua Paştelui se apropia. La această mare sărbătoare, aşa de importantă pentru evrei, se îngrămădea în Ierusalim o mare mulţime de popor din toate părţile Iudeii, pentru a aduce în templu jertfa de solemnitate a sărbătorilor ce aveau loc.

Joi înainte de această sărbătoare, Ponţiu mi-a spus întristat că viitorul Nazarineanului este foarte nemângâietor. Asupra capului lui, s-a făcut deja o conjuraţie şi se poate ca încă în această seară, el să fie predat în mâinile Arhiereilor. Eu m-am cutremurat la auzirea acestor cuvinte şi l-am întrebat: Tu o să-l aperi, nu-i aşa? Voi putea face eu aceasta? răspunse Ponţiu cu o privire întunecată,

soarta despre care Platon prezicea pentru unii neprihăniţi, mi se pare că o să-l lovească şi pe Iisus. El va fi persecutat şi dispreţuit şi predat spre a fi osândit la moarte crudă. Veni timpul pentru culcare, ca să dormim. Pe dată ce am plecat capul pe pernă ca să dorm, nişte puteri tainice stăpâniră gândirea mea. Eu am văzut pe Iisus aşa după cum Salomeia îl descria pe Dumnezeul ei. Faţa lui strălucea de mărire ca şi soarele. El zbura deasupra aripilor heruvimilor, flăcările ce împlinesc voinţa sa oprindu-se pe nori. Mi se pare că el este gata de a judeca popoarele adunate în faţa sa. Cu întinderea dreptei sale puternice el despărţi pe drepţi de nedrepţi. Cei dintâi se urcau spre el, plini de mărirea tinereţii veşnice şi mărirea dumnezeiască, dar cei din urmă au fost aruncaţi în lacul cel de foc, un foc pe lângă care Ereba şi Flegativa sunt o nimica.

Atunci judecătorul divin, atrăgând atenţia asupra rănilor care împestriţau trupul său, a zis cu glas de tunet puternic: „Daţi-mi înapoi sângele pe care Eu l-am vărsat pentru voi!" Atunci cei nenorociţi rugau munţii şi peşterile pământului ca să-i înghită acoperindu-i. În zadar se simţiră ei singuri faţă de suferinţe, în zadar se simţeau nemuritori şi nesupuşi disperării cât fuseseră pe pământ. Ei pieriră! O, ce fel de vis, sau mai bine i s-ar zice descoperire! îndată ce zorile apărură şi se luminau turnurile templului, eu m-am sculat cu inima apăsată de groază de cele văzute. M-am aşezat la fereastră pentru a lua aer proaspăt. Mi se păru însă că în centrul oraşului se aude din ce în ce mai tare un strigăt de zgomot; strigătele, ţipetele, blestemele, care erau mai înspăimântătoare decât

valurile înfuriate ale oceanului, ajungeau la urechile mele. Eu ascultam mereu, inima îmi bătea aşa de tare, înspăimântată, iar fruntea mi se umplu de o sudoare rece. Nu peste mult timp am auzit că acel zgomot se apropia tot mai mult, până ce treptele ce conduceau la palatul Justiţiei se cutremurară sub greutatea gloatei nenumărate. Adânc îngrijorată de cele ce vor urma, pe neaşteptate eu am luat pe fiul meu în braţe acoperindu-l cu o învelitoare subţire şi am alergat la soţul meu. Sosind la uşa cea dinăuntru care conducea la sala de judecată şi auzind acel zgomot mare de glasuri, eu n-am mai îndrăznit să intru înăuntru, decât numai am privit prin perdeaua de purpură.

Ce privelişte Pulvio! Ponţiu sta pe tronul său făcut din oase de elefant, în toată mărirea sa, cu care Roma înconjoară pe reprezentanţii ei; şi în aparenţă fără teamă, cum voia el să se prezinte, arătând prin expresia feţei lui că nu se teme, eu totuşi am putut pricepe grozăvia neliniştii lui.

În faţa lui cu mâinile legate, cu hainele rupte de maltratările suferite, cu fruntea plină de sânge, sta Iisus Nazarineanul, liniştit şi neclintit. În trăsăturile feţei lui nu se putea semnala nici o mândrie, nici o frică. El era liniştit ca un nevinovat, supus ca un miel. Blândeţea lui mă umplu de frică şi de groază, pentru că în urechile mele, încă mereu răsunau cuvintele visului meu: „Daţi-mi sângele pe care Eu l-am vărsat pentru voi!" în jurul lui, plină de furie turbată, stătea mulţimea care îl adusese la judecată. La această gloată se mai adăuga şi o mare mulţime de gardieni şi servitori, de leviţi şi de farisei cu privirile încruntate şi mânioase. Aceştia din urmă, se puteau deosebi după tăbliţele de pergament

însemnate cu diferite semne, texte din lege, pe care le aveau legate pe frunţile lor. Toate aceste feţe fierbeau şi erau pline de ură, mi se părea că în faţa lor străluceau flăcările iadului şi că spiritele lui Himera amestecă glasurile lor cu strigăte sălbatice ca ale fiarelor turbate. În cele din urmă, după facerea unui semn din partea lui Ponţiu, se făcu tăcere.

Ce voiţi de la mine? întrebă el. Noi vrem moartea acestui om, Iisus Nazarineanul. Irod îl trimite la tine pentru ca tu să-i pronunţi osânda. Cu ce-l învinuiţi voi? în ce constă gravitatea lui? după care întrebări, începu din nou ecoul ţipetelor lor. El a prezis distrugerea templului, El se intitulează rege al Iudeilor, Hristos Fiul lui Dumnezeu, El a supărat pe preoţii seminţiei lui Aaron, strigau leviţii – „Să fie răstignit" ţipa mulţimea înfuriată. Acest strigăt îşi are şi acum ecoul în urechile mele şi chipul jertfei neprihănite, se perindă mereu prin faţa ochilor mei. Atunci Pilat întorcându-se către Iisus, i se adresă cu cuvintele lui prefăcute; „Aşadar, Tu eşti regele iudeilor?" Tu zici asta răspunse Iisus. „Tu eşti Hristosul Fiul lui Dumnezeu?" întrebă iarăşi Pilat. Dar Iisus nu i-a răspuns nici un cuvânt. Ţipetele se reînnoiră şi mai accentuat ca mai înainte şi întocmai ca urletul unui tigru flămând ei strigară: „Daţi-ni-L nouă ca să moară pe cruce." Ponţiu le făcu din nou semn ca să tacă zicându-le: „Eu nu găsesc nici o vină în acest om şi am să-l eliberez". Daţi-ni-L nouă, Răstigneşte-l", se repeta strigătul mulţimii. Eu n-am putut asculta mai departe şi chemând un rob al meu, l-am trimis la soţul meu ca să-l cheme, pentru a sta de vorbă cu el puţin.

Ponţiu părăsi fără întârziere sala de judecată şi

veni la mine. Eu m-am aruncat la picioarele lui zicând cu lacrimi: „Pentru tot ce ţie mai drag şi mai scump, pentru copilul acesta, arvuna aceasta sfântă a unirii noastre, să nu te faci părtaş la vărsarea sângelui acestui neprihănit, care este asemenea lui Dumnezeu cel nemuritor. Eu l-am văzut în vis în această noapte înconjurat de mărire dumnezeiască. El judeca omenirea care tremura în faţa lui şi printre nefericiţii aceia care au fost aruncaţi în flăcările Gheenii, eu am recunoscut faţa acestora, care cer acum moartea lui! O, crede-mă, că o singură picătură al acestui sânge va desena în veşnicie osândirea ta!" „Tot ce se petrece acum, mă înfricoşează şi pe mine singur, îmi răspunse Ponţiu, dar ce pot face eu? Scutul gărzii romane este de un număr foarte redus şi ca atare o asemenea apărare este foarte slabă, faţă de acest popor, care este înţesat de demoni. Nenorocirea ne ameninţă şi asemenea judecată este întocmai ca a Evmendiţilor, de unde se aşteaptă nu dreptate ci răzbunare. Linişteşte-te Klaudio! Mergi cu copilul în grădină, ochii tăi nu sunt creaţi pentru a privi această scenă sângeroasă." După cuvintele acestea el a ieşit şi m-a lăsat singură şi eu am căzut în descurajare şi jale. Iisus, era încă mereu ţinta tuturor batjocurilor şi al maltratărilor la judecată din partea mulţimii şi a soldaţilor brutali, patimile lor se aprindeau şi mai mult din cauza răbdării lui nemărginite.

Ponţiu se întoarse îngrozit la tronul său. Când gloatele văzură aceasta, ţipetele „La moarte, la moarte" răsunară mai asurzitor ca mai înainte. După o veche tradiţie, Guvernatorul elibera la timpul Paştelui, un condamnat la moarte, ca semn

al facerii de bine şi al graţierii. În această faptă dumnezeiască, Ponţiu se adresă poporului, văzând în acest obiect un mijloc de a-l elibera pe Iisus. Deci Ponţiu întrebă pe popor cu glas tare: „Pe cine să vă eliberez pentru sărbători, pe Varava (Baraba) sau pe Iisus numit Hristos?" „Liberează-l pe Varvara" strigă mulţimea. Varava era un tâlhar şi un omorâtor, cunoscut în toată împrejurimea din cauza cruzimilor săvârşite de el. Ponţiu întrebă din nou: „Dar ce să fac cu Iisus Nazarineanul?" „Să fie răstignit" strigară ei. „Dar ce rău a făcut el?" cu şi mai multă furie ei strigau „Să fie răstignit." Ponţiu plecă capul descurajat. Îndrăzneala gloatei creştea mereu şi lui Ponţiu i se părea că este ameninţată autoritatea sa şi autoritatea Romană, pe care el o apăra aşa de mult. În Ierusalim el nu avea altă apărare decât escorta lui, fiindcă numai foarte puţini dintre militarii localnici depuseră jurământ semnului nostru de vultur. Tulburarea creştea cu fiecare minut ce trecea. Niciodată n-a fost o furtună aşa de zgomotoasă a circului, niciodată încăierările din Forum n-au avut atâta influenţă asupra auzului meu. Nicăieri nu se vedea linişte. Liniştea deplină se găsea numai pe fruntea victimei. Maltratările, batjocurile, dispreţul general şi moartea chinuitoare, nimic dintre acestea n-au putut întuneca acea privire cerească şi luminată. Acei ochi care dăduseră viaţă fiicei lui Iair, priveau la chinuitorii săi cu un reflex nedescris de pace şi iubire. El suferea, fără îndoială, dar suferea cu bucurie şi spiritul mi se părea mie, se înălţa către Tronul Celui nevăzut, ca o flacără curată pentru arderea de tot. Judecătoria era plină de poporul care dădea aspectul unui râu înfuriat, ale cărui ape

se îngrămădeau începând de la Muntele Sion, unde era ridicat templul şi până în faţa Pretoriei, şi în fiecare minut se adăugau glasuri noi, la acel cor al infernului. Bărbatul meu, obosit şi ameninţat, a fost silit să cedeze în cele din urmă. O, ceas fatal al pierzării?... Ponţiu se ridică. Pe faţa lui se descrie îndoiala şi groaza morţii. Îşi spălă mâinile în chip simbolic, în ligheanul cu apă, zicând: „Eu sunt nevinovat de sângele acestui drept." „Să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri" zbieră nefericitul şi nebunul de popor care se îngrămădea în jurul lui Iisus. Călăii turbaţi îl răpuseră. Eu am petrecut cu ochii mei jertfa care era condusă la înjunghiere... deodată ochii mi se întunecară din cauza bătăii de inimă, mi se părea că viaţa mea a atins marginile ei. Eu am fost luată de mâinile femeilor mele servitoare şi condusă la o fereastră care privea în curtea Tribunalului. Eu m-am aplecat şi am văzut urmele de sânge vărsate.

„Aici a fost bătut cu biciul Iisus Nazarineanul" îmi spunea una din roabele mele, „Acolo l-au încoronat cu spini" spunea altă roabă, soldaţii l-au batjocorit zicându-i „Regele Iudeilor" lovindu-l peste faţă. „Acum el îşi dă sufletul" spuse o a treia roabă. Fiecare cuvânt din acestea străpungea inima mea cu un cuţit. Amănuntele acestei grozave fărădelegi, înmulţiră întristările mele, suferinţele ce le simţeam în pieptul meu, am simţit că s-au întâmplat evenimente supranaturale în nenorocita zi de astăzi. Mi se părea că cerul se asemăna cu jalea inimii mele. Nori mari negri şi înfricoşători de diferite forme, pluteau deasupra pământului şi din atingerea norilor se descărcau fulgere care aduceau ecoul tunetelor. Astfel oraşul cel plin de

zgomot se linişti ca pus pe gânduri, în tăcere, ca şi când moartea ar fi întins peste el, aripile ei negre. O groază de nedescris îmi opri privirea către un punct. Când am strâns la piept copilaşul meu eu aşteptam ceva fără ca să ştiu ce.

Pe la ceasul al nouălea din zi (15) întunericul se îngroşă şi un puternic cutremur de pământ zgudui totul. Putea să creadă omul că a venit pustiirea lumii şi stihiile se prefac în haosul primitiv. Eu m-am lăsat la pământ. În acel timp una din femeile mele, născută evreică, intră în camera mea palidă, disperată şi cu ochii speriaţi strigă: „A venit ziua de apoi, Dumnezeu anunţă aceasta prin minuni. Catapeteasma care desparte Sfânta de Sfânta Sfintelor, s-a despicat în două de sus până jos. Vai de sfântul locaş! Se spunea că multe morminte se deschiseră şi mulţi au văzut drepţii înviaţi, care fuseseră despărţiţi de mult din Ierusalim, profeţi şi preoţi din timpul lui Zaharia care a fost ucis în templu şi până la Ieremia, care a prezis căderea Sionului. „Morţii ne prevesteau mânia lui Dumnezeu. Pedeapsa Celui Atotputernic se răspândeşte ca o flacără" ziceau unii. Când am auzit aceste cuvinte mi se păru că îmi pierd raţiunea! M-am ridicat şi aproape că abia îmi târam picioarele, am ieşit la scări, aici am întâlnit pe sutaşul care luase parte la maltratarea lui Iisus. El era un viteaz încărunţit şi prea oţelit în luptele cu germanii şi cu alte popoare. Niciodată nu s-a bătut în piept aşa de îndrăzneţ ca acum. Dar în acea clipă el era indispus şi istovit de chinuri, căindu-se. Eu doream ca să-l întreb mai amănunţit despre cele întâmplate, însă el trecu pe lângă mine repetând în urmă: „Acela pe care noi l-am omorât, a fost cu

adevărat Fiul lui Dumnezeu". Eu am intrat apoi în marea sală de judecată. Acolo sta Ponţiu, care îşi acoperea faţa cu mâinile. Când şi-a ridicat capul la intrarea mea, a zis disperat: „Ah pentru ce nu te-am ascultat Klaudio!... inima mea întunecată nu va mai gusta nici o linişte. Pentru ce n-am putut să apăr cu viaţa mea, pe acest înţelept?!... Eu n-am mai avut îndrăzneală de a-i răspunde. Nu puteam găsi cuvinte spre a-l înviora şi de a-l întoarce de la acea nefericire care ne pecetlui pentru veci pierzarea. Tăcerea noastră înmormântată era întreruptă numai de ecoul tunetelor care răsunau pe coridoarele palatului.

Fără a ţine seama de furtună, un bătrân oarecare s-a prezentat în faţa locuinţei noastre. El a fost condus în faţa noastră, iar el cu lacrimi în ochi, se aruncă la picioarele bărbatului meu zicând: „Mă numesc Iosif Arimateiu şi am venit să te rog a-mi permite ca să iau de pe cruce trupul lui Iisus, ca să-l înmormântez în mormântul meu nou săpat în stâncă." „Du-te şi ia-l" fu răspunsul lui Ponţiu, fără a ridica ochii ca să-l privească, fiindcă fusese informat de sutaş că Iisus a murit. Bătrânul ieşi. Eu am văzut că el s-a unit cu o grupă de femei ce erau îmbrăcate în haine lungi cu care se acopereau, şi care aşteptaseră pe bătrân la poartă. Astfel se termină această zi fatală! Iisus a fost înmormântat într-un mormânt, adică într-o peşteră care era săpată în piatră, iar la uşa peşterii s-au pus santinele de pază.

Dar, o Pulvio! A treia zi, plin de strălucire şi de biruinţă El s-a arătat asupra acestui oraş. El a înviat împlinind prezicerile lui şi triumfând de biruinţă asupra morţii, s-a arătat ucenicilor şi prietenilor lui

şi mai pe urmă, la o mare mulţime de popor. În felul acesta mărturiseau despre El ucenicii lui, confirmând mărturia lor cu sângele lor propriu şi ducând vestea despre Domnul lor Iisus, în faţa tronurilor mai marilor şi judecătorilor. Dar ca o dovadă şi mai autentică despre aceasta, învăţătura Lui a fost încredinţată la câţiva pescari din Tiberi. Această învăţătură se răspândeşte în întregul imperiu. Aceşti neştiutori pescari au devenit pe dată oameni cu renume şi vestiţi cu cuvintele lor dulci spuse în toate limbile şi plini de putere de sus. Noua credinţă creşte ca o sămânţă de muştar, adevărat roditoare, căreia avea să i se supună orice rădăcină.

De la această dată soţului meu a început să-i meargă tot mai rău. Învinuit fiind de procedeul lui, din partea Senatului şi din partea lui Tiberiu însuşi, care stăpânit de ură contra iudeilor şi bănuit fiind chiar de acei a căror patimă şi dorinţă o împlinise, viaţa lui se transformă în chinuri şi otravă. Salomeia şi Semida mă priveau cu frică, ele vedeau în mine o femeie a prigonitorului şi o cursă pentru Domnul lor, pentru că ele deveniseră urmaşele sale. Eu am văzut în locul blândeţii şi bunătăţii lor o neîncredere, care le făcea să tremure faţa lor, le priveam şi îndată am încetat de a le mai vizita. În acest timp al singurătăţii mele, m-am predat cercetării neîntrerupte a unor învăţături morale ale lui Iisus, ce îmi fuseseră predate de Salomeia şi păstrate de mine. O, scumpă prietenă! cât de neînsemnată şi deşartă este înţelepciunea mai marilor noştri, în comparaţie cu învăţătura aceea pe care numai singurul Dumnezeu a făgăduit-o pe pământ! O, cât de adânci sunt aceste cuvinte

înţelepte. Ce pace şi bunătate inspiră ele. Unica mea mângâiere constă în a le citi şi a le reciti mereu. După trecerea câtorva luni, Ponţiu a fost demis din postul de autoritate, Noi a trebuit să ne întoarcem în Europa, peregrinând din oraş în oraş. El purta cu sine în toată împărăţia, greutatea umilirii şi întristării sale şi a chinurilor descurajării lui sufleteşti. Eu am mers împreună cu el, dar cum era vieţuirea mea cu el? Prietenia familiară a vieţii conjugale nu mai era între noi. El vedea în persoana mea martorul viu al amintirii despre crima lui, eu de asemenea văd în el, chipul şi crucea plină de sânge a Aceluia pe care el, nefericitul şi nelegiuitul judecător, a osândit pe acel neprihănit. Eu nu mai am îndrăzneala ca să ridic ochii să-l privesc în faţă. Sunetele cuvintelor lui, acel glas care a pronunţat (sentinţa) osânda, îmi străpunge şi răneşte inima... Iar când el după servirea mesei, îşi spălă mâinile mi se pare că el nu le înmuia în apă curată, ci în acel sânge cald, ale cărui urme nu se mai pot şterge. Într-un timp eu am voit să-i vorbesc de pocăinţă şi de regretarea păcatelor, dar niciodată nu voi uita privirea lui sălbatică şi cuvintele lui pline de furie şi fără de nădejde.

Nu peste mult timp copilul meu muri în braţele mele, dar eu nu l-am plâns. Fericitul! El a murit ca fericit, a scăpat de blestemul care ne urmăreşte, el descarcă din spatele lui uriaşa povară a numelui tatălui său. Nefericirea ne urmărea într-una, din cauză că în toate părţile existau creştini, chiar aici în această sălbatică patrie, unde noi ne rugăm a ni se acorda ocrotirea, lângă valurile mării şi ale stâncilor ciudate, chiar şi aici se poate auzi cu câtă indignare se pronunţă numele

bărbatului meu! Cei care erau trimişi să predice învăţăturile lui Iisus au scris între explicaţiile lor de credinţă şi cuvintele: „El a fost răstignit din ordinul lui Ponţiu Pilat". „Possus esse sub Ponţio Pilato!" grozav blestem, care în toate veacurile se va repeta. Iartă Pulvio! Să plângi şi tu şi să mă dorească, să-ţi ajute dreptul judecător Dumnezeu şi să-ţi dea toată fericirea pe care noi o dorim una alteia!

Scuză-mă! Klaudia."

LĂMURIRE la epistola de mai sus. După unele documente istorice, Ponţiu Pilat, pierzând încrederea în mila iertătoare a lui Dumnezeu, s-ar fi sinucis, după cum a făcut şi Iuda, iar femeia lui Pitat a murit ca creştină, ba încă a şi suferit pentru credinţa lui Hristos. Grecii o numără printre sfinţi, amintirea ei se serbează la 24 decembrie. Iată ce ne scrie ISTORIA lui Nichifor Kalist vol. 2, cap. 10, despre cauza morţii lui Pilat; ***„Un înşelător adună pe muntele Gazirim o mulţime, pentru a le arăta vasele ascunse de însuşi Moise. Pilat, auzind de această adunare, care se presupunea că era contra romanilor, folosi această ocazie, pentru a se răzbuna pe acei pe care îi ura mai dinainte din cauza fărădelegilor lor. El îi înconjură cu cavalerii săi, ordonând ca să omoare pe capii lor, iar mulţimea s-o împrăştie cu lăncile lor, lovind pe oricare îl va ajunge. Samaritenii concetăţenii celor omorâţi s-au plâns contra lui la Guvernatorul Siriei, Vitelia, fratele Cezarului cu acelaşi nume, fiindcă ei aparţineau de acea autoritate cei din Iudeea. Pilat a fot găsit ca vinovat de Vitelia. El a dat poruncă, ca Pilat să plece la Roma, spre a se înfăţişa Cezarului Tiberiu. Acesta avea de asemenea ceva neplăceri din cauza plângerii făcute de Maria Magdalena,***

pentru procedeul nedrept de condamnare a lui Iisus.

Pilat nu s-a putut îndreptăți în fața lui Tiberiu Cezar, din care cauză a fost internat în Galia, la anul 37 după Hristos. De acolo l-a înaintat la Viena, unde s-a sinucis din cauza umilirii și mustrării de cuget".

Scrisoarea femeii lui Pilat aruncă o lumină mare asupra evenimentelor petrecute în legătură cu moartea şi învierea Domnului nostru Iisus Hristos şi întăreşte şi mai mult credinţa în veracitatea Evangheliilor. Cele relatate de femeia lui Pilat merită cea mai mare atenţie, întrucât ea ca soţie, a fost în legătură intimă cu Pilat, judecătorul principal al lui Iisus. Scrisoarea ei, mai face aluzie şi la sfinţii care au înviat la moartea Domnului pe cruce, ea spune că au fost „profeţi" şi „preoţi". Aşadar putem deduce cu precizie, că cei 24 de bătrâni pe care i-a văzut Ioan - ucenicul şi Evanghelistul, în viziunea lui din Apocalipsă, 4, 5, 8-9, sunt dintre cei înviaţi la moartea Domnului Hristos. Iar visul ei corespunde cu viziunea din Apocalipsă: 16.

6. REVIZUIREA PROCESULUI LUI IISUS HRISTOS. 25 iulie 1931.

Un lucru minunat s-a petrecut în zilele noastre. Neamul evreiesc din zilele noastre a revizuit procesul lui Iisus Hristos şi găseşte că acesta a fost nevinovat, iar pe strămoşii lor, îi găsesc vinovaţi de crima uciderii Fiului lui Dumnezeu. Bineînţeles că nici Justiţia romană n-are mai puţină vină. Spre o mai bună edificare, redăm în cele ce urmează pe scurt un raport despre revizuirea procesului de judecare a lui Iisus.

La 25 iulie, anul 1931, a avut loc această

dezbatere a procesului, despre care ziarul „Telegraf" raportează următoarele: „Ierusalim 25 iulie 1931. După cum s-a anunţat îndeajuns mai înainte, astăzi a avut loc dezbaterea de revizuire a procesului care a osândit pe Iisus Hristos la moarte. La ora 4 fix (dim.) clădirea Tribunalului era arhiplină şi a fost nevoie de intervenţia poliţiei pentru a împiedica restul publicului ca să mai intre. La începutul dezbaterilor erau de faţă o mulţime de jurisconsulţi (doctori în drept) din diferite ţări, care fuseseră invitaţi special ca să ia parte la dezbaterea acestui proces. Curtea de juriu ce se compunea din cei mai de seamă ai rasei ebraice, încă de la începutul dezbaterii, s-a obligat ca să dea sentinţa cu toată dreptatea şi să stabilească greşala din osânda dată pe vremuri. Ca Preşedinte de Tribunal era Dr. Veidelsei, unul dintre cei mai de seamă legişti evrei.

Apărarea a luat-o avocatul Dr. Reichswer, iar ca acuzator Dr. Plandeisler. La ora 14, 30 s-au început dezbaterile, când preşedintele a dat cuvântul acuzării. Dr. Plandeisler desfăşoară o arhivă de documente care conţinea vreo mie de pagini scrise la maşină. El începu să arate că judecata care l-a osândit pe Iisus a căutat să procedeze după dreptate căci pe acea vreme, nimeni nu putea vedea în el, pe Fiul lui Dumnezeu, decât numai ucenicii lui. El a fost un vătămător pentru societate, ca un conspirator primejdios, care aduna în jurul lui persoane pentru a se împotrivi stăpânirii şi care predica o religie inexistentă. El a trebuit în mod necesar ca să fie osândit ca şi alţii mulţi înainte de el.

După aceea Preşedintele Tribunalului a dat

cuvântul apărării avocat Dr. Reichswer. Acesta se ridică în cea mai adâncă tăcere din partea adunării. El a zis că va dovedi că acea sentinţă a fost nedreaptă şi că Iisus a fost victimă nenumăratelor greşeli din partea justiţiei de atunci. El arăta că Hristos, nu putea fi osândit la moarte, pentru că nu comisese nici o crimă. El predica numai o religie care aducea mântuirea, dar pe care egoismul oamenilor de atunci, nu voia s-o recunoască. Cum putea fi învinuit Hristos de vreo greşală? Nimeni nu avea nici o dovadă. El aminti despre Pilat care a zis: „Eu nu găsesc nici o vină într-însul!" şi ca semn al nevinovăţiei sale, Pilat şi-a spălat mâinile înaintea învinuitorilor lui Iisus, dar pentru că aceştia îl ameninţau că-l vor pârî pe Pilat Cezarului, el dădu pe Iisus în mâinile lor. Apărătorul îşi continuă apărarea sa (model de elocvenţă) şi rugă pe juraţi să nu fie egoişti şi pentru interese de stat, să nu jertfească interesele dreptăţii curate. El îi făcu atenţi să se gândească că Acel osândit pe vremuri este acum în cer, şi este gata să ierte nedreptatea ce a suferit-o. După o apărare de 5 ore, apărătorul şi-a încheiat pledoaria sa. Şedinţa a fost suspendată, iar juraţii s-au retras în sala de deliberare. Când şedinţa a fost deschisă iarăşi, Preşedintele Tribunalului, a citit următoarea SENTINŢĂ:

„Cu patru voturi pentru şi unul contra, Cel osândit a fost achitat fiind dovedită completa nevinovăţie. Acuzaţia lui Iisus din Nazaret, a fost una din tristele rătăciri, care a adus pedeapsa divină asupra rasei ebraice, până ce va fi liberă de vina ei. „ Apărarea a fost viu ovaţionată, după care apoi mulţimea s-a retras liniştită. După 1900 de ani,

conducătorii iudei, recunosc grozava rătăcire şi crima juridică pe care strămoşii lor au comis-o în acelaşi loc, de unde acum, câţiva urmaşi, recunosc, în mod solemn, cu patru voturi pentru şi unul contra, nevinovăţia DOMNULUI IISUS. Cât de goală şi fără greutate era totuşi acuzaţia Dr. Plandeisler, că religia lui Hristos, ar fi fost încă necunoscută şi că numai ucenicii săi ar fi cunoscut superioritatea sa, când Iisus împlinea şi explica vechile Scripturi zicând: „N-am venit să stric Legea, ci s-o împlinesc" şi când minunile Lui, mai presus de fire cu însănătoşirea de bolnavi, orbi din naştere şi învierea morţilor erau cunoscute de o mare mulţime de popor din care mulţi fuseseră martori oculari la acestea şi au crezut în El. Dar adevărul şi dreptatea depind de aprobarea oamenilor? Cât de cerbicoasă şi tirană este prejudecata contra Fiului lui Dumnezeu!

IISUS HRISTOS a fost gata să moară pentru răscumpărarea oamenilor, dar faptul că conducătorii poporului său însetau după sângele Lui, a făcut cupa suferinţelor Sale, să fie şi mai mare!" Transmisă din Ierusalim la 25 iulie 1931.

7. ISTORIA GIULGIULUI LUI IISUS HRISTOS

Giulgiul este o pînză albă și se păstrează și astăzi în orașul italian, Torino.

Pânza de in pe care Iosif din Arimateia a cumpărat-o acum 2000 de ani, ca să servească drept GIULGIU pentru înmormîntarea Mântuitorului nostru, există şi astăzi! Aproape o mie de ani n-a fost ştiută de nimeni. De la anul 1000 s-a ştiut că există şi unde se păstrează. De câţiva ani însă s-au

aflat mai multe; că pe Giulgiu a rămas întipărită întreaga figură a lui Iisus, aşa cum a fost în ultima lui zi din viaţă; plin de răni, plin de sânge, lovit de bici, batjocorit, cu cunună de spini pe cap, scuipat, cu mâinile şi picioarele găurite de piroane, cu coasta străpunsă de suliţă, cu osul nasului rupt de pumnalul ce i-a dat în faţă soldatul lui Caiafa, cu părul încâlcit de cheaguri de sânge. Iisus a murit Vineri la orele 15. De îndată a început un cutremur, soarele s-a ascuns, dar n-a fost eclipsă şi scrie în chinezeşte că un ceas a durat cutremurul. În Palestina cum apune soarele, îndată se face noapte - şi la evrei, ziua începe cu apusul soarelui. Vineri seara începeau Sărbătoarea Paştelui şi cum apune soarele, nu se mai putea face nici un lucru, încât dacă nu se făcea îngroparea până la apusul soarelui după aceea nu se mai putea face. Evreii nu aveau voie să aprindă focul, să ţină o torţă - apusul soarelui trebuia să găsească pe fiecare în casa sa. Sfântă era această lege şi cine se abătea de la ea era pedepsit cu moartea.

Iosif din Arimateia a venit la Golgota pe înserate, ceea ce înseamnă un ceas două înainte de apusul soarelui, şi văzând pe Iisus pe cruce l-a cuprins o jale mare, cum să meargă învăţătorul la groapa comună, cum să fie la un loc cu tâlharii?... căci era obiceiul ca în groapa comună să fie aruncate trupurile celor osândiţi. Până şi această necinste fusese rezervată Fiului lui Dumnezeu, aruncarea la groapa comună! Până acum Iosif a stat ascuns, dar acum nu-i mai pasă, se duce la Pilat să ceară trupul lui Iisus, arătând astfel pe faţă, că el membru al Sinedriului este împotriva acestei osândiri, că el cinsteşte pe Cel răstignit şi vrea sa-l înmormânteze

în mormântul său în Ierusalim. De pe Golgota până la templu în fortăreaţa Antonia, unde locuia Pilat, sunt 600 m (drumul crucii), dar aceştia sunt în suiş şi coborâş - panta merge până la 60 m în unele locuri. Este foarte greu de mers, mai ales la sfârşitul lui martie, când este îngrozitor de cald. Ori Iosif din Arimateia era deja om în vârstă şi trebuia să treacă din om în om, din gardă în gardă şi mai ales în acea zi când Pilat era înfuriat de această osândă. Trec 20 de minute şi Iosif ajunge la Pilat, şi încalcă şi această lege, intră în casa unui păgân. Pentru un evreu, aceasta nu era îngăduit, că însemna că se spurcă pentru tot Paştele. Iosif nu se mai gândi la acest lucru. Măcar să scape trupul lui Iisus. Pilat era destul de plictisit, ce mai vrea şi acest membru al Sinedriului? Şi când aude că vrea trupul lui Iisus, Pilat nu crede că a murit. Nu se poate să moară înainte de trei zile! Tot pe cruce a murit şi sfântul Apostol Andrei, dar după trei zile. Sf. Muceniţă Tecla a murit după două zile, dar nimeni n-a murit la trei ceasuri de la Răstignire. Căci moartea nu venea din cauza rănilor decât dacă se infectau de tetanos - şi sânge curgea puţin la mâini şi la picioare, căci se închega, moartea venea prin inaniţie. Pilat nu crede, se gândeşte că este înşelătorie că vor să-l ia de pe cruce şi să-L ducă în casa vreunui ucenic şi să-L salveze. Pilat trimite un ostaş: *„Du-te şi vezi”*. Acum alte 20 de minute trec, sutaşul urcă Golgota se uită la Iisus, întreabă, cercetează, căci trebuie să dea raportul lui Pilat şi să se întoarcă grabnic –„a murit”-. Acum dacă Pilat s-a convins pune să se scrie o autorizaţie că Iosif are dreptul să ridice trupul, şi iar drumul pe Golgota. În drum Iosif se opreşte la bazarul din

colţul de nord-vest al templului, care avea lumânări şi pânză pentru morţi şi cumpără giulgiul. Când a sosit Nicodim sosise şi el cu 100 de litre, 30 kg. aloe şi smirnă. Acum totul era pregătit. Rămânea să coboare trupul de pe cruce. Soarele acum era înclinat şi nu mai avea acum la dispoziţie decât 30 de minute. Crucea a fost dată cu totul jos (se crede că au săpat la rădăcina ei 70-80 cm şi susţinând-o în spate au lăsat-o jos). Detaşarea trupului lui Iisus era operă delicată şi cerea timp, căci carnea se tumefiase şi astupase capetele cuielor, încât a trebuit să dea uşor carnea la o parte ca să apuce capătul pironului. Nu mai rămăsese decât numai câteva minute. Ce să facă mai întâi? Cum să-L spele? Cum să-L înmormânteze? Capul avea încă cununa de spini. Ar fi fost o batjocură să-L înmormânteze cu acea cunună! Să spele trupul nu se putea, cheagurile de sânge erau proaspete şi dacă l-ar fi spălat, sângele s-ar fi întins de la o rană la alta şi mai rău îl murdărea, cu atât mai mult nu se putea face ungerea. Deci au trebuit să facă o înmormântare provizorie, au înfăşurat trupul în giulgiul pe care l-au stropit cu aloe, ca să nu se mai rupă carnea, când aveau să-L desfacă, pentru înmormântarea definitivă. De aceia au şi venit femeile mironosiţe (purtătoare de mir) duminică dimineaţa la mormânt. Au spus unii că nu poate să fie GIULGIUL Mântuitorului pentru că obiceiul era să înmormânteze la evrei trupul în faşă (benzi de pânză). Adevărat, dar aceştia nu au studiat Evanghelia în adânc ca să vadă că a fost numai o înmormântare provizorie.

În acea dimineaţă a învierii, Petru şi Ioan, s-au dus la mormânt şi intrând înăuntru, Petru a văzut

GIULGIUL jos, l-a luat şi l-a păstrat în mare taină încredinţîndu-l unui ucenic. Giulgiul a trecut de la ucenic la ucenic, din mână în mână neştiut de nimeni sute de ani. De ce Sf. Petru a ţinut GIULGIUL ascuns şi de ce l-au ascuns toţi credincioşii până după anul 1000? Se poate că, în mentalitatea credincioşilor de atunci, care era alta decât a noastră cea de azi, ei n-au voit să micşoreze dumnezeirea lui Iisus, arătând că El a fost uns cu mir ca orice muritor. Noi ne facem un cult din toate obiectele noastre sfinte, ale patimilor lui Iisus, pe când ei socoteau răstignirea Lui, ca o mărturisire a înfrângerii, şi ascundeau de ochii mulţimii, tot ce ar fi putut aminti aceasta. Pentru aceleaşi motive ei nu L-au reprezentat în primele veacuri pe Iisus răstignit, nu voiau să-L arate ca un simplu om căzut în mâinile evreilor, ca o victimă, cu care duşmanii au putut face ce au vrut. Îl voiau Dumnezeu - şi primii creştini au înţeles Dumnezeiescul, ca imagine pământească de trufie, de victorie. Dacă primii creştini n-au putut suporta nici măcar ideea de a reprezenta pe Iisus răstignit, apoi cu atât mai mult ei, s-au ferit ca să vorbească de giulgiul pătat de sânge, ultimul şi cel mai apropiat martor, al unei schingiuiri nedrepte. Cum pentru ei încă Giulgiul, era o scumpă şi nepreţuită comoară s-au înţeles totuşi să trădeze ascunzătoarea. Până la anul 570, GIULGIUL, a fost păzit de şapte fecioare într-o mănăstire de lângă malul Iordanului. La anul 570 este adus în cea mai mare taină la Constantinopol în palatul împăraţilor Bizantini. Aici, încă din timpul împărătesei Elena, într-o capelă tainică se aflau cununa de spini, piroanele, lancea cu care a fost împuns şi o bucată din lemnul crucii.

GIULGIUL făcut sul şi ascuns într-o lădiţă specială a fost închis în acea misterioasă încăpere unde nimeni nu intra niciodată, totuşi un rege a intrat odată. În anul 1171, Anoris, regele Ierusalimului istorisit de cronicarul Wilhelm din Tir, pătrunde la curtea împărătească a Bizanţului. Împăratul Manuel Comnen, ca să-l cinstească mai mult ca pe oricine, după ce îi arătă toate comorile adunate din timpuri de predecesorii săi, de împăraţii Constantin, Teodosie, Justinian, îi arătă şi tăinuita încăpere unde nimeni nu intra niciodată. Acolo şi regele şi cronicarul au văzut, piroanele cu care Iisus a fost ţintuit pe cruce, suliţa cu care a fost împuns în coastă, buretele cu care i s-a astâmpărat grozava arsură a buzelor, cununa de spini cu care i-a batjocorit fruntea şi Giulgiul pătat de sânge, cu care a fost coborât în mormânt. Treizeci de ani mai târziu, Nicolae Mesaritis, făcând un nou inventar al obiectelor din capela tăinuită, deschide lădiţa în care se afla Giulgiul - şi fără să îndrăznească să-l scoată afară se mulţumeşte doar să-l atingă, şi scrie: „Giulgiul, este din pânză obişnuită de in şi miroase tare a smirnă". După un an în 1202 -împăratul temându-se să nu fie ciocniri între latini şi bizantini, se gândeşte să pună la loc sigur lădiţa cu Giulgiul. Deci o scoate din capelă şi o duce într-o bisericuţă a Sfintei Fecioare Maria, din Vlaherne şi porunceşte chiar să fie scos din lădiţă în fiecare zi de Vineri şi să fie întins pe perete pentru ca fiecare om să-l poată vedea de aproape. Atunci, pentru prima oară lumea a început să bănuiască cum că pe Giulgiu ar fi urmele chipului lui Iisus, pentru că Robert Clary, cronicarul celei de a IV-a Cruciade a afirmat că: „Cum şedea în

genunchi şi privea la Giulgiu vedea o figură culcată." Cum nimeni însă n-a mai văzut, nu s-a dat nici o importanţă acestei afirmaţii făcută de un cronicar.

De la anul 1204, turcii au început să jefuiască Bisericile creştine, şi tocmai în clipa când un grup încerca să spargă uşa şi să pătrundă în Biserica Sfintei Fecioare Maria din Vlaherne, trecu pe acolo un ofiţer, Othon din Roche, cu câţiva soldaţi. El reuşeşte să intre înăuntru, scoate lădiţa cu Giulgiul şi o dă ajutorului lui pe care o trimite în Franţa la tatăl său Ponce de la Roche. Peste doi ani, în 1206 Ponce de la Roche, primind lădiţa cu GIULGIUL, nu se socoteşte vrednic ca să îndrăznească să ţină la el Sfânta amintire şi o duce la Biserica din Besancon, în capela Bisericii Sf. Ştefan şi o predă acolo. După aproape 150 de ani (exact 143 ani) adică în anul 1349 arde biserica. Un cavaler Geofrey Chery, strecurându-se printre flăcări şi ruine, reuşeşte să scoată lădiţa, o aruncă, scoate Giulgiul, îl stropeşte cu apă, şi îl salvează. Îl ia apoi şi-l duce la Lyrei (Tropem) în Franţa; de aici GIULGIUL este dus la Biserica Sf. Hipolit din Doubs, iar de aici în Belgia, la Chemay. În 1453, ducele Ludovic I, îl primeşte ca dar, din mâinile contesei Margareta, nepoată de fiu, a lui Geofrey de Chery, la rândul său ducele dăruieşte GIULGIUL sfânt familiei de Savoia, casa domnitoare a Italiei, care îl lasă câtăva vreme la Chambery.

În 1532, capela de aici arde şi Giulgiul este din nou scos din flăcări, încât se micşorează de la 6 m, cât avea la început, la 3, 60 m. GIULGIUL este totuşi salvat şi dus în 1578 în Italia la Torino, unde se află şi astăzi. Primul rege al Italiei s-a gândit să facă o

reşedinţă demnă pentru Giulgiul Mântuitorului - şi pentru a fi ferit pe viitor de foc - ridică în întunericul catedralei Sf. Ioan Botezătorul, chiar în faţa Altarului, o altă capelă mai mică, din blocuri masive de marmoră neagră, înlăuntrul căreia într-un sarcofag, făcut tot din blocuri de marmoră a depus lădiţa cu GIULGIUL sfânt.

În 1898 se căsătoreşte fiica regelui. Cu această ocazie Giulgiul este scos din capelă şi arătat mulţimii. Pe atunci invenţia fotografică era abia la începutul ei. Cavalerul Pia, ceru învoire de la şefii Bisericii şi de la rege să fotografieze GIULGIUL care tocmai atunci era expus publicului ca să scoată nişte cărţi poştale, şi i s-a dat această autorizaţie. În timp ce începe să se formeze la developare lucrarea fotografică, cavalerul Pia crezu că înnebuneşte când recunoscu deodată, pe hârtia gelatinoasă, conturul unui chip omenesc. Apoi mai precis imaginea lui Iisus. Cavalerul Pia a dat alarmă, a adunat prieteni, a scris oamenilor de ştiinţă, a scris episcopului. Emoţia a fost generală, dar întâmplarea a apărut atât de fantastică, de stranie, de miraculoasă; a urmat neîncrederea şi acuzarea falsă de excrocherie. Chipul lui Iisus fotografiat după GIULGIU, după un interval de 1865 ani, n-a găsit crezare în inima nimănui - şi duioasa descoperire a fost uitată cu fiecare zi care trecea. GIULGIUL a fost pus din nou în sarcofag. Lumea era sigură că la mijloc nu putea fi decât o pictură suprapusă, ori dorinţa de câştig de bani. Singur el cavalerul Pia, care ştia că nu e o înşelătorie, care ştia că a obţinut pe placa sensibilă figura Mântuitorului, singur el a rămas să îngenuncheze mai departe în faţa icoanei culeasă de el şi să se

roage în faţa ei, pentru că el singur ştia că era cea mai adevărată icoană, din toate icoanele din lume, cea mai veche şi cea dintâi.

După 33 de ani (vârsta la care a murit Iisus) adică anul 1931, Giulgiul este scos din nou. Oamenii de ştiinţă care nu uitaseră descoperirea cavalerului Pia, aşteptau cu înfrigurare să poată reface experienţa asupra GIULGIULUI cu atât mai mult cu cât, acum aveau alte mijloace de control cu plăci incomparabil mai sensibile, cu cele mai savante aplicaţii de raze infraroşii, ultraviolete, de analize chimice, ultima expresie a progresului, în ştiinţa fotografică, la care a ajuns veacul al XX-lea.

În anul 1933, GIULGIUL a fost expus a doua oară, pentru că era anul sfânt şi se împlineau 1900 de ani de la răstignirea lui Iisus. De această dată, Episcopul Romei amintindu-şi de descoperirea cavalerului Pia, a făcut apel la toţi fotografii, chimiştii, legiştii, oameni de ştiinţă, în specialitate, să vină să cerceteze. Timp de trei săptămâni s-a lucrat asupra Giulgiului, a fost fotografiat în toate chipurile şi afară la lumina zilei şi în interiorul catedralei, cu magneziu şi cu tot felul de ecrane ce nu lasă să filtreze decât culorile voite. Astfel s-a ajuns să se fotografieze pe o placă numai sângele,

care cu ochi liberi nu se vedea. De altfel, nimic nu se vedea cu ochii liberi, decât unele pete şi zone puţin gălbui, fără nici un desen definit, mai ales că în nenumăratele locuri, desenul este întrerupt de petele cele puse de călugăriţe, în reparaţia ce i-au făcut în anul 1534, după focul de la Chamberey şi după trei săptămâni, chiar aceia care sunt contra credinţei noastre, au recunoscut şi au spus acelaşi lucru: „Pe GIULGIUL este întreaga figură a lui Iisus Hristos.

Giulgiul sfânt, însă în negativul fotografic. În original fiind negativ, pe placa fotografică apare chipul natural al Domnului Iisus aşa cum a zăcut în mormânt după Patimile Sale.

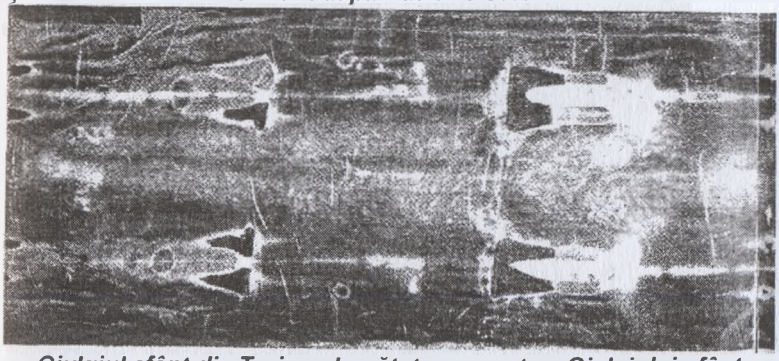

Giulgiul sfânt din Torino. Jumătatea aceasta a Giulgiului sfânt înfăţişează Trupul lui Iisus din faţă -partea inului care a acoperit Trupul Domnului aşezat în mormânt.

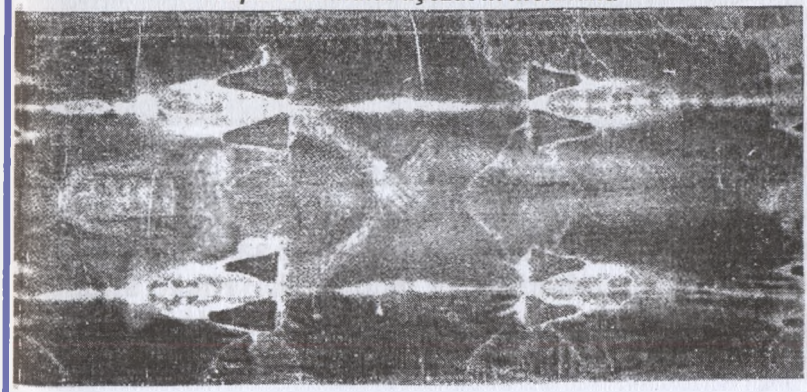

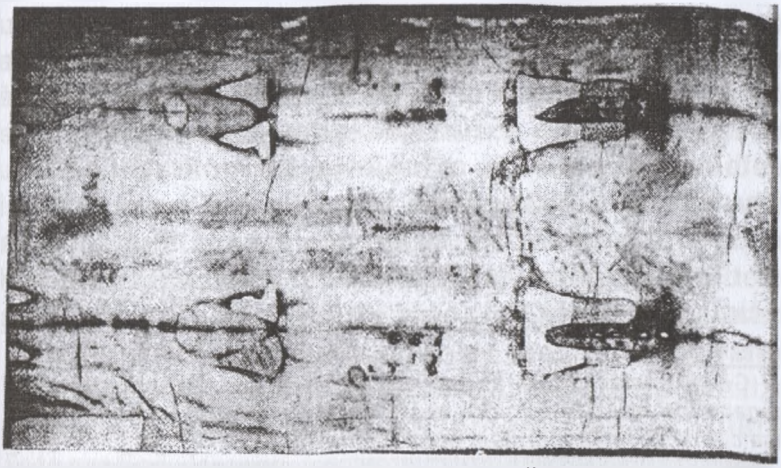

Această jumătate înfăţişează Trupul lui Iisus din spate — este partea inului pe care a zăcut în mormânt Trupul Domnului.

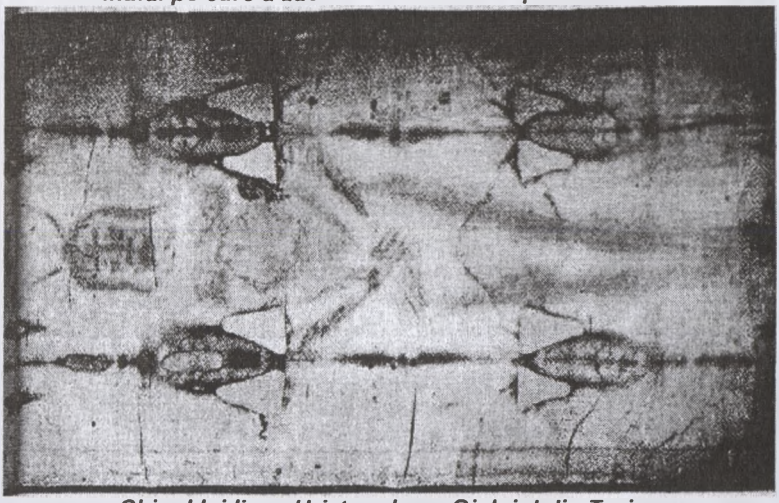

Chipul lui Iisus Hristos de pe Giulgiul din Torino

„Pe clişeul tuturor operatorilor s-a fixat acelaşi chip, aceleaşi urme, care constituie astfel cel mai zguduitor asasinat al omenirii, săvârşit asupra Celui mai iubit om al lumii. Nici spusele Evangheliştilor, nici tradiţia, nici documentele oficiale de pe vremea aceea, nici locurile sfinte din

Ierusalim şi din întreaga Palestină, nici crucea găsită de împărăteasa Elena, nici cuvântul Sfintei Scripturi n-au putut, toate la un loc, să descrie drama răstignirii lui Iisus, aşa cum azi după 2013 de ani, o face GIULGIUL.

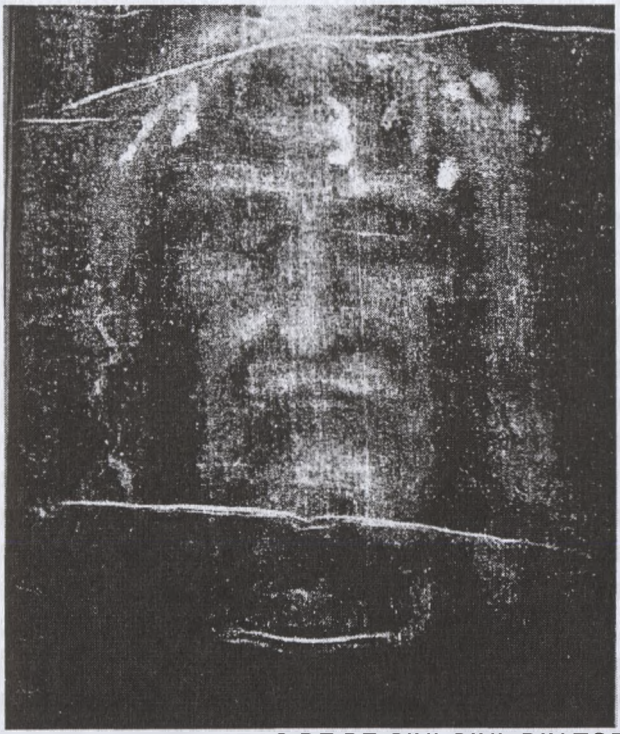

CAPUL LUI IISUS HRISTOS DE PE GIULGIUL DIN TORINO

Acum vedem cum arăta Iisus Hristos. *Avea înălţimea de 1, 72 m, se vede cum îşi purta el părul descoperit, printr-o cărare la mijloc, drept până la urechi, apoi buclat până la umeri.* Fotografia ne mai arată un corp de o proporţie perfectă, braţele subţiri, picioarele lungi şi subţiri, capul cu o expresie demnă, buzele strânse de durere. În toamna şi iarna anului 1933, au urmat tot felul de

cercetări şi experienţe în laboratoarele şi spitalele din Paris. Ziarele erau în fierbere, pe primele pagini apăruse fotografiile mărite ale GIULGIULUI, ale ţesăturii, ale capului lui Iisus, ale corpului, ale palmei însângerate, şi se aştepta în fiecare zi sau o ultimă fotografie a lui Gerard Condonier, sau un proces verbal încheiat de comisia de experţi, sau o explicaţie a lui Paul Vignem şi mai ales, experienţele doctorului Barbet, asupra cadavrelor din morga spitalului Sfîntului Iosif din Paris.

Dr. Barbet, a învelit o serie de cadavre, după vechiul obicei Palestinian, în cearceafuri îmbibate cu amestec de smirnă şi aloe şi a aşteptat să vadă dacă nu cumva în aceasta stă taina urmelor rămase pe GIULGIU. A scos cearceafurile de pe primul cadavru în prima zi. Ziarele au anunţat că nu s-a obţinut nici un rezultat. A desfăcut al doilea cadavru, a doua zi şi telegrame scurte seara au înştiinţat că vagi contururi se zăresc pe cearceaf. A desfăcut al treilea cadavru din cearceaf a trei zi dimineaţa. Întreaga figură a celui mort a apărut pe cearceaf aşa cum ar fi apărut într-o fotografie făcută direct asupra trupului. Experienţa doctorului reuşise din plin. Nu mai era bănuită de mistificare sau înşelătorie. Desfăcând cearceafurile de pe celelalte cadavre, în zilele următoare, iar nu s-a mai văzut nici o urmă a figurii. Aşadar pentru a avea un rezultat, trupul mort trebuia să stea învelit cel puţin două zile şi cel mult trei zile. Evanghelia spune lămurit că Iisus a înviat a treia zi. După 2000 de ani ştiinţa spune - cel puţin două zile şi cel mult trei zile.

EXPLICAŢIA: Trupul oricărui mort, după 3-4 zile de la moarte degajă încă vapori de amoniac şi

năduşeală, mai ales dacă acel om a fost chinuit fie de vreo boală, fie de vreun accident, care intrând în contact cu smirna şi aloia, colorează cu o culoare de culoarea lemnului, toate părţile trupului care sunt în contact direct cu cearceaful, şi astfel apar ca pe un desen, capul, nările, picioarele, bustul, spinarea etc. În mai puţin de două zile, degajarea vaporilor amoniacali este prea slabă şi nu ajunge să precizeze un desen. În mai mult de trei zile, este dimpotrivă prea abundentă şi generalizând culoarea se şterg urmele desenului. Aceasta este explicaţia pentru figura lui Iisus, care a apărut aproape întreagă cu relief sculptural. Rămânea să vină o explicaţie pentru sângele rămas pe Giulgiu şi care s-a fotografiat cu cea mai mare precizie prin metodele speciale cu raze infraroşii, atât pe GIULGIU cât şi pe mantia pe care Iisus a purtat-o pe umeri după biciuire. După câteva zile s-a publicat şi această experienţă, făcută asupra unui tânăr ce murise în urma unui accident şi care a fost înfăşurat în cearceaful îmbibat cu smirnă şi aloe, fără să i se fi spălat rănile. Aloesul, năduşeala şi vaporii de amoniac, au muiat coaja de sânge, şi tot sângele a fost absorbit în pânză, aşa cum ar fi fost absorvit de o sugativă. Astfel s-a întâmplat cu Iisus. La lumina torţelor, spune cronica Evangheliştilor s-a pregătit trista înmormântare, care trebuia făcută în cea mai mare grabă. Atât a putut să facă Maria Magdalena, să-i scoată cununa de spini şi să-i netezească puţin părul, rănile nu puteau să le spele, mai ales că din rana din coastă, chiar după ce L-au coborât de pe cruce, tot mai curgea o limbă groasă de un amestec de apă şi sânge. I-ar fi trebuit Magdalenei câteva ceasuri pentru o pregătire

demnă de Marele Stăpân, dar acel „iute, iute", „degrabă" ce se şoptea în jurul ei, nu-i dădea nici măcar răgazul să-şi şteargă lacrimile.

Ajutată de Maria, mama lui Iacob, de Iosif şi de Nicodim, a culcat trupul lui Iisus în mijlocul pânzei peste care a turnat apoi acei 100 de litri, aduşi de Nicodim, cu amestec de smirnă şi aloe, şi în care au înfăşurat trupul lui Iisus, aşa ca jumătate să fie pe tot spatele şi cealaltă jumătate pe toată faţa. Cu un tulpan răcit i-au legat capul pe sub bărbie şi apoi l-au pus în mormânt şi rănile au rămas însemnate pe Giulgiu, pentru că pânza muiată în aloe, a absorbit tot sângele, acolo unde s-au strâns cheaguri... Cu ochii liberi, se pare că nimic nu se vede pe GIULGIU chiar când este în întregime desfăşurat, dar placa sensibilă a înregistrat fiecare lovitură, fiecare înţepătură de spini, fiecare picătură de sânge în aşa fel, că imaginea rămasă, este cel mai înfricoşat tablou ce şi-a putut închipui vreodată cineva, şi la a cărui expresie n-ar fi putut niciodată să ajungă vreun artist din lume, pentru că adevărul cules de pe Giulgiul morţii, a fost cu mult mai crud decât cea mai criminală imaginaţie a veacului nostru. O simplă invenţie cum este fotografierea cu razele infraroşii, care nu înregistrează decât sângele şi iată toată drama Golgotei, dramă pe care am crezut-o uitată, iat-o întreagă cu toate amănuntele în faţa ochilor noştri.

Tot ce este alb pe fotografie, este sânge, sânge pe frunte, pe păr, pe tâmple, sânge izvorât din belşug de sub cununa de spini, îndesată cu lovituri de baston, sânge de-a lungul braţelor, prelins din rănile mâinilor când Iisus a fost dat jos de pe cruce, sânge pe picioare şi sânge între coaste şi groaznic

de mult sânge, pe tot spatele. Dar cum se face că pe GIULGIU, rănile făcute în mâini de piroanele răstignirii, nu sunt în mijlocul palmei aşa cum ne sunt arătate în toate picturile, ci mai aproape de încheietura mâinii?!... Adevărul este simplu. Ne-am înşelat numai noi, pictorii când am pictat pe Iisus cu piroanele în mijlocul palmei-căci doctorul Barbet, făcând experienţă asupra unui braţ amputat, a constatat cu uimire că palma se rupe de-a lungul ei, dacă este străpunsă de un piron-şi că nu rezistă, decât dacă pironul este bătut la încheietura mâinii în mijlocul micilor oase carpiene. Ori, călăii, care ştiau bine meseria, nu s-ar fi înşelat să bată un piron, acolo unde nu trebuia şi unde nu este nici o rezistenţă. Confuzia vine din faptul că evangheliştii au scris în limba veche iudaică „mână" şi latinii au tradus „palmă".

Tot GIULGIUL arată că Iisus a fost răstignit în patru cuie, pentru că două piroane au fost folosite pentru ţintuirea picioarelor. Mai mult, s-a crezut că este o minune că Iisus, fiind mort, sângele a mai putut curge, când a fost împuns în coastă cu suliţa. Tot dr. Barbet la spitalul Sf. Iosif din Paris a reluat şi această experienţă. Rana de pe Giulgiu arătând că suliţa avea o lungime de 4 cm. Doctorul a împuns cu o astfel de suliţă un cadavru, deasupra celei de a şasea coaste, şi îndată a ţâşnit sângele, pentru că la o adâncime de 10 cm, suliţa întâlneşte ventriculul drept, singura cavitate de inimă care şi după moarte mai ţine sânge în stare lichidă. Giulgiul sfânt arată de la început şi până la sfârşit, tot adevărul, toate durerile. *„Şi unul din slujitori i-a dat lui Iisus, o palmă" (In. 19-20).* Ce a însemnat această palmă? A fost o lovitură cu pumnul în

mijlocul obrazului, dată cu toată puterea, mai degrabă o sută de lovituri.

Iisus a spus: *„dacă am vorbit rău, dovedeşte ce a fost rău, iar dacă am făcut bine, pentru ce mă baţi?”* - deci spune clar - de ce mă baţi? într-adevăr, nu a fost pălmuit ci a fost bătut crunt - căci aşa cum se vede pe GIULGIU - osul pometului drept a fost rupt, oasele nazale zdrobite şi deviate spre stânga, pielea jupuită la bărbie, la buze şi pe frunte, toată faţa umflată şi vânătă. Doctorul Judica a repetat experienţa, dar n-a reuşit să afle nici măcar un centimetru de piele netedă pe figura lui Iisus, întrucât el crede că a fost lovit cu un corp tare, un baston, o măciucă în lovituri repetate. Se adaogă *„ochii lui Iisus n-au fost închişi numai de moarte, ci şi de scuipatul oamenilor”.* Cine a lovit pe Iisus, romanii sau evreii? Giulgiul arată că lovitura a fost dată cu mâna stângă, ori romanii loveau cu mâna dreaptă cu care mânuiau suliţa, iar iudeii loveau cu stânga. Deci într-adevăr aşa cum spune Evanghelia - *„aprodul marelui preot a lovit pe Iisus”*... mai departe... *„şi ostaşii împletind din spini cununa, i-au pus-o pe cap”.*

Tot Ierusalimul era plin de flori, nu se putea împleti o cunună de flori, chiar în batjocură? Spinii care cresc în Ţara Sfântă sunt ca un ghem din care ies acele de oţel lungi de 2-3 cm. Din aceşti spini i s-a făcut coroana, i-au pus-o pe cap şi au lovit cu trestia ca cununa să intre mai adânc în piele şi sângele a început să curgă şiroaie din capul şi fruntea Mântuitorului - aşa cum arată dungile albe din fotografie, şănţuleţul dintre sprâncene unde s-a strâns mult sânge s-a format când Iisus, a strâns fruntea cu durere. Şi mai spune Evanghelia că *„a*

fost biciuit" atât; evangheliştii nu spun nici cum, nici cât a fost biciuit, pentru că ei aveau misiunea să meargă la păgâni şi să le arate, că Iisus a fost Fiul lui Dumnezeu; ori păgânii cu zeii Olimpului... (cine ar fi îndrăznit să se atingă de ei) n-ar fi înţeles cum a putut Fiul lui Dumnezeu şi să încapă în mâinile oamenilor, să fie batjocorit, chinuit şi omorât. De aceea în propovăduirea lor, evangheliştii nu puteau să pună accentul pe aceste evenimente, ci pe minuni şi înviere.

ERAU DOUĂ BICIURI: Cel după legea ebraică şi cel după legea romană. Evreii aplicau 39 de lovituri cu un bici format din nuiele şi loveau de 13 ori, deci cele 39 de lovituri (3x13) se aplicau într-o jumătate de minut. Romanii aveau altă biciuire, puteau să dea o sută şi două sute de lovituri - nu-i interesa - şi nu băteau cu nuiele, ci cu biciul roman; un mâner cu trei curele, fiecare curea având la capăt doi plumbi ascuţiţi, de formă neregulată care nu numai că lovea, dar sfărâma carnea. Această biciuire pe care romanii au adaptat-o de la fenicieni - era socotită de Cicero şi de Horaţiu drept o născocire nevrednică de un cetăţean roman. Odată, nişte sclavi, trebuiau să fie bătuţi pentru o vină. Împăratul aflând între timp că erau nevinovaţi, a trimis pe un sutaş să spună să înceteze bătaia că i-a iertat - şi spune acest sutaş - că intrând în galeria unde erau bătuţi sclavii - ca să transmită ordinul de iertare al împăratului şi de oprire a bătăii, nu ştia cui să se adreseze, pentru că în tot văzduhul zburau bucăţi de carne. Aşa L-au bătut şi pe Iisus Hristos. Evreii nu aveau un tribunal roman ca să biciuiască pe Iisus şi deşi era misiunea lor să-l osândească, nu puteau să-L biciuiască, pentru că însemna că se

spurcă şi că n-ar mai fi putut sărbători Paştele. După ce Pilat a spus oamenilor să-L bată - biciuiască pe Iisus, zbirii L-au lovit şi L-au împins spre galerie cu bastoane scurte. L-au dus prin mijlocul mulţimii furioase la coloanele biciuirii care se găseau într-una din galeriile Forumului, la nord de palatul lui Pilat din fortăreaţa Antonia - şi nu departe de corpul de gardă. Călăii l-au întâmpinat cu bicele lor, cu nuiele şi cu frânghii. Călăii erau bătrâni făcători de rele din părţile Egiptului, lucrători robotaşi la diferite edificii publice şi la canale, puternici, sălbatici, având drept veşmânt o cingătoare care le acoperea pieptul, lăsând coastele dezvelite.

Coloana de care L-au legat pe Iisus, nu era prea înaltă. În coloana de sus era un inel de fier şi

cârlige. Mântuitorul a cuprins coloana cu mâinile, iar zbirii cu brutalitate i-au ridicat braţele atât de sus că vârful picioarelor abia mai atingea pământul. Călăii au început să lovească spatele de sus până jos. Trupul Fiului lui Dumnezeu, se răsucea sub loviturile călăilor, care erau întărâtaţi de o zeamă roşie şi răcoroasă care li s-a dat să bea până la beţie. După un sfert de oră trupul Domnului nu mai

era decât o carne vie. Au urmat a doua pereche de zbiri care s-au năpustit cu o nouă furie, cu un bici cu frânghii în care erau împletiţi ghimpi şi avea noduri. Sângele ţâşnea de pretutindeni. Iisus în baia acestui chin, abia gemea, dar geamătul lui se pierdea în urletele mulţimii. Mulţi străini suiţi pe cămilele lor trecând prin cetate, priveau îngroziţi, la cele ce se petreceau. Acum alţi zbiri au urmat; loveau cu biciul roman care rupe bucăţi de carne de pe coaste. L-au dezlegat pe Iisus şi L-au legat cu spatele, dar fiind sleit de puteri, nu-L mai ţineau picioarele şi a trebuit să-i lege frânghii peste piept, subţiori şi sub genunchi; unul din călăi a lovit peste faţă cu o nuia subţire. A urmat un nou potop de bice pe piept, pe pântece, pe braţe şi pe picioare. Atunci un străin, cu un cuţit în formă de secure s-a repezit şi a strigat: opriţi. Călăii miraţi s-au oprit o clipă; omul a tăiat legăturile care ţineau trupul lui Iisus şi s-a pierdut în mulţime. Sleit, Iisus s-a prăbuşit în balta sfântului său sânge. Călăii l-au lăsat acolo,dar se apropiau din când în când să-L lovească cu piciorul şi să-L silească să se ridice. Iisus s-a târât cum a putut ca să-şi adune cămaşa de pe jos. Călăii întărâtaţi de sânge şi băutură îşi băteau joc şi împingeau cămaşa mai departe ca să n-o ajungă mâna însângerată până la ea. Apoi cu alte lovituri de baston şi izbituri de picioare L-au silit să se ridice, nedându-i timp să îmbrace cămaşa, ci au aruncat-o pe umerii Lui.

În timp ce Iisus îşi ştergea sângele se prinsese chiag pe faţă, a intrat Pilat în galerie şi a spus *„Ecce Hommo": „Iată Omul".* Cu alte cuvinte iată cât a suferit. Dar mulţimea întărâtată striga: *„Să fie răstignit, să fie răstignit!"*

Pe GIULGIU se pot număra cu degetul 480 de răni, pe faţă şi pe spate, de la gât şi până la glezne, numai răni, nici un loc nelovit. Spun experţii că 240 de lovituri sunt cu biciul roman şi 240 cu frânghii şi nuiele. Pe lângă acestea se mai disting şi lovituri de învăluire (când biciul se înfăşură pe braţe şi pe picioare).

Dr. Barbet a făcut şi această experienţă, a făcut din plastelină un corp care să imite cât mai exact trupul lui Iisus, i-a dat elasticitate, statura de 1, 72 m înălţime şi i-a aplicat lovituri aşa cum au fost date asupra trupului lui Iisus şi a repetat loviturile până când a văzut că sunt identice cu ceea ce se vede pe Giulgiu -adică trei sferturi de oră. Trei sferturi de oră sub aceste lovituri date de nişte oameni sălbatici, ca să ne putem da seama de ceea ce a putut suferi Mântuitorul! Tot trupul era o carne vie şi o masă roşie de sânge. Peste spinarea aşa ruptă de plumburile înnodate în bice, călăii i-au trântit o mantie roşie să-L acopere. Mantia s-a lipit de sângele ce curgea şiroaie şi aşa bătut şi istovit, vânăt la faţă, cu ochii în lacrimi, cu cununa de spini căzută peste ochi, cu părul încurcat în sânge, de palme şi lovituri, batjocorit, hulit, a mai trebuit pe umărul drept să-şi pună crucea ca să şi-o ducă singur, în plină arşiţă a soarelui, de la Pretoriu până sus pe Golgota, cale de trei ceasuri, dacă mergi târându-te aşa cum se tîra EL.

Crucea lui Iisus a fost cea mai grea dintre cruci - pentru că, de dimineaţă când a fost osândit şi până la ora nouă când a pornit pe drumul crucii - cine mai avea timp să facă o cruce pentru Iisus? Lângă Tribunalul roman şi lângă templu, erau nişte grinzi aduse din munţii Libanului, lemne groase de cedru,

pentru reparaţia templului. Ce să mai caute alte lemne, nu aveau timp de pierdut!... Iisus trebuia să fie răstignit şi îngropat până la apusul soarelui. Este bună crucea, şi dacă e grea ce le pasă lor?... Crucea avea o grindă de 4, 5 metri,iar cealaltă de 2, 16 m. Lăţimea era de 30 cm şi dacă se calculează şi densitatea, toată crucea avea greutatea de 98 kg.

Giulgiul lui Iisus Hristos există si este Document Stiintific, Nu vă mai lăsati indusi în eroare de atei lumii.

Drumul crucii („Via Dolorosa") are 600 metri şi cu paşi 783. Iisus cu crucea a străbătut această distanţă în trei ceasuri cu 3500 de paşi. Drumul merge în zig-zag şi după primii 200 de metri urcă şi coboară în pantă repede şi iar urcă. Cu crucea înaltă de 4 m şi grea de 98 kg era greu de coborât, Iisus a căzut sub povara crucii, în râsul şi batjocura mulţimii. Acest loc este însemnat în stânca drumului cu o coloană neagră pe care este scris, „aici a căzut prima dată Iisus". Totuşi cu puţine puteri ce mai avea Iisus s-a ridicat şi alţii i-au pus crucea pe umeri. A mai mers 150 m şi crucea lovindu-se de peretele stâncii Iisus a căzut a doua oară. Acum era încă mai istovit, dar a încercat singur să se ridice şi se vede pe zid o palmă de sânge, la înălţimea de 1, 10 m. Din nou este scris „aici a căzut pentru a doua oară Iisus". De asemenea s-a ridicat şi de data aceasta. Mai erau acum încă 60 m, însă Iisus, complet istovit, fără să se lovească, a căzut a treia oară sub greutatea crucii sale. Acum toată lumea, chiar şi soldaţii au văzut că nu se mai poate ridica. De pe drumul Damascului, venea de la munca câmpului Simon din Cirene. Cu dreptul pe care-l aveau Romanii, i-au

poruncit acestuia să ducă crucea lui Iisus, cei 60 de metri ce mai rămăseseră, iar Iisus a străbătut singur fără cruce. Ca să fie pus pe cruce, Iisus a mai îndurat încă o suferinţă, pe care o explică abia astăzi examenul făcut asupra GIULGIULUI.

Mantia plină de sânge care se făcuse ca o scoarţă şi se lipise de spinare, i-a fost trasă fără milă, dezlipind cheagurile de pretutindeni cu piele cu tot, şi făcând din nou să pornească sângele.

Apoi piroanele au ţintuit pentru moarte mâinile care au vindecat, care au dat lumină orbilor, care au binecuvântat, şi au ţintuit pentru moarte picioarele care au rătăcit din casă în casă, căutând pe cei fără de apărare. Cum este El acum, la atâta suferinţă îndurată - piroanele bătute în mâini şi în picioare - pe el mieluşelul nevinovat ce a mers spre junghiere, nici nu-l mai putea înfricoşa. Dar nouă, piroanele bătute ne sună şi astăzi în ureche, căci fiecare lovitură în pereţii clopotului e lovitura ciocanului ce a ţintuit pe cruce un Dumnezeu!

După mărturisirile savanţilor de la Sorbona, rana coastei şi a Inimii lui Iisus este cea mai realistă figuraţie de „Sânge mort". Această rană care dovedeşte acum moartea neîndoielnică, va dovedi învierea cea de a treia zi.

În raportul pe care PUBLIUS LENTULLUS, Proconsulul roman pentru regiunea Tirului şi a Sidonului, l-a trimis împăratului roman Tiberiu şi Senatului roman, acesta scrie, printre altele: *„Trăieşte aici un om care se bucură de o faimă mare anume Iisus Hristos. Poporul îl numeşte profet al adevărului, zic că este Fiul lui Dumnezeu, Cel care a făcut cerul şi pământul şi toate cele ce au existat şi vor mai exista în univers!... Este de o*

statură mijlocie şi de o frumuseţe fără seamăn, uimitoare. Fruntea lui este latâ exprimând inocenţă şi linişte. Nici o pată sau zbârcitură nu se vede pe faţa lui rumenă. Ochii sînt albaştri-vineţi, sunt strălucitori. Are o privire măreaţă, blîndă şi senină. Lumina ce revarsă faţa lui este ca lumina soarelui aşa încât este cu neputinţă a-l privi cineva mai îndelung. Inspiră spaimă acea lucire ... Părul lui e ca aluna coaptă şi îi cade până la umeri. În adevăr împărate, în fiecare zi se aud minuni din partea acestui Iisus Hristos. Printr-unul şi singurul său cuvânt, el dă viaţă morţilor şi sănătate bolnavilor."
Şi acum noi care ştim figura lui Iisus, din ceea ce a rămas pe GIULGIU, îi spunem lui Lentullus - nu este adevărat că „fruntea lui este netedă", căci este plină toată de răni şi brăzdată de sânge - nu este adevărat că „Părul lui este de culoarea alunei coapte" căci părul lui este de culoarea sângelui - nu este adevărat că, „obrazul lui este fără de pată" căci este jupuit şi vânăt. Iată ce am făcut noi oamenii din chipul lui Iisus, din blânda Lui figură. Pe om l-a făcut Dumnezeu, după chipul şi asemănarea sa, iar noi am făcut din chipul lui Dumnezeu - un om de nerecunoscut. Dar să nu aruncăm toată vina numai asupra acelor oameni care l-au batjocorit, l-au scuipat, l-au bătut, l-au răstignit. Să nu ne credem pe noi aşa de curaţi, căci orice păcat al nostru este pironul pe care-l batem în mâinile Lui şi orice greşală este o insultă pe care i-o aruncăm în faţă. Orice gând de înşelăciune sau de răzbunare, orice dorinţă, orice trădare, chiar revolta împotriva durerii sau a unei boli -toate acestea sunt palme şi scuipări şi Mântuitorul încă suferă şi Maica Lui plânge!

8. MĂRTURII PROFANE DESPRE PERSOANA DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

Se ştie precis, că un mit se construieşte totdeauna în jurul unei persoane din timp îndepărtat, învăluit în ceaţă. Numai când o distanţă de timp şterge contururile reale ale acelei persoane se creează în jurul ei legende şi se naşte mitul.

N-au lipsit oameni numiţi impropriu raţionalişti, care voiau sau mai voiesc încă, să facă din Iisus Hristos o persoană legendară, care nici măcar n-a existat vreodată, iar din creştinism un mit bazat pe o eroare profundă, la care a colaborat atâta lume fără să-şi dea seama de irealitatea lui Iisus şi de mitologia creată în jurul Lui.

Oare e posibilă o operă uriaşă fără autor, sau creştinismul fără Hristos? Rătăciţii de mai sus spun şi cred că da. Realitatea operei n-o pot ascunde şi n-o pot nega, dar caută să facă cel puţin din autorul ei, o persoană legendară ce n-a existat nicicând.

Avem însă, pe lângă mărturiile biblice, şi mărturii profane despre istoricitatea persoanei lui Iisus, chiar contemporane cu El, ceea ce înlătură prejudiciul despre mit.

9. „PILAT DIN PONT CĂTRE TARQUINIUS CENTIUS, PROCONSUL ÎN DIZGRAŢIE".

Am pregătit totul prietene, ca să primeşti la timp, şi înainte de a te aresta Tiberiu, scrisoarea aceasta. Cele mai iuţi trireme, navigate de cei mai vestiţi piraţi angajaţi în taină de mine, aşteaptă pe Marea Mare semnalul plecării spre Roma.

Nădăjduiesc că te vor găsi încă în viaţă, ştiut fiind, că Divinul nu va renunţa cu nici un chip la plăcerea de a te trece mai întâi prin suplicii ceia ce va cere chibzuială şi pregătiri, după cum nădăjduiesc, că nu te vei grăbi spre a-ţi face, în acest răstimp, singur seama.

Este nevoie de tine aici, în provincia asta ciudată, după întâmplările şi mai ciudate prin care am trecut în zilele din urmă, fără să le fi putut domina, nici înţelege şi din care am ieşit cu toată fiinţa răscolită de Acela care în ciuda sentinţei mele, şi în pofida celor care i-au cerut fără cruţare, moartea - trăieşte! Unii spun că s-ar afla tot în Iudeea, alţii că ar fi luat drumul deşertului de unde se va întoarce într-o zi cu cohortele şi legiunile Lui, ca să întemeieze acea împărăţie, care a stârnit atâta zarvă şi de care va tremura zice-se şi Cezarul.

M-aş bucura nespus de mult să-L revăd, fiindcă din capul locului eu n-am crezut în aceste zvonuri şi nici n-am tremurat, dimpotrivă; în clipa când îl predam poporului, după judecată, simţeam în inima mea că ne despărţim prieteneşte.

Vai, Tarquiniu nu voi putea uita niciodată ceasurile grele, de-a lungul cărora s-a desfăşurat acea judecată, o judecată în care tot timpul au vorbit mai mult tăcerile din noi, întrerupte în răstimpuri de urletele mulţimii care fierbea pe străzi, în curtea şi pe treptele palatului, cerând în numele ei şi al Romei, pedeapsa capitală. A fost adus în sala cea mare a judecăţilor, târât şi îmbrâncit de cei care, încă pe atunci, mă ameninţau cu mânia lui Tiberiu. Fabius Sertorius, comandantul legiunii a IV-a abia le-a mai putut ţine piept ca să nu pătrundă înăuntru, voind să fie şi ei de faţă, să mă

controleze adică.

Am aşteptat să se potolească mai întâi zarva, apoi mă întorsei către Acela; trebuie că fusese crunt bătut, după vânătăile ce le avea pe faţă, pe piept după îmbrăcămintea sfâşiată.

Nemaiţinându-L picioarele, aştepta rezemat de perete. Pe frunte purta o cunună de spini, anume făcută ca să fie cât mai bine îndesată spre tâmple, de unde şiroaie de sânge se prelingeau pe obraji, iar de acolo în picuri grei pe mozaicul sălii. Mă cuprinsese mila şi dădui să-l ajut, dar numaidecât mi-am adus aminte cine sunt, văzui imperiul în toată întinderea lui, apoi Roma, apoi privirea răzbunătoare a lui Tiberiu ţâşnind din marmora ce o aveam în faţă, şi atunci, ca şi cum toată ludeea să mă audă, poruncii: -Şezi!

El m-a privit trist, a încercat să se apropie de scaunul ce i-l desemnasem, dar părăsindu-L puterile, căzu la jumătatea drumului; acolo şi-a şters sângele ce-i acoperea vederile şi, cu puteri îndoite, încercă să se ridice, şi mai făcu un pas. În cele din urmă L-am ajutat eu însumi, l-am scos cununa de pe frunte, i-am smuls ghimpii ce rămăsese înfipţi în ţeastă. L-am aşezat în fotoliu. El m-a privit cu blândeţe, cu atâta blândeţe, că-mi făcea bine.

Zise: -Iată, mâinile şi veşmintele tale s-au umplut de sânge.

Nu-mi plăcură vorbele, mă simţii stânjenit. Ca să păşesc la judecare îl întrebai:

-Este adevărat că Tu răzvrăteşti poporul împotriva Cezarului?

El se uita la mine ca şi cum ştia că eu nu cred nimic din toate acestea. Răspunse: -Tu zici...

După care lăsă capul în jos, în acea meditaţie obişnuită a Lui, absent, ca unul care n-a auzit niciodată de Roma, nici de Tiberiu, nici de guvernatorul Iudeii.

-Aceştia te învinovăţesc că vrei să întemeiezi o nouă împărăţie. Au nu cunoşti legile? îl mai întrebai iar, ca o fatalitate în care mă înverşunam de bună voie, simţind totodată cum îmi scapă pentru totdeauna prilejul de a cunoaşte pe acest Om.

Ei Mă învinuiesc că propovăduiesc adevărul, mă ajută El, citind şi de astă dată în gândurile mele. Atunci uitând cine sunt şi pentru ce ne găseam acolo, îl întrebai cu o naivitate de şcolar: Şi ce este adevărul?

În liniştea care se lăsă peste noi, simţeam cum mă prăbuşesc în gol odată cu întrebarea, îmi amintii de dimineaţa, când intrase în cetate; Caecinia mă trezi din somn şi mă trase pe terasă, să văd; domol, călare pe un măgăruş, alb, Omul din faţa mea înainta binecuvântând mulţimea îngenuncheată în cale, în care văzui şi o sumedenie de soldaţi de ai mei, ba chiar şi pe Fabius Sertorius.

-Este cu neputinţă ca un comandant de legiune şi nobil roman să îngenuncheze alături de prostime, în faţa acelui necunoscut! îl mustram eu, ameninţându-l cu degradarea şi exilul.

-Şi tu vei face acelaşi lucru într-o zi, Pilat, a cutezat să-mi răspundă ieşind din realitate războinicul, pentru că aproape de el vei simţi şi tu vibrând în tine, golul sufletesc pe care zeii noştri n-au putut să-l umple.

O, Tarquiniu, dacă ai şti cât m-a chinuit căldura din amiaza acelei zile. Nemaiştiind ce să fac. Mă îndreptai spre una din ferestrele care dă spre curtea

din dosul palatului: poate că urletele de dincolo, îmi zic, n-or mai ajunge până aici, şi o deschid. Jos, Caecinia mângâia măgăruşul cel alb (am uitat să-ţi spun că în urma rugăminţilor ei îl confiscasem ca să nu fie ucis de mulţime); mă vede şi-mi strigă din toate puterile:

-la seama, Pilat!

Am închis repede fereastra şi m-am întors la Cel ce medita, învăluit de tăceri, în sala cea mare a judecăţilor. Mă simţii singur, tot mai singur plutind între visul cu prevestiri al Caeciniei, şi golul sufletesc pomenit de Sertorius, în care mă lăsam să alunec cu o ciudată mulţumire. Cel puţin dacă acesta ar spune ceva, dacă Şi-ar da osteneala să se apere, să mă lămurească asupra fierberii, care a cuprins provincia întinzându-se pe uscat şi pe mare, scoţând în lumina zilei tâlharii şi piraţii, ca să-mi spună: Stăpâne, dacă vrei să faci pe acel om scăpat, iată năvile noastre, iată braţele, iată ştiinţa noastră de a naviga pe ape nemaiumblate de nimeni. Porunceşte!

Vai, Tarquiniu, nu mai trebuia mult ca Pilat din Pont să ajungă complice cu piraţii. Dar mi-am revenit, i-am arestat pe toţi, le-am confiscat năvile şi am poruncit să fie puşi la cazne.

Şi iar mă întorsei spre Acela: nemaiştiind ce întrebări să-l pun, mă agăţai de cea din urmă, aceia care tot el mă ajutase să l-o pun.

-Şi ce este adevărul?

-Ceea ce simţi tu în tine acum...

În acea clipă mulţimea sparse cordoanele; se auzeau ropotele centuriilor chemate de Sertorius, laolaltă cu poruncile comandanţilor şi cu vaierele celor ce nici măcar nu-i atinsese fierul.

Am ieşit pe terasă, am încercat pentru a doua oară o potolire, o împăcare am voit să fac un fel de schimb cu nişte tâlhari, am ameninţat chiar cu mobilizarea legiunilor.

Au ştie Cezarul că cel pe care-l aperi tu, unelteşte pentru o altă împărăţie? mi-a strigat, în aprobarea tuturora, o căpetenie de a lor.

Întorcându-mă în sală, mă gândii la pergamentele găsite pe galerele încărcate cu daruri de preţ, descoperite de Sertorius navigând pe ape tainice spre Roma... şi află, Divinule, că Pilat din Pont unelteşte de multă vreme cu un Nazarinean..." Atunci chemai pe comandantul legiunii a IV-a cel cu golul sufletesc într-însul; îi poruncii să ridice cununa, dar războinicul şovăi. O ridicai eu însumi şi o aşezai la loc, pe fruntea Omului. El a înţeles şi s-a ridicat să meargă, iar noi L-am sprijinit până la cele dintâi trepte, afară unde cu aceiaşi blândeţe, el mă privi odată, după care fu smuls de gloată şi înghiţit de ea cum înghite deşertul o picătură de rouă...

Sfârşind pergamentul, Pilat din Pont privi de la aceiaşi fereastră străzile Ierusalimului; grupuri din o altă lume, ascunsă până atunci, alergau sub soarele dimineţii, cu înfăţişarea celui care aflând ceva, vrea să mai afle încă. Unul zdrenţăros şi cu barbă, căutat de gărzi toată săptămâna spre a ispăşi o pedeapsă pentru o ureche tăiată, cuvânta către acele grupuri (Petru). Părea să ştie multe, chiar prea multe, şi nu se mai temea de nimeni.

O clipă mai târziu, cel mai vestit pirat pe Marea Mare, pornea în goane şi în trapuri la năvi, purtând spre inima imperiului, sub peceţi şi sigilii vestea cea mare: Trăieşte!"

10. PUBLIUS LENTULLUS, GUVERNATORUL IUDEII. CEZARULUI ROMAN.

„Am înţeles, Cezare, că ai dori să ştii despre bărbatul plin de virtute cu numele de Iisus Hristos, pe care poporul îl ţine de profet, iar învăţăceii lui zic că este Fiul lui Dumnezeu, Creatorul cerului şi al pământului. În adevăr Cezare, în fiecare zi se aud despre acest bărbat lucruri minunate; pe scurt zis: El învia morţii şi vindecă bolnavii.

Este de statură mijlocie, faţa îi este plină de bunătate şi trădează o demnitate maiestuoasă, astfel că uitându-te la El, te cuprind, fără să vrei, simţăminte de teamă, dar şi de iubire. Părul lui până la urechi are culoarea nucilor coapte, iar de acolo până la umeri este de culoare deschisă, blondă, strălucitoare. Îl poartă după datina nazarinenilor, cu cărarea la mijloc. Fruntea netedă, faţa fără încreţituri şi pete. Barba lui e de culoarea părului din cap, creaţă dar nu prea lungă şi despărţită în mijloc. Privirea îi este serioasă şi are puterea razelor soarelui. Nimeni nu-l poate privi drept în ochi. Dacă mustră inspiră frică, dar îndată ce a mustrat plânge. Deşi este strict, el este şi amical şi amabil. Se zice că, nimeni nu l-a văzut râzând niciodată, adeseori însă plânge.

Mâinile şi braţele lui sunt frumoase; întreţinerea cu el este pentru toţi plăcută şi prezintă undeva, se arată foarte modest. Are o ţinută foarte frumoasă şi maiestuoasă. Mama lui este cea mai frumoasă femeie în aceste părţi.

Dacă doreşti să-l vezi, Cezare, precum mi-ai scris cândva, atunci mă înştiinţează şi eu ţi-l voi trimite

îndată.

Deşi n-a studiat niciodată, dar cu toate acestea cunoaşte toate ştiinţele. Umblă desculţ şi fără acoperământ pe cap. Mulţi râd dacă-l văd din depărtare, dar îndată ce vin în apropierea lui, tremură şi totodată îl admiră. Se ştie că în aceste părţi nu s-a văzut niciodată un asemenea bărbat. Iudeii afirmă că n-au auzit o învăţătură ca cea primită de la el.

Mulţi zic, că el este Dumnezeu, iar alţii că este prietenul lui. Iudeii aceştia răutăcioşi îl supără în tot felul. Se zice că El niciodată nu este mulţumit şi caută să îndestuleze pe fiecare. În tot cazul stau gata Cezare, a împlini orice poruncă referitoare la el. Ierusalim, în ziua a şaptea (7), luna a unsprezecea (11). Publius Lentullus, Guvernator al iudeii".

11. DOUĂ EPISTOLE ALE LUI PILAT, CĂTRE ÎMPĂRATUL TIBERIU.

PONTIUS PILAT, LUI CLAUDIU, SĂNĂTATE!

„S-a întâmplat şi chiar eu însumi am dovedit că Iudeii cu urmaşii lor şi-au atras asupra lor pedeapsa unei aspre condamnări. Fiindcă s-a promis părinţilor lor că Dumnezeu le va trimite din cer pe Sfântul Său, care cu drept cuvânt se va numi Regele lor şi că-l va trimite pe pământ prin o Fecioară şi fiindcă Dumnezeul evreilor l-a trimis în Iudeea pe timpul cât eram eu guvernatorul ei şi am văzut că el a dat vedere la orbi, a curăţit pe leproşi, a vindecat paralitici, a gonit demoni din cei ce-i aveau, ba chiar a înviat şi morţi, a poruncit vânturilor, a umblat cu picioarele pe mare şi multe

alte minuni a făcut - tot poporul ludeilor zicea că el este fiul lui Dumnezeu. Însă ludeii prinzând ură asupra lui, puseră mâna pe el şi-l aduseră înaintea mea, pârându-l cu o mulţime de acuze mincinoase ca să mă convingă că e un amăgitor şi că lucrează împotriva legii. Eu am crezut că pâra lor era adevărată şi poruncind să-l lege, l-am dat în mâna lor, spre a face cu el ce vor voi.

Ei l-au răstignit pe cruce şi după aceia au pus străji ca să-i păzească mormântul. Dar pe când îl păzeau ostaşii mei, el a înviat a treia zi din morţi. Însă răutatea ludeilor se întărâta aşa demult, încât dădură bani străjerilor spre a-i îndupleca să zică, că ucenicii lui i-au furat trupul lui din mormânt. Dar cu toate că luaseră bani ostaşii nu putură să tacă şi să nu spună ceea ce s-a întâmplat; căci ei mărturisiră că l-au văzut înviind şi că iudeii le-au dat bani.

Drept aceia ţi-am scris şi eu despre această întâmplare, temându-mă ca nu cumva să-ţi facă altcineva vreo arătare; altfel descrisă. Şi nu trebuie să dai crezare mincinoşilor ludei".

PILAT, LUI TIBERIU, SĂNĂTATE!

„Ţi-am declarat lămurit în cea din urmă scrisoare a mea, că prin complotul poporului, Iisus Hristos a suferit în cele din urmă o tortură foarte crudă, fără voia mea, dar şi fără să fi putut cuteza a mă opune la aceasta. În nici un veac nu s-a văzut, nici nu se va vedea, un om aşa de pios şi aşa de sincer. Dar tot ce este minunat în această înverşunare a poporului şi în această unire a tuturor cărturarilor şi bătrânilor, este că profeţii lor, cum şi Sibilele noastre, au prezis răstignirea acestui tălmăcitor al adevărului şi semnele supranaturale ce s-au arătat,

pe când era el pe cruce, şi care au inspirat frica de pierirea lumii, după zisa filozofilor. Ucenicii lui, în loc să dea de ruşine pe învăţătorul lor prin faptele şi prin traiul lor, făcură, din contră, mult bine în numele lui. Dacă eu nu m-aş fi temut de o răscoală a poporului ce sta gata să izbucnească, poate că acest om nobil ar fi trăit încă şi până acum între noi. Însă îndemnat mai mult de credinţa Măriei tale decât de voinţa mea, nu m-am opus din toate puterile mele, spre a opri, ca sângele celui drept, curat de orice acuză, să nu se dea şi să nu se verse pentru saţiul răutăţii oamenilor."

Sănătate! În patru din nonele lui Aprilie, adică întâiu.

1. Istoriograful Iosif Flaviu, care era iudeu şi care era în câtva şi contemporan cu Mântuitorul, scrie despre el următoarele:

„În acel timp trăia Iisus, om învăţat, dacă poate fi numit om, căci el făcea fapte extraordinare; era învăţător al oamenilor, care cu bucurie ascultau adevărul. Avea mulţi învăţăcei care îl urmau, atât dintre ludei, cât şi dintre elini. Acesta era Hristos. După ce Pilat a lăsat să fie crucificat, acesta n-a împiedicat ca ucenicii lui să-l iubească şi mai departe. El li se arătă viu, la trei zile după moarte, după cum sfinţii profeţi preziseră acest fapt şi multe altele minunate. Încă şi azi dăinuieşte acest popor al creştinilor, numit aşa, după el. "

2. Tacit vorbind despre arderea Romei la anul 64 după Hristos, mărturiseşte că Nero, care însuşi puse la cale această ardere, a aruncat vina pe creştini, spre a evita o răscoală. Şi continuă: *„Numele acestora îşi avea obârşia de la Hristos, care pe timpul domniei lui Tiberiu, a fost condamnat*

la moarte, de guvernatorul Pontius Pilat. "

3. Pliniu, guvernator al Bitiniei, la 70 de ani după moartea şi învierea Domnului, transmite împăratului Traian, care îi era bun prieten, rezultatul cercetărilor asupra creştinilor, în felul următor:

„Pretutindeni în jur s-a răspândit această rătăcire în oraşe, şi sate şi la ţară; templele zeilor noştri s-au golit şi de multă vreme în ele nu s-au mai adus jertfe... Am lăsat să fie prinse câteva feţe care sunt numite slujitoare, însă n-am găsit altceva la ele, decât o rătăcire peste măsură de stricată... Ei (creştinii) se întrunesc dis-de-dimineaţă pentru a cânta imne lui Hristos Dumnezeul lor. "

Iată că Iisus Hristos este persoana istorică care a existat, a lucrat, a murit, a înviat şi acum petrece în ceruri de unde a venit El. Deci, El este Dumnezeul nostru al tuturor creştinilor din lume.

Biserica Ortodoxă Română Îl slăveşte pe Iisus Hristos Dumnezeul nostru, care ne aşteaptă sus în ceruri, în împărăţia Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh. Amin.

12. Documente Istorice Originale lăsate de Iisus Hristos lumii întregi. Cămaşa lui Iisus Hristos, Mahrama Veronicăi, Ştergarul lui Avgar Regele Edesei. Istoria, Ştiinţa, Arta şi Tehnica în căutarea lui Iisus Hristos L-au Răstignit. Ele Vorbesc... !

13. Cămaşa Lui Hristos. Studiu istorico-documentar

Cămaşa fără cusături, ţesută dintr-o bucată de femeile mironosiţe şi purtată de Mântuitorul în ziua flagelării şi a Răstignirii, aşa cum este arătat în

Sfintele Evanghelii, alături de Sfântul Giulgiu este iarăşi „Un document istoric" de cea mai mare importanţă.

Luată în ordinea desfăşurării tragicului eveniment al Patimilor, a Răstignirii, Cămaşa Mântuitorului este „Prima mărturie" a supliciului, a flagelării, care a precedat Răstignirea. Deci mărturiseşte „chinul" suferit de Mântuitorul prin „biciuire" şi pierderea Sângelui Său Prea Sfânt pe Drumul Calvarului, când acesta se scurgea din sutele de răni ce le avea pe Corp în urma biciuirii.

Sfântul Giulgiu e fotografiat şi mărturiseşte postum prin fotografierea întregului Corp chinurile şi sutele de răni ce au nimicit corpul Mântuitorului. Dar, Sfânta Cămaşă fără cusături, purtată de Mântuitorul în ziua supliciului este „Documentul istoric viu" al ultimelor clipe din viaţa Fiului lui Dumnezeu, Care, prin jertfa Sa supremă, a Răscumpărării, a dat dreptul la viaţă pentru întregul neam omenesc.

Da, Cămaşa fără cusături dintr-o bucată lungă ţesută de femeile mironosiţe, din mare şi sfântă iubire pentru Domnul şi Mântuitorul lor, este într-adevăr „Documentul istoric" al vieţii pământeşti, al ultimelor clipe din viaţa Fiului Omului, a Fiului lui Dumnezeu, pe care s-a imprimat Sângele Viu ce izvora din sutele de răni de pe corpul Mântuitorului. Această Cămaşă i-a fost smulsă de pe corp în clipele ce au precedat flagelarea, când Mântuitorul a fost legat în plină nuditate la „stâlpul infamiei" cu frânghii, de inele de fier fixate la înălţimea de 2, 5 m, cu picioarele atârnânde, pentru ca pielea corpului să fie cât mai întinsă! După flagelare, şi-a îmbrăcat iarăşi Cămaşa, care de această dată a devenit „Un

imens pansament ce a acoperit sutele de răni, din care curgea Sângele Său preasfânt!" Această cămaşă s-a lipit de sutele de răni deschise, pe drumul Calvarului, pe drumul Sângelui de la Pretoriu şi până la Golgota.

Întrucât Cămaşa se lipise de sutele de răni cu imensitatea de terminaţiuni ale trunchiurilor nervoase a întregii suprafeţe tactile, smulgerea Cămăşii de pe corpul Mântuitorului în clipa Răstignirii trebuia să aducă sincopa, moartea aşa cum conchid toate somităţile în medicina legală de pe întreg globul şi în special Dr. Barbet, doctorii în ştiinţe juridice şi medicii de la Sorbona, care au făcut studii speciale asupra tuturor fenomenelor anatomo-fiziologice, care au determinat săvârşirea din viaţă a Fiului Omului.

Amintim că portul galileano-nazarinean cuprindea o cămaşă lungă peste care Mântuitorul purta o togă, asemănătoare portului Roman, sau o îmbrăcăminte specifică ţinuturilor calde cum am spune noi azi.

Cămaşa Mântuitorului este un preludiu documentar al Sfântului Giulgiu a acestei fotografii uriaşe de 4, 36 m lungime şi 1, 10 m lăţime, executat în mod natural la lumina extraordinar de strălucitoare a Sfintei Învieri, aşa cum afirmă savanţii în fizica nucleară.

Mărturisirea fidelă a fotografiilor cuprinse în urzeala ţesuturilor Sfîntului Giulgiu s-a făcut prin fotografierea cu ajutorul razelor infraroşii, Riontgen, ultraviolete cu ajutorul ecranelor filtrante, a diverselor culori, ale spectrului solar etc.

Cum s-a ajuns la confruntarea fotografică documentară a imaginilor imprimate pe Cămaşa

Mântuitorului cu cele de pe Sfântul Giulgiu ne-o destănuieşte revista „Je sais tout" (Ştiu totul) din noiembrie 1934. Din cele relatate se înţelege că în anul 1933 printre savanţii şi specialiştii care fotografiau şi studiau Sfântul Giulgiu în catedrala din Torino se afla şi inginerul de Geniu Maritim diplomatul Institutului de optică, Gerard Cordonier, care a supus la Paris studiului şi fotografierii cu infraroşii Cămaşa Mântuitorului aflată în Biserica din Argenteuil de lângă Paris, descoperind şi obţinând imagini cuprinse în ţesătura Sfântului Giulgiu; Cămaşa Mântuitorului confirmând autenticitatea Sfântului Giulgiu, iar Giulgiul autenticitatea Cămăşii.

Amintim că în luna mai 1933, Sfântul Giulgiu a fost expus pentru a doua oară vizionării pelerinilor din toată lumea, întrucât se împlineau 1900 ani de la Răstignirea Mântuitorului.

Setea aceasta a oamenilor de ştiinţă, respectiv a savanţilor din toate disciplinele ştiinţei, a îmbrăţişat cu ardoare şi pasiune munca de migăloasă şi fidelă cercetare ştiinţifică, în special Sfântul Giulgiu şi apoi Cămaşa Mântuitorului, pentru a sluji cu cinste, Credinţă, iubire şi profund respect: Adevărul istoric şi dumnezeiesc cuprins în Sfântul Giulgiu şi în Cămaşa lui Hristos.

Această sfântă iubire şi dragoste - Credinţă nemărginită în Mântuitorul şi Dumnezeul lumii pe care o aduc oamenii de ştiinţă-savanţi de pe întregul glob pentru munca de cercetare ştiinţifică ce o desfăşoară asupra Sfântului Giulgiu şi a Cămăşii purtată de Mântuitorul în ziua supliciului, le acordă „Caracterul de nobleţe." Ei dovedesc că înapoiază Ziditorului Suprem atributele care slujesc

pe plan universal Adevărul şi Credinţa, care sunt: geniul, vocaţia, ştiinţa, talentul, pasiunea, abnegaţia - corolar sublim al iubirii către Dumnezeu şi către oameni, oferind: „Ale Tale dintru ale Tale."

Dar să lăsăm evenimentele şi să vorbească documentele. Aşa cum s-a arătat în relatările despre Sfântul Giulgiu, în anul 1933 se împlineau 1900 ani de la Răstignirea Mântuitorului. La cererea cardinalului Fossati Arhiepiscopul primat din Torino, Sfântul Giulgiu a fost expus pentru a doua oară timp de trei săptămâni pentru a fi văzut de pelerinii veniţi din toată lumea. Dar cu această ocazie savanţii şi specialiştii în arta fotografică procedează la fotografierea Sfântului Giulgiu, din diverse unghiuri şi în felurite chipuri şi afară şi la lumina zilei şi în interiorul Catedralei şi cu tot felul de ecrane ce nu lăsau să se filtreze decât culorile.

Astfel s-a ajuns să se fotografieze pe o placă numai sângele care cu ochii liberi nici nu se poate vedea. De altfel nu se vede nimic bine cu ochiul liber, decât unele pete şi zone uşoare gălbui, fără a fi un desen definit, mai ales că în nenumărate locuri desenul este întrerupt de petecele cusute de călugăriţe în urma focului de la Chamberey.

Pe clişeele tuturor operatorilor: Gerard Cordonier, Furore Columbier, Dr. Barbet, Dr. Judica, Paul Vignon, Comandorul Pro, etc s-a fixat acelaşi chip, aceleaşi urme, aceleaşi detalii. Aceste mărturii au fost întocmai confirmate de examenul ştiinţific al unei alte relicve: CĂMAŞA pe care a purtat-o Hristos în ziua supliciului şi pe care o deţine Biserica din Argenteuil de lîngă Paris.

Dar să-i lăsăm să vorbească pe cei ce au ştiut să citească această imagine. Gerard Cordonier inginer

de geniu Maritim al Institutului de optică şi detaşat la Serviciul de fotografiere aeriană din Ministerul Aerului, aşa cum precizează revista „Je sais tout" din noiembrie 1934. Dar trebuie să ajungem la lucrări din luna mai anul trecut efectuate pe Cămaşa din Argenteuil de către inginerul Cordonier, Dr. Audloir şi M. Roulleau Directorul Societăţii de Expertiză şi Control din Paris.

Veşmântul a fost fotografiat la lumina obişnuită apoi cu ajutorul ecranelor filtrante diversele culori ale spectrului: „violet, indigo, albastru, verde, galben, portocaliu, roşu, în sfârşit prin intermediul radiaţiilor infraroşii. Examenul a fost urmat de raze ultraviolete. Rezultatele obţinute sunt concludente, în timp ce diversele fotografii obţinute la lumina obişnuită au arătat toate, aspectul Cămăşii întunecat pe care ea îl reprezintă ochiului liber, fotografia obţinută cu ajutorul razelor infraroşii arată o ţesătură considerabil luminată, pe care numeroase pete de sânge se dezvăluie uşor. Se regăseşte rana de la umăr şi numeroase semne, pete grupate două câte două ca Sângele de pe Giulgiu ca şi urmele flagelării".

Tot corpul a fost flagelat, carnea era o rană vie pe numeroase părţi, locuri, ceea ce explică şi cantităţile de sânge scoase în evidenţă (revelate) de Cămaşă, pe locul proeminenţelor osoase. Apropierea între acest veşmânt de care a fost dezbrăcat înainte de crucificare şi Giulgiul, care l-a înfăşurat Corpul după coborârea de pe cruce, este deosebit de emoţionantă. Cele două relicve parcă se autentifică reciproc, fără discuţie, prin identitatea petelor şi formelor anatomice. Aşteptând admirăm fără rezervă această

extraordinară capodoperă a întâmplării sau a Providenţei care este imaginea lui Christ culeasă de pe Giulgiu şi Cămaşă. Este prima fotografie făcută pe pământ (în mod natural) şi ea reproduce trăsăturile originale ale Fiului Omului.

14. ISTORICUL CĂMĂŞII LUI HRISTOS

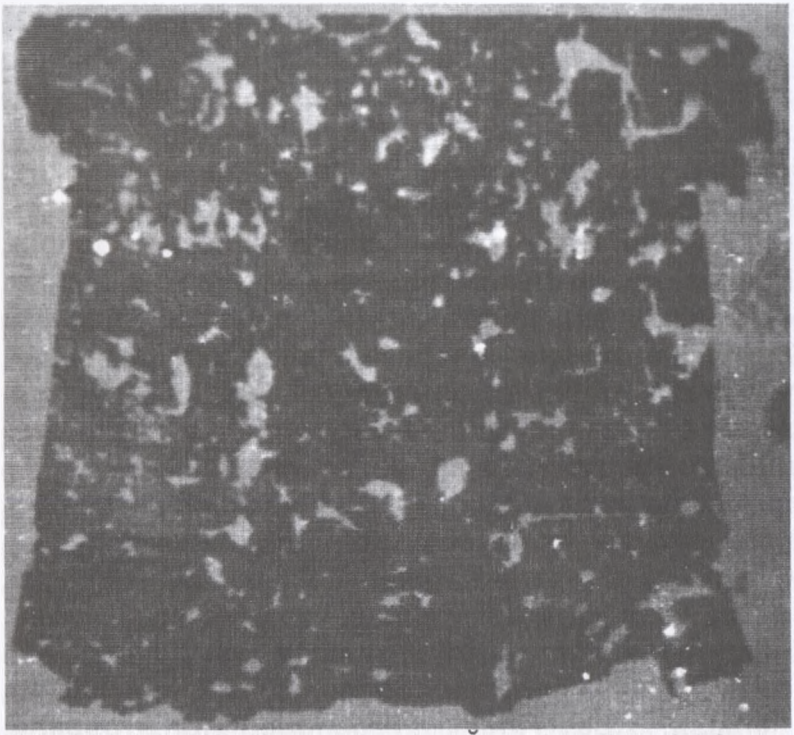

PETELE ALBE DE PE CĂMAŞA LUI IISUS HRISTOS SUNT PETELE DE SÎNGE

Istoria Cămăşii lui Hristos începe o dată cu Răstignirea aşa cum arată Sfântul Evanghelist Ioan în cap. 19, vers. 23-24*: „După ce au răstignit pe Iisus ostaşii au luat hainele Lui şi le-au făcut patru părţi, fiecărui ostaş câte o parte şi Cămaşa. Dar cămaşa era fără cusătură, de sus ţesută în*

întregime. Deci, au zis unii către alţii:

Să n-o şfâşiem, ci să aruncăm sorţi pentru ea, a cui să fie, ca să se împlinească Scriptura care zice: „împărţit-au hainele Mele loruşi şi pentru Cămaşa Mea au aruncat sorţi". **Aşadar, acestea au făcut soldaţii.**

Observăm că soldaţii romani de la Cruce făceau parte din cohorta romană care a însoţit pe Mântuitorul pe drumul calvarului şi la fel au asistat la Răstignire. Credem că Răstignirea a fost executată de ostaşi declasaţi din cohortele auxiliare, pe care Romanii îi foloseau la servicii considerate nedemne pentru ostaşii romani, aşa cum s-a procedat la flagelare. S-au folosit soldaţi sirieni declasaţi din cohortele romane auxiliare.

Astfel vedem că ezitarea de a sfâşia Cămaşa, precum şi lovitura cu suliţa dată în Coasta Mântuitorului de către Longinus, dată în dreapta din obişnuinţă, ca în război, întrucât inima era apărată de scut sunt dovada că erau soldaţi romani luptători.

Deci, Cămaşa Mântuitorului spre deosebire de Giulgiu, care a fost luat de Maica Domnului şi femeile mironosiţe a rămas în mâinile ostaşilor romani. Suntem îndreptăţiţi să credem că sutaşul, ofiţerul comandant al cohortei romane, care a însoţit pe Mântuitorul pe Golgota şi a asistat şi trăit clipa când Mântuitorul şi-a dat „sfârşitul" şi care a fost deosebit de impresionat de fenomenele naturale care s-au produs: cutremur de pământ, sfâşierea catapetesmei templului, morţii care au ieşit din morminte; deducem că sutaşul şi ostaşii au avut grijă de păstrarea Cămăşii Mântuitorului, aşa cum se vede din arătările făcute de Sfântul

Evanghelist Matei la cap. 27 vers, 50-54. *„Iar sutaşul şi cei care împreună cu el păzeau pe Iisus, văzând cutremurul şi cele întâmplate, s-au înfricoşat foarte, zicând. Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu era Acesta!" (Matei 27, 54).* Aceleaşi observaţii şi întâmplări le menţionează toţi evangheliştii. În documentele romane se arată că sutaşul s-a întors de la execuţie la Pretoriu, cu capul înfăşurat în steagul roman, în semn de mare doliu.

Din aceşti o sută de soldaţi, care au fost la Golgota s-a cunoscut precis că ofiţerul roman sutaşul şi Longinus, care L-a împuns în coastă pe Mântuitorul cu lancea au murit ca creştini martiri.

Drumul parcurs de Cămaşa Mântuitorului până în Biserica din Argenteuil lângă Paris desigur că este: Un drum de taină şi vegheat de Pronia divină ca şi în cazul Sfântului Giulgiu pe tot parcursul celor 2000 de ani. Nu ne îndoim că a fost păstrată cu aceeaşi adâncă veneraţie de către suflete pioase sau Comunităţi creştine ca şi Sfântul Giulgiu. Nu încape îndoială că sutaşul roman şi ostaşii romani care au trăit momentele înspăimântător de sfinte ale Răstignirii, îngropării şi învierii Mântuitorului, că au transmis Cămaşa celor apropiaţi Mântuitorului, cu cinste şi aleasă iubire.

Mai considerăm că: Cămaşa Mântuitorului a urcat un drum apropiat de cel al Sfântului Giulgiu şi presupunem că au fost însoţite de grija Cruciaţilor, întrucât Roberto Clari cronicarul celei de-a patra Cruciade a afirmat: „Că ochii lui disting foarte slab, dar în fine parcă disting o Figură Omenească pe Sfântul Giulgiu. „Faptul că Sfântul Giulgiu trece prin mâinile lui Othon de la Roche şi apoi Ponce de la Roche - Ducele Ludovic I, Contesa Margherita de

Charny - Familia de Savoia etc. iarăşi ne face să credem că cruciaţii francezi şi italieni au urmărit şi au intrat în posesia acestor Sfinte Relicve, care azi se află: SFÂNTUL GIULGIU în Catedrala din Torino (Italia), SFÂNTA CĂMAŞĂ în Biserica din Argenteuil aproape de Paris în Franţa.

Sfânta Tradiţie şi respectiv toţi oamenii de diverse situaţii sociale începând cu împăraţi şi regi, domnitori sau simpli slujitori şi oameni din popor, toţi mărturisesc că în Sfântul Giulgiu şi în Cămaşa lui Hristos există o Putere neobişnuită pentru toţi cei ce cred că Giulgiul a înfăşurat corpul Mântuitorului după Răstignire şi că, de asemeni, Cămaşa aceasta a fost purtată de chiar însuşi Mântuitorul.

Regele francilor Claudoveau punea să i se istorisească despre Patimile Mântuitorului. Totdeauna asculta plângând şi se văita punând mâna pe sabie şi *zicând „O, de ce n-am fost acolo cu francii mei."* lubirea către Mântuitorul este o veşnică simfonie a lubirii fredonată de Eterul fizic prin înregistrarea mărturisirilor de dragoste şi iubire făcute de toţi oamenii şi toate sufletele care au trecut pe acest pământ.

La aflarea Sfintei Cruci în anul 326 de Sfânta împărătească Elena; Sfânta cruce a înviat-o pe o tânără moartă peste care a fost pusă această Sfântă Cruce.

lisus Hristos credem că ne vorbeşte azi prin cele patru cuvinte redate:

1. Giulgiul din Torino;
2. Cămaşa lui Hristos din Biserica din Argenteuil de lângă Paris;
3. Mahrama (Ştergarul) lui Avgar Regele Edesei,

sec. I păstrată o copie azi în Muzeul din Londra;

4. Mahrama Veronicăi de pe drumul Golgotei, originalul ei se păstrează tot în British Museum din Londra.

Acestea sunt cele patru cuvinte document ale creştinismului, care sunt dovada existenţei sigure a lui Hristos întrupat aici jos pe pământ.

Recomandăm citirea de către cei dornici de documentare a romanului „Cămaşa lui Hristos", scris de scriitorul Loyd Douglas, în anul 1943, fiind tradus la noi în româneşte.

15. DRUMUL CĂMĂŞII LUI IISUS HRISTOS

DE LA GOLGOTA LA BISERICA ARGENTEUIL- PARIS

Din cartea lui Marx S.: *„Geschihte des heiliges Roches in der Domkirche zu Trier".* Trier 1844.

„La Evreii vechi a fost datina a purta două veşminte unul peste altul: una cămaşă, care era strînsă către trup cu o cingătoare, apoi cînd umblă, ori lucră, o sufulcă, preste aceasta pe deasupra lua o manta lungă pînă la glesne.

Cămaşa era ţesută rotundă, şi nu cusută, deasupra era deschisă.

Aşa a fost ţesută şi CĂMAŞA Domnului nostru Iisus Hristos. (Ioan, 19, 20).

După o tradiţie veche, Cămaşa lui Hristos, a fost ţesută de Preacurata Fecioara Maria, după datina de atunci; căci în vechime torsul şi ţesutul erau exclusiv numai ocupaţia femeilor.

Cînd au răstignit pe Domnul nostru Iisus Hristos Soldaţii au aruncat sorţi asupra Cămăşii lui Hristos ca a căruia dintr-înşii să fie, pentru că nu au voit să o bucăţească. (Ioan, 19, 20-24)

Apostolii care au fost de faţă la răstignirea Domnului, n-au lăsat cămaşa în mîna duşmanilor să o profaneze, ci au cumpărat-o, şi au ţinut-o în ascuns pentru frica duşmanilor, pînă ce în timpurile lui Constantin cel Mare, creştinătatea şi-a cîştigat cu atîtea lacrimi, dureri şi şiroaie de sînge- *„sanquis martirum semen Christianorum" = Sîngele martirilor sămînţa creştinilor*-loc demn pe tronul împărătesc.

În anul 326 sfînta Elena mama lui Constantin cel Mare, vizitînd Palestina, după multă întrebare şi cercetare a aflat crucea, titulatura, cuiele şi cămaşa Domnului.

Mama lui Constantin cel Mare sfînta Elena s-a născut în Trier, care cetate în privinţa afacerilor politice şi bisericeşti se numea atunci a doua Romă.

Ce a fost dar lucru mai firesc, decît că sfînta Elena a prezentat cămaşa Domnului nostru Iisus Hristos cetăţii Trier.

În timpul migraţiunii popoarelor, din temere să nu se profaneze ori răpească, această cămaşă a fost ascunsă în catedrala din Trier, şi se ştia peste tot, cum că, cămaşa Domnului este în Trier, dar că în ce loc este aşezată, nu ştia nimeni.

În anul 1196 Ioan 1 Arhiepiscopul Trierului, a renovat catedrala Trierului-cînd apoi în unul dintre altare s-a aflat Cămaşa Domnului, de unde luînd-o în luna mai a aceluiaşi an, spre mai marea bucurie şi desfătarea tuturor cetăţenilor, s-a arătat la tot poporul, şi după aceia s-a închis din nou în altarul principal.

La 300 de ani după aceia, adică în anul 1512 la rugarea Cezarului Maximilian I s-a expus pentru întîia dată Cămaşa Domnului la privirea poporului. Mulţime de popor s-a adunat atunci pentru ca să vadă Cămaşa Domnului, convinşi fiind că prin aceasta fac un lucru cuvios şi plăcut înaintea Domnului.

Petele albe de pe Cămaşă sunt petele de sînge.

În anul 1524 a poruncit Papa Leon X ca tot la 7 ani să se expună Cămaşa Domnului nostru Iisus

Hristos la privirea poporului, şi ca tot insul care se va întoarce şi-şi va mărturisi păcatele, apoi cu toată pietatea să se poată cumineca cu Sfîntul Trup şi Sînge al Domnului nostru Iisus Hristos. Însă după ce în acele timpuri au fost tulburări înfricoşate, nu s-a expus cămaşa Domnului fără numai în anii 1531, 1545, 1553, 1585, 1594.

În războiul de 30 de ani Cămaşa Domnului a fost transportată în Colonia, însă după puţin timp iarăşi a fost aşezată în Trier, din cauza deselor războaie, însă numai după pacea de la Westfalia la 7 ani s-a putut expune în privirea poporului.

Cînd Francezii au atacat Trierul, cămaşa s-a transportat în Ehrenbreitstein şi acolo s-a şi expus în 1734. În 1739 din cauza războiului de 7 ani a fost adusă drept la Trier şi acolo s-a expus în privirea poporului, de unde însă în anul 1765 iarăşi s-a transportat în Ehrenbreitstein, unde a fost din nou expusă.

CEST LA TUNIQUE SANS COUTURE DU SAUVEUR

Aceasta este Cămaşa fără cusătură a Mîntuitorului. Cămaşa este cea neagră, arată ca o reverendă.

În anul 1794, cînd Francezii au inundat provinciile

de la Ren, Cămaşa Domnului o au dus în Bamberga, iar în 1796 pe timp scurt o au dus în Bohemia. În 1803 a fost dusă în Augsburg, de unde în 1810 iarăşi s-a transportat la locul său în Trier, şi la rugarea poporului s-a şi expus.

Mai pe urmă s-a expus în anul 1844, cînd un million de oameni s-au adunat în Trier, ca să vadă Cămaşa Domnului. La această expunere a Cămăşii Domnului, în vederea poporului, s-au întîmplat multe însănătoşiri minunate, pentru credinţa vie, iubirea şi speranţa în Domnul.

De atunci încoace n-a fost expusă Cămaşa Domnului nostru Iisus Hristos.

Iar azi în anul 2007, Cămaşa se află În Biserica Argenteuil- Paris şi este expusă, fiind protejată cu sticlă şi un grilaj mare de fier.

16. MAHRAMA LUI AVGAR REGELE EDESEI

Luna august în 16 zile: Istorisire despre chipul cel nefăcut de mînă al Domnului nostru Iisus Hristos, şi despre aducerea lui din Edesa, în Constantinopol.

În zilele în care Mîntuitorul nostru Hristos S-a arătat pe pămînt şi propovăduia împărăţia lui Dumnezeu, săvîrşind multe minuni, era cîrmuitor în cetatea Edesei, din Siria, un oarecare Avgar. Acesta pătimea de o boală cumplită, că avea lepră neagră, care-i cuprinsese tot trupul şi stătea toată vremea în casă, chinuit de suferinţe, şi nu voia să-l vadă nimeni dintre supuşii săi, fiind atît de urîţit de boală încît, văzîndu-se, se scîrbea singur de

chipul său. Deci, auzind el de Domnul Hristos şi de minunatele tămăduiri ce făcea numai prin cuvînt, a fost cuprins de dorinţa de a-L vedea cu ochii lui, încredinţat fiind că v-a primi şi el tămăduire de suferinţele sale. Iar, neputînd să meargă el însuşi în Iudeea, a trimis o scrisoare, cu rugămintea către Hristos, ca să vină Domnul la dînsul, în cetatea Edesei. Scrisoarea aceluia este scrisă astfel:

„Avgar, domnul Edesei, lui Hristos, Mîntuitorul cel bun, Care S-a arătat, în părţile Ierusalimului, în Trup, să se bucure.

Eu am auzit de Tine şi de slăvitele Tale fapte minunate că tămăduieşti fără doctori, bolile; orbilor le dai vedere, şchiopilor umblare, pe cei leproşi îi curăţeşti, goneşti din oameni duhurile cele necurate, pe cei paralizaţi, care de mulţi ani zac în pat, îi tămăduieşti prin cuvînt şi pe cei morţi îi înviezi, deci, unele ca acestea auzind eu, din două, una gîndesc că eşti, ori Dumnezeu, pogorît din Cer, ori Fiul lui Dumnezeu, că faci nişte lucruri ca acestea, de mirare. Pentru aceasta, scriu către Tine smerita mea carte, cu rugămintea ca să te osteneşti a veni la mine, să-mi vindeci boala mea cea netămăduită, de care pătimesc de mulţi ani. Aud, încă, şi aceasta, că evreii Te urăsc pe Tine şi că vor să-Ţi facă rău.

Deci, eu am o cetate, care, deşi nu este foarte mare, însă este preafrumoasă îndestulată cu toate bunătăţile. Vino, deci, la mine şi locuieşte

în cetatea mea, care ne va fi îndestulată cu toate cele de trebuinţă".

Temîndu-se însă că Hristos nu va veni, Avgar a socotit de cuviinţă să trimită, odată cu scrisoarea, şi pe un zugrav (pictor) vestit, ce se numea Anania, ca acesta să-i închipuiască faţa Mîntuitorului pe pînză, ca, măcar în felul acesta, să poată vedea pe cel ce stăpîneşte toate tainele firii. Mergînd, deci, la Ierusalim şi aflînd pe Hristos, Anania privea cu multă luare aminte faţa Lui, străduindu-se să zugrăvească, cu meşteşugul lui, chipul Domnului, şi nu izbutea. Dar Domnul, Cel a toate văzător, cunoscînd gîndul lui Anania, a trimis pe Apostolul Toma să cheme la sine pe acel bărbat, care sta pe o piatră, în mijlocul mulţimii, şi încerca să-i zugrăvească faţa. Iar Domnul, citind scrisoarea, a scris răspuns lui Avgar, astfel:

„Fericit eşti Avgar, cel ce nu M-ai văzut şi ai crezut în Mine, că scris este despre Mine: Cei ce Mă văd pe Mine, nu vor crede, iar cei ce nu Mă văd, vor crede şi vor moşteni viaţa cea de veci. Îmi scrii Mie, să vin la tine, dar se cade Mie să săvîrşesc cele pentru care sînt trimis, iar, după săvîrşirea lor, să Mă întorc la Tatăl, Care M-a trimis pe Mine. După înălţarea Mea, însă, voi trimite la tine pe unul din Apostolii Mei. Acela te va tămădui de bolile ce te-au cuprins şi viaţa veşnică îţi va dărui ţie şi celor ce sînt cu tine".

Deci, sfîrşind Domnul scrisoarea Sa, a pecetluit-o cu a Sa pecete, pe care scria cu

litere evreieşti: *„A lui Dumnezeu faţă, dumnezeiască minune”*. Şi a împlinit Domnul şi cealaltă dorire a lui Avgar şi a zugravului Anania.

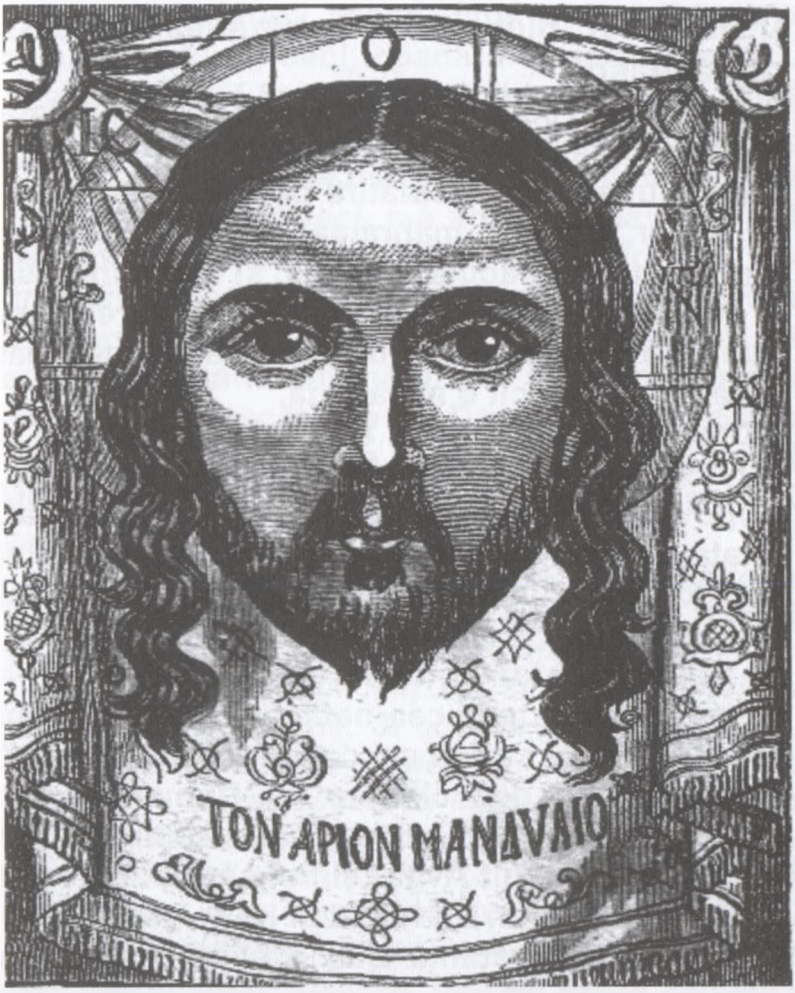

Chipul nefăcut de mână al Mântuitorului, care după tradiţie a fost trimis de El lui Avgar, regele Edesei.

Că Domnul, cerînd puţină apă şi spălîndu-Se pe faţă, I s-a dat o năframă, ca să se şteargă, şi, ştergîndu-Se, chipul Domnului era întipărit pe pînză, atît de limpede, cum n-ar fi putut nici o mînă omenească să-L zugrăvească.

Şi Domnul, chemînd pe Anania, i-a dat, o dată cu scrisoarea şi această pînză, să o ducă stăpînului său, ca răsplătire pentru credinţa sa. Iar Avgar, primind mahrama ca pe o icoană a Mîntuitorului nefăcută de mînă, şi închinîndu-se ei, îndată a simţit cum îl părăsesc durerile şi cum i se curăţeşte trupul de lepră, că n-a mai rămas din ea decît o mică pată.

Deci, după ce Domnul a înviat şi s-a înălţat la Cer, Sfîntul Apostol Tadeu a venit în Edesa, propovăduind credinţa cea nouă. Şi l-a chemat, îndată, la sine Avgar şi, primind, de la Sfîntul Apostol, botezul, s-a tămăduit deplin. A dărîmat apoi, şi idolul cel păgînesc, de la poarta cetăţii, şi, zidind o firidă rotundă deasupra intrării, a aşezat acolo icoana cea nefăcută de mînă a lui Hristos, pentru ca toţi cei ce vor intra şi vor ieşi pe poartă, să dea cinstire lui Dumnezeu cel adevărat. Şi a stat acolo sfînta mahramă tot timpul cît a domnit Avgar şi fiul său. Dar a venit la cîrma treburilor, un nepot al lui Avgar, care s-a lepădat de credinţa cea dreaptă şi acesta vroia să aşeze un idol, în locul dumnezeiescului chip.

Drept aceea, episcopul locului a pus noaptea, de s-a zidit firida în care se afla sfînta mahramă: iar necredinciosul nepot, nemaivăzînd-o, şi-a părăsit gîndul său.

Au trecut, după aceea mulţi ani şi Edesa a căzut sub turci, deci, icoana a rămas tot acolo. Şi a fost lăsată în acel loc pînă la anul 944, cînd a fost adusă la Constantinopol, de împărat, plătită cu slobozirea unor turci vestiţi, care erau în robie la greci. Deci, s-a adus cu slavă chipul cel nefăcut de mînă al lui Hristos în împărătească cetate şi, aşezîndu-se prăznuirea aducerii chipului cel nefăcut de mînă la 16 august, sfînta mahramă a fost pusă în biserica Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, numită a Farului, spre apărarea cetăţii şi spre slava lui Hristos Dumnezeu, acum şi pururea şi în vecii vecilor! Amin.

După tradiţie, textul privitor la elinii citaţi în Evanghelia de la Ioan 12, 20-21 se referă la trimişii lui Avgar regele Edesei. Redăm textul:

„Şi erau nişte Elini din cei care se suiseră la praznic să se închine. Şi aceştia au venit la Filip, care era din Betsaida Galileii, şi l-au rugat zicând: „Doamne, voim să vedem pe Iisus. Filip a venit şi i-a spus lui Andrei, şi Andrei şi Filip au venit şi l-au spus lui Iisus” (Ioan 12, 21-23). Spune tradiţia că aceşti greci erau trimişi de Avgar Regele Edesei, care aflând de minunile lui Iisus şi de primejdia la care era El expus acum, trimise aceşti soli să-l propună adăpost în ţinuturile sale. Iată care este conţinutul scrisorii, o redăm după Eusebiu, Istoria Bisericească vol. 1, 13. Eusebiu ar fi găsit-o în

documentele siriene, păstrate în Edesa şi citate de istorici. Avgar zice, că auzind de minunile lui Iisus şi scoţând din ele divinitatea lui Iisus l-a scris.

Eusebie Episcopul Cesariei Palestinei, scriitorul Istoriei Bisericei, în timpul lui Constantin cel Mare, pe la 330 de ani, raportează că a aflat această corespondenţă scrisă sirieneşte în arhivele cetăţii Edesa, de unde luând-o şi traducînd-o, a publicat-o în istoria sa.

Lucru ce a şi avut loc. Că după Înălţarea Domnului, Apostolul Toma a trimis la Edesa pre Thadeu, unul din cei şeptezeci de discipoli.

Iscălitura Mântuitorului este aceasta: *Theos, Theu, Thion Thavma, adică Dumnezeu a lui Dumnezeu, Dumnezeiască Minune.* (Ceaslov, M-rea Neamţ, 1833, exemplar aflat la M-rea Sihăstria, judeţul Neamţ).

Aceasta este scrisoarea scrisă de Iisus Hristos. Boala lui Avgar după mărturia istoricului Chedrin, Historia, pag. 145, era lepră. După o altă mărturie a lui Procopius, De Bello Persanum, II; 12, boala era podrago.

Acest chip trimis lui Avgar regele Edesei l-am redat ca document în această lucrare. Azi localitatea Edesa se numeşte Urfa şi este în sudul Turciei. Se vede din chipul lui Iisus că acesta se imprimase când Mântuitorul era tânăr, la începutul predicării Evangheliei Sale.

Aceste patru documente: Giulgiul, Cămaşa, marama Veronicăi, marama lui Avgar regele Edesei sînt cele mai valoroase documente istorice, care vorbesc omului despre „chipul" lui Hristos, divinitatea sa şi că noi nu ne înşelăm crezând în Iisus Hristos Mântuitorul lumii întregi. Pe baza

acestor patru documente fotografice, care s-au făcut singure, fără a fi nevoie de aparate, noi ştim cum să-i înfăţişăm imaginea lui Hristos. Sigur că după atâta vreme ştiinţa cu fotografierea le-a redat din nou în circuitul creştin al lumii.

17. DESPRE FIGURA DOMNULUI

În zilele Domnului nostru Iisus Hristos, un Roman numit Publius Lentullus, petrecînd în Ierusalim şi fiind amic lui Pilat Ponţiu, descrie într-o epistolă a sa către Senatul Roman în aşa chip figura Mântuitorului:

„În acest timp s-a arătat un bărbat, care încă trăieşte şi are putere mare. Numele lui: Iisus Hristos; omenii îi zic puternic profet, iar discipolii îl numesc Fiul lui Dumnezeu, învie morţii şi vindecă pre cei bolnavi de toată neputinţa. Bărbatul este de statură înaltă, dar simetrică, aspectul feţei lui este serios şi plin de energie, încât cei ce-l privesc pre deoparte îl iubesc, iar pe de alta se sfiesc.

Perii capului sunt de culoare roşiatică până pe la urechi, fără lustru şi drepţi, iar de la urechi până la umere creţi şi lucii, spânzurând şi de la umăr mai jos, şi despărţiţi într-o parte şi într-alta după datina Nazoreilor. Fruntea netedă şi curată; faţa lui nepătată, înfrumuseţată de o rumeneală moderată. Privirea lui nobilă şi graţioasă; nasul şi gura lui cu totul fără defecte. Barba lui deasă şi de culoarea perilor capului, asemenea despărţită; ochii lui albaştri închişi şi foarte luminoşi. Când mustră este înfiorător, iar când învaţă şi sfătuieşte atrăgător şi amabil. Graţia feţei lui este de o gravitate admirabilă. Nimeni nu L-a văzut niciodată rîzînd, plângînd însă da. Dupre statura cea lungă a

corpului său, mîinile îi sunt drepte şi braţele frumoase. Grav şi maiestuos în cuvînt, scump însă la vorbire. La figură este cel mai frumos dintre oameni".

La Starea a VI-a, pe Drumul Crucii o vedem pe Serafia, o tînără care îi dă lui Iisus o mahramă să se şteargă pe faţă. Pe ea s-a imprimat chipul lui Iisus. „Iisus i-a zis, mulţumesc Serafia copila mea, de astăzi Veronica tu te vei chema".

Chipul lui Iisus Hristos de pe mahrama Veronicăi.

18. CELE 24 DE VĂMI

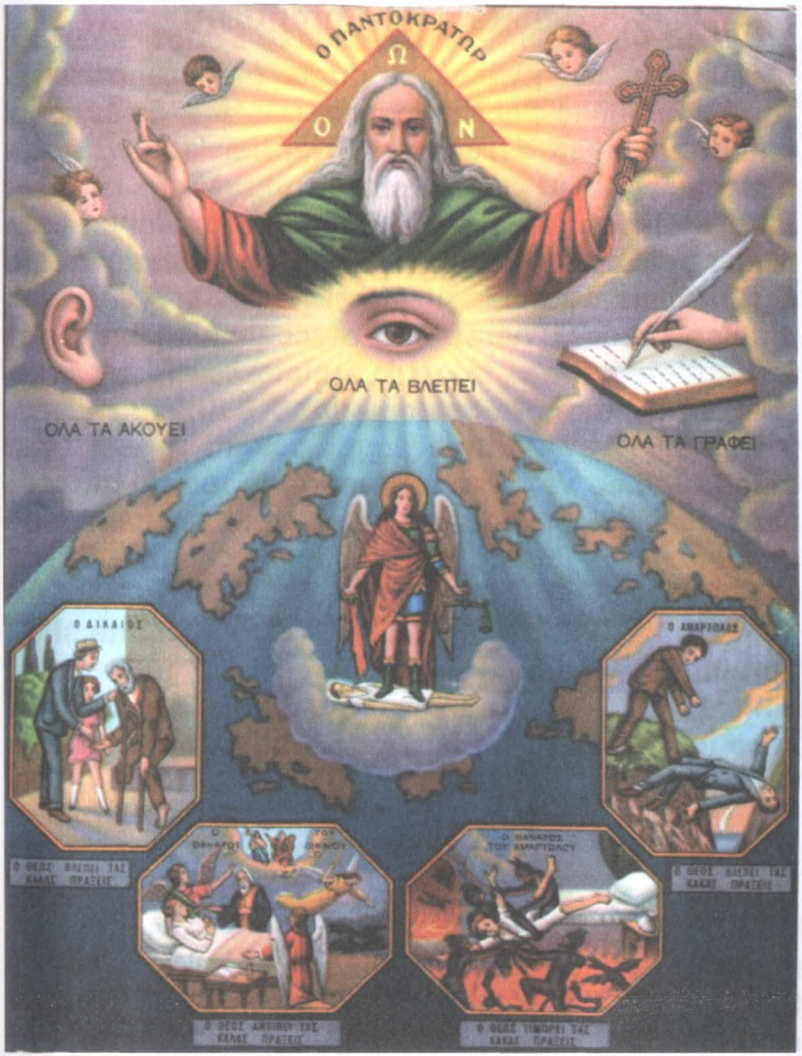

Atotţiitorul, toate le vede, toate le aude, toate le scrie. Sub picioarele arhanghelului ce are cîntarul în mîna stîngă este sufletul. Globul pămîntesc. În dreapta moartea ucigaşului, în stînga moartea creştinului.

19. Viaţa Sfântului Vasile cel Nou, Înfricoşatele Vămi ale văzduhului şi dreapta Judecată a lui Dumnezeu.

Pe care le-a văzut Grigorie prin rugăciunile Sfântului Vasile Cel Nou care mai întâi s-au scris în limba elinească de acelaşi Grigorie. Iar din limba elinească s-au tălmăcit în limba noastră strămoşească românească, de răposatul întru fericire şi iubitor de neamul său românesc, Sfinţia Sa Rafail Protosinghel, şi acum tipărită a cincisprezecea oară cu oarecare adăugiri şi îndreptări pentru folosul sufletesc al fiecăruia iubitor de cetire ortodox creştin.

Cereţi şi vi se va da vouă; căutaţi şi veţi afla; bateţi şi vi se va deschide vouă, că tot cel ce cere capătă şi cel ce caută află şi celui ce bate i se deschide, zice Matei Evanghelistul, capul 7, Stih 7 şi 50. Doritorilor de cuvintele Sfintei Scripturi care sunt ale lui Dumnezeu, citiţi-le cu luare aminte şi cu fierbinţi lacrimi, pomeniţi şi rugaţi pe Dumnezeu, şi pentru cel ce s-a ostenit de a tălmăcit-o care azi zace în mormânt şi pentru cei ce-au cheltuit şi-au tipărit-o.

ÎNAINTE CUVÂNTARE CĂTRE IUBITORII DE CETIRE. FRATE CREŞTINE!

Aflând eu această carte numită Viaţa Sfântului Vasile Cel Nou, tipărită în limba Elinească chiar de mâna iubitului ucenic al sfântului, după arătarea Sfântului Atanasie de la Crit, şi văzând cuprinderea ei şi arătarea înfricoşatelor vămi ale văzduhului şi înfricoşata judecată de care nici un muritor nu poate scăpa de înfăţişarea ei, ca cei ce au lucrat bine să-şi primească plata cea bună, asemenea şi

care au lucrat cele rele să-şi primească osânda, mă silii cu toată a mea neştiinţă de om de o am tradus din limba Elinească întru a mea cea strămoşească Română, pentru depărtarea neamului meu de relele năravuri, care spurcă şi trup, precum lăcomia pântecelui, beţia, izvor al tuturor răutăţilor, curvia, malahia cea scârnavă faptă, care trage după sine multe şi amărâte ticăloşii.

Primiţi, fraţilor creştini, această mică pârgă a ostenelilor mele în sânul dragostii voastre nepuindu-mă în vină, şi la toate sunt al dragostii voastre. RAFAIL PROTOSINGHELUL.

Viaţa şi petrecerea şi oarecare puţine minuni ALE CUVIOSULUI PĂRINTELUI NOSTRU VASILE CEL NOU pe care, am scris-o eu smeritul Grigorie, iubitul lui ucenic.

Îngerul păzitor al creştinului Ortodox.

Bunătatea lui Dumnezeu cea mare şi înţeleasă, care îl iconomiseşte, în feluri de vremi cu adâncă înţelepciune, şi arată la robii ei toate acelea care povăţuiesc pre om ca să se mântuiască, arătându-i lui cum trebuie să defăimeze şi să fugă de cele pământeşti, care îl muncesc, şi să poftească acelea care îl duc la bunătăţile cele veşnice şi cereşti, acestea au arătat şi aicea la Roma cea nouă, adică în Ţarigrad, în vremea noastră şi pre acest de Dumnezeu luminat Părinte al nostru şi mare pustnic Vasile cel slăvit întru lucruri, şi întru minuni.

Acest mare sfânt nu l-am aflat de unde a fost, sau din care părinţi. Pentru că nici singur el trăind nu ne-a spus-o aceasta, nici altul n-a auzit ca să ne arate. Aceasta numai ştim, cum că a fost în vremea împăraţilor Leon şi Alexandru, care au fost fiii marelui împărat Vasile Macedon. Care al zecelea an al împărăţiei lor, a trimis oarecare trimişi în locul Asiei pentru pricini şi trebuinţe împărăteşti. Şi aceştia trecând prin locul cu greu de trecut, şi în munţi cu greu de suit, s-au întâmplat de au găsit pre acest prea Cuvios Părinte al nostru Vasile. Şi văzându-l pre el că a fugit, au socotit că a fost un spion şi l-au prins şi l-au adus legat aici în cetatea Constantinopol: Şi aducându-l la împăratul Leon, i-au arătat cum că au urmat după porunca împărătească şi i-au spus şi pentru sfîntul acesta. Şi el a poruncit lui Patrichie Samon, boierul palatului său, care se trăgea din Agareni, să-l cerce pre sfântul şi să-l vază cine este, şi de unde a venit acolo şi ce fel de om este, şi cum s-a aflat în locul acela, în care l-au prins şi ce meşteşug are.

Iar Samon şezând cu mare pompă, l-au dus

înaintea lui, şi aştepta să i se închine după cuviinţă, după cum fac la domni şi împăraţi cei osândiţi, şi ceilalţi oameni. Iar dacă a văzut că a intrat şi nu i s-a închinat, şi nici nu l-a socotit întru nimic, nici nu şi-a plecat capul să-i facă închinăciune după rânduială, şi nici măcar un cuvânt nu i-a vorbit, fierbând de mânie de aceasta Samon îi zice cu multă răutate: spune ticălosule bătrânule, cine eşti şi de unde ai venit, şi care este meşteşugul tău şi numele tău? Şi sfântul nu i-a dat nici un răspuns. Şi Samon căutând la el cu ochi sălbatic, îi zise: spune degrab cine eşti? Pentru că aceia care te-au adus pre tine aicea, zic cum că eşti om vânzător şi spion.

Şi sfântul i-a răspuns cu cuvânt blând, spune-mi şi tu: de unde eşti? Şi Samon: noi te întrebăm pre tine acum cine eşti? Şi de unde vii? Şi măcar oricine aş fi eu: aceasta nu te foloseşte să o ştii, cu toate acestea ascultă: Eu sunt Samon Patrichiul, care stau pe lângă împăratul acesta care este acum. Povesteşte nouă dar, cine eşti? îi zise lui cuviosul: Strein sunt şi om care locuiesc unde ajung.

Şi Samon: fiindcă nu mărturiseşti numele tău, şi ce om eşti, curat iscoadă eşti după cuvintele tale şi ai venit să afli locul nostru ca să-l vinzi. Şi Sfântul nu i-a vorbit nici un cuvânt la aceasta. Şi Samon s-a tulburat foarte, şi a poruncit să-l bată cu vine de bou tare şi fără de milostivire. Şi atât l-au rupt cu bătaia încât a rămas mai mort, şi l-au dus pe sus în temniţă. (Şi o mari minunile Tale Hristoase împărate!) S-au dus ostaşii şi l-au aflat că sta şi aştepta din afară de temniţă, şi aceasta era bine încuiată. Şi mirându-se l-au luat şi l-au dus la Samon şi i-au spus pricina care s-a făcut. Şi

puindu-l înainte şi iarăşi întrebându-l; el îşi ţinea iarăşi socoteala lui cea dintâi; şi n-a vrut să vorbească nicidecum. Din care s-a poruncit mai multă iuţime şi mânie acea fără de lege, şi a poruncit îndată să-l bată în şapte zile peste tot trupul dându-i câte o mie de toiege. Şi trecând zilele acelea şapte şi neclătindu-se Sfântul din aşa socoteală, şi răbdând toate cu mare bărbăţie câte i-au făcut, a poruncit iarăşi Samon să-l aducă, căutând la dânsul cu mare urgie, îi zise: O răule omule, până când vei ascunde în inima ta vicleşugul tău? Atunci sfântul şi omul lui Dumnezeu cel plin de daruri Dumnezeieşti i-a răspuns cu neraŭtatea cea obişnuită, şi le-a povestit şi arătat la toţi faptele cele rele ale lui Samon, zicându-i că cei ce sunt într-ascuns sodomiteni ca şi tine, aceia cu dreptul trebuie să se numească vicleni, pângăriţi şi ruşinaţi.

Iară Samon ruşinându-se foarte mult dintru aceasta, s-a aprins spre multă mânie şi turbare, a poruncit să-l lege cu coatele îndărăt strâns, şi să-l spânzure de un lemn trei zile, după aceea să-l arunce întru mâncarea fiarelor. Şi făcând toate acestea slujitorii după porunca lui Samon, s-a păzit de darul lui Hristos cel atotputernic nevătămat. Şi ticălosul Samon zicea cum că nu este minune de la Dumnezeu, ci vrăjitorie şi înşelăciune drăcească şi nălucire! Şi a poruncit acest Samon fiul Agarenilor să-i lege strâns Sfântului mâinile şi picioarele, şi să-l arunce departe în valuri să se afunde, şi să nu arate sfântul lui trup, ca să nu afle creştinii să-l cinstească, şi să-l îngroape după cum se cade şi s-a făcut după porunca lui, şi l-au aruncat în apele unde se zic ale Barbarii. Ci Domnul care nu se

depărtează de robii lui, sta lângă sfântul şi-i ajuta şi l-a slobozit din legături şi l-a scos întreg şi sănătos din înecarea mării şi l-au dus doi delfini la uscatul Eydomului.

De acolo a ajuns până la poarta aurită, şi a şezut să se odihnească şi acolo a văzut un călător anume Ioan zăcând lângă dânsul şi tremurând tare de friguri mari şi i s-a făcut milă de el. Şi făcând cruce peste dânsul cu sfânta lui dreaptă, l-a făcut sănătos prin rugăciune îndată. Şi cel vindecat l-a rugat ca să meargă în casa lui şi cuviosul nezăbovind i-a urmat. Şi ducându-se în casa lui Ioan şi mâncând bucate au slăvit toţi ai casei pre Dumnezeu. Şi începând să vorbească, i-a povestit Sfântul câte a pătimit de la Samon, şi cum Dumnezeu pentru milostivirea şi puterea lui cea mai mare a făcut minune şi l-a izbăvit. Şi rugându-l foarte Ioan să şază în casa lui, a rămas acolo şi de acolo înainte locuind cu dânşii.

Şi în puţine zile alergând vestea şi lauda sfântului pretutindenea, au început oarecare buni Creştini să se ducă către dânsul, şi luând sufletele lor mult folos, îl ducea pre el bolnavilor, şi el puind mâna preste dânşii îi vindeca pre toţi cu darul lui Dumnezeu care locuia într-însul şi fugea de la dânşii toată boala ce o avea. Şi nu numai din patimile cele trupeşti i-a slobozit cu înlesnire, cu rugăciunea lui, făcând cruce peste dânşii cu mâna lui, ci şi din cele sufleteşti, ci pre când alerga către el ca să se folosească, pre atât mai mult se înmulţea puterea Sfântului Duh întru dânsul, încât cunoştea nu numai pe aceia care se stăpânea de vreo patimă sufletească, ci şi pre aceia care străluceau cu lucrurile lor cele bune. Că apropiindu-

se, sau vorbind cu el cineva, îl vedea din Dumnezeiescul dar, (care îi lumina mintea lui curată) aşezarea sufletului aceluia şi mai-nainte le spunea cele de departe care vrea să fie ca şi cum le-ar fi văzut înaintea lui şi a fieştecăruia îi spunea şi socoteala arătat. Dar petrecând vreo câtăva vreme în Ţarigrad, s-a făcut arătat din minunile lui cele multe şi mari şi mulţi din cei mari şi slăviţi ai cetăţii îl chemau să-l odihnească în casele lor pentru ca să-l aibă aproape, ca să dobândească rugăciunea, blagoslovenia, învăţătura lui. Dar n-a ascultat nici spre unul, ci a şezut în casa celui mai sus numit Ioan şi a soţiei lui, care l-a primit dintâi cu toată dorirea şi dragostea, îi slujea atâta vreme ca un înger.

Dar fiindcă s-a întâmplat de au murit aceştia ca nişte oameni, unul ce se numea Constantin fiu duhovnicesc al cuviosului, (care era Primicir al neamurilor, adică Conlol), care avea poruncă de la împăratul să primească pre cei de alte neamuri, care veneau din alte ţări să vorbească cu împăratul pentru pricini trebuincioase, având către cuviosul prea mare credinţă şi dor de inimă, cu multe lacrimi şi rugăminţi l-a primit în casa lui, şi i-a despărţit lui loc deosebit fără de tulburare şi liniştit, dându-i lui toate cele trebuincioase, şi i-a dat şi din slujnicele lui pre o bătrână cinstită foarte înţeleaptă şi cu bună socoteală, şi îndemânatică spre a sluji unui sfânt ca acesta, Teodora cu numele, care nu numai că-l slujea curat şi cu cuviinţă în toate voile lui, ci primea încă cu bună faţă pre câţi veneau către sfântul şi îi întreba despre trebuinţa care o ar fi avut sau îi da răspuns, ca un bun portar îl băga înăuntru pe omul care venea şi se făcea mai mult folos cu

mijlocirea ei la toate cele cuviincioase şi plăcute lui Dumnezeu.

Această vrednică de fericire m-a făcut să vorbesc şi eu cu sfântul când era singur. Şi de atunci m-am cunoscut cu el din pricina aceasta, adică: a murit părintele meu cel duhovnicesc, şi căutând cu inima fierbinte să aflu alt povăţuitor după dorirea mea, voia lui Dumnezeu a fost de m-am dus acasă la sfântul, pre care îl avea (poci să zic) toţi cetăţenii întru mare evlavie pentru minunile cele prea slăvite, care le făcea în toate zilele, şi pentru proorocirea lui îl socoteau ca pe unul din apostolii cei dintâi şi îl lăudau şi i se închinau şi mulţi care erau mai fierbinţi către dânsul ziceau: cum că este sfântul Ion Bogoslovul şi ucenicul cel iubit al Domnului nostru Iisus Hristos, şi se lupta cuvântul, cum că este acela adevărat, şi au venit la Constantinopol. Dar nu vorbeau de o potrivă cu toţi, nici se arătau cine erau fiii duhovniceşti ai lui, şi cu mine nevrednicul care-mi arăta bunătate mai multă decât către ceilalţi fii ai lui duhovniceşti. Şi fiindcă era mare înţelept şi mult învăţat şi adânc întru cuvinte şi ştiinţe, vorbind cu oamenii, cu pilde şi cu cuvinte întunecate şi cu greu de înţeles, şi de multe ori la oarecare se făcea numai cu cuvintele, cum că este nebun şi neînţelegător acela care era cu adevărat plin de înţelepciune şi de înţelegere Dumnezeiască şi omenească. Şi aceasta o făcea către aceia care îl supărau cu multă cinste care îi făcea.

Şi strălucind acest de Dumnezeu luminat Dascăl şi Părinte al nostru în casa acelui de sus numit boier Constantin cu sfintele lui lucruri şi mari minuni, care le făcea Dumnezeiescul dar întru dânsul, mă duceam adeseori la sfintele lui picioare

şi le sărutam cu multă evlavie şi mă săturam din învăţăturile şi rugăciunile lui. Şi în acest fel m-am obişnuit şi m-am împrietenit cu dânsul, şi atâta îndrăzneală am luat încât eram mai iubit decât toţi fiii lui cei duhovniceşti. Şi nu numai el mă primea cu această faţă strălucită şi luminată de vedere pre care le-o arăta către cei iubiţi zâmbind şi salutându-i, ci şi cinstită bătrâna Teodora mă iubea care îi slujea, foarte mă iubea şi mă primea cu multă dragoste duhovnicească, văzând pre Sfântul câtă plăcere şi sfântă dragoste avea către mine. În această vreme s-a întâmplat de şi-a sfîrşit viaţa această vrednică de pomenit, bătrână de mulţi ani, care a făcut multă slujbă Sfântului Părintelui nostru şi toţi s-au întristat de ducerea ei, căci iubea pe sfântul pentru că era mijlocitoare de a intra şi de a ieşi ca să vorbească cu sfântul şi bună, şi vorbea bine cu toţi cu dragoste şi îndemna la lucrul cel bun totdeauna. Fiindcă era muiere blândă şi milostivă, fără de răutate, şi cu bună socoteală, şi slujea cu mare smerenie. Deci, după ce a murit, mă supăra gândul pentru ea, şi socoteam oare la ce loc s-o fi dus la bine sau la rău, să se fi mântuit sau să se fi muncit şi ce folos ar fi aflat din buna slujbă a sfântului Părintelui nostru. Şi socotind aceasta întotdeauna, m-am dus către sfântul şi m-am rugat cu multă fierbinţeală să-mi spuie ceva pentru ea cum a murit. Iar el întâi a tăcut, şi nu mi-a răspuns pentru ea, dar după ce n-am încetat supărându-l pentru aceasta, îmi zise într-o zi zâmbind: voieşti cu adevărat să vezi pe Teodora? Şi eu îi zic: şi unde o voi vedea-o Părinte sfinte? după ce aceea odată s-a despărţit de cele vremelnice şi s-a dus la cele veşnice. Şi acela îmi zice: diseară vei vedea-o după

cum ai căutat-o de multe ori, să ştii că aceea care o doreşti, ca să înceteze gândul tău care te supără mult pentru această pricină. Şi eu m-am mirat, şi socoteam cum, sau unde oare aş vede-o, pentru că foarte mult mă supăram şi pofteam să o văd, dar o aveam cu neputinţă aceasta. Deci, într-acea noapte culcându-mă pre patul meu să dorm după obişnuinţă, am adormit. Şi văd un tânăr şi îmi zice: scoală-te în sus, vino degrab, zice cuviosul Vasile dascălul tău, care are să te ducă acum la Teodora, dacă voieşti să o vezi. Şi eu auzind aceasta, îndată m-am sculat şi mi-a părut cum că m-am dus la locaşul sfântului şi nu l-am aflat, şi întrebând, mi-a spus că s-a dus să vadă pre Teodora, ceea ce mai înainte i-a fost slujnică. Şi eu stând scârbit de aceasta cum că nu l-am ajuns să mă duc împreună, unul dintr-aceia ai casei mi-a arătat calea să mă duc la locul acela. Şi alergând să ajung mi s-a părut cum că mă ducea pre acea cale care ducea la biserica sfintei Născătoarei de Dumnezeu în Vlaherne.

Şi m-am aflat fără de veste într-un loc strâmt foarte greu de suit şi trecându-l cu multă frică şi osteneală am ajuns la o poartă mare încuiată bine, şi căutând înăuntru pe o ferestruie nu cumva voi vedea pe vreun cunoscut ca să-mi deschidă, văzui două muieri jupânese cinstite care şedeau pe treptele scării şi vorbeau. Şi strigai să vie una din ele, şi am întrebat: a cui este casa aceasta? Şi aceea mi-a spus cum că este casa părintelui nostru Vasile: şi puţină vreme este de când a venit aicea ca să vadă pre fiii lui.

Iar eu auzind cuvântul ei m-am bucurat şi i-am zis: deschide-mi doamna mea să intru fiindcă şi eu

nevrednicul sunt fiu al lui şi am venit cu el şi alte ori aicea împreună. Şi aceia îmi zice: tu altă dată n-ai venit aicea, nici nu te cunosc, şi cum îţi voi deschide? du-te la treaba ta. Pentru că fără de întrebarea şi porunca doamnei Teodora, nu intră nimenea aicea. Şi eu auzind pentru Teodora, am luat îndrăzneală. Şi bătând tare în poartă, şi strigând, a auzit Teodora cele ce se făceau şi a venit la poartă ca să vadă pe fereastră, cine ar fi care bate şi strigă. Şi văzându-mă, m-a cunoscut şi a zis muierilor: deschideţi degrabă, că domnul Grigorie, iubitul fiu al Părintelui nostru este acela. Şi acelea deschizându-mi am intrat îndată înăuntru, şi m-a îmbrăţişat doamna mea maica Teodora, şi mă saluta, şi dulce mă săruta, şi mă cuprindea cu multă bucurie şi veselie şi-mi zice: domnul meu Grigorie, cine te-a adus aicea? au oare ai murit, şi te-ai slobozit din înşelătoare lumea aceea şi ai ajuns în locul acesta bine norocit şi de veşnică viaţă? Şi eu mă minunam de aceasta şi înţelegeam cu totul desăvârşit acelea care îmi zicea, pentru că nu mi se părea că le văd, întru uimirea mea, şi în somnul meu cu mintea, ci deştept şi adevărat vedeam pre cele ce se făceau, şi răspund: doamna şi maica mea, eu încă n-am murit şi încă sunt în viaţa cea vremelnică, ci cu rugăciunea şi cu ajutorul bunului nostru părinte am ajuns aici pentru numele tău, pentru ca să văd cinstita ta faţă, şi să mă înştiinţezi în ce loc şi parte ai ajuns. Spune-mi dar doamna mea adevărat cum te afli? cum ai suferit sila morţii? cum ai trecut demonii cei răi din văzduh? cum ai scăpat de răutatea lor cea măiastră? Pentru că cunosc bine, cum că voi să pătimesc şi eu singur aceleaşi curând, să-mi

sfârşesc viaţa mea, iară aceea mi s-a părut că mi-a răspuns zicându-mi: O fiul meu iubit Grigorie! ce pot să-ţi dau răspuns la aceasta? de care mi se întunecă sufletul numai să le gândesc, şi de frică se face ca un mort fără de glas, şi nu îndrăznesc măcar cu mintea să le gândesc. Şi cu toate acestea, fiindcă acela care odată a murit şi a ajuns în locul acesta al celor mântuiţi, fireşte este a nu te teme de ele mai mult. Pentru aceasta şi eu îţi voi spune toate pe câte poci, o Grigorie iubite fiul meu, acelea care mi s-au întâmplat pentru faptele mele cele rele, erau înfricoşate şi nesuferite, dar cu ajutorul şi rugăciunile cuviosului nostru Părinte, celui de Dumnezeu luminat, s-au făcut cele grele uşoare şi cele cu anevoie lesnicioase. Şi în scurt timp, fiindcă ai pus mâna la acelea care mi s-au întâmplat, acelea nevindecate spre bine s-au săvârşit. Şi îi mulţumesc aceluia care s-a întristat şi ne-a ajutat.

Dar cum îţi voi povesti fiul meu ceasul în care vrea să se despărţească sufletul de trupul meu şi ce primejdie este, şi câtă silă este, şi câtă nevoie este, pre care o pătimeşte sufletul din durerea şi chinuirea cea amară, ca să se despartă de trupul lui. Acest fel de înfricoşată durere îl cuprinde pre acela care vrea să-şi dea sufletul, precum un om viu şi-ar descărca cu totul tot trupul lui gol, şi ar aşterne jos pe pământ mulţime de cărbuni aprinşi să şadă deasupra lor pre care fiecare cărbuni cu focul cel usturător, care l-ar avea cu totul să-l ardă şi să-l prăjească, şi să leşine de dureri, şi să se împuţineze câte puţin pre acei cărbuni, şi să-şi piardă faţa lui şi alcătuirea lui, încât să fugă sufletul lui din el. Acest fel este moartea de amară fiul meu şi mai mult acelora care sunt păcătoşi ca mine. Şi

martorul meu îmi este Domnul că îţi spui adevărul. Dar pentru drepţi nu ştiu ce fel este, pentru că eu ticăloasa m-am făcut prăvălia păcătoşilor.

Deci, când îmi dam sufletul meu, vedeam curat mulţi negri, şi stau împrejurul patului meu, şi făceau gâlcevi şi zbierau ca nişte fiare sălbatice, şi se tulburau, căutând răutăţi şi nedreptăţi de multe feluri, urlând ca şi câinii şi ca lupii cei sălbatici şi aspumând ca o mare cumplită înfricoşând, făcând tunete, turbând, lătrând, concăind ca taurii strâmbând feţele lor cele ca cerneala întunecate înegrite, scârbicioase, cu totul urâte şi cu multe feluri, a cărora numai singură privirea lor, atâta era de grea şi cumplită, încât era mai bine să şeazăcineva de viu în însăşi singura văpaie a muncii iadului, decât să-i vadă. Şi găteau nişte hârtii ca aşteptând pre oarecare judecător să vie acolo în care erau scrise toate faptele mele cele rele. Deci, muncită fiind de relele acestea, nu mai ajungea amărăciunea şi durerea cea nesuferită a morţii, aveam încă şi atâta greaţă încât îmi venise să mă prăpădesc. Şi ce să fac? Şi întorcând într-o parte şi într-alta ochii sufletului meu ca să nu vadă feţele lor cele otrăvitoare de moarte (pentru că nu puteam nicidecum să mai văd şi să mai aud pângăritele lor glasuri), şi nu puteam să mă scap de ei, că vedeam în toate părţile nenumăraţi. Şi nu era cine să-mi ajute la o nevoie şi o primejdie ca aceasta, şi slăbind până în sfârşit.

Deci, văzui fără de nădejde doi tineri strălucitţi care au venit către mine veseli cu părul ca zăpada, privirea lor era foarte dulce, îmbrăcaţi în haine care străluceau şi au stătut de-a dreapta patului meu, aproape acolo unde zăceam, şi vorbeau încet către

ei. Iară eu văzându-i m-am bucurat. Iar negrii aceia s-au spăimântat şi s-au depărtat puţin.

Moartea scoate sufletul sfintei Teodora, 2 îngeri îl iau şi-l duc. Copilul mic din faţa îngerilor este sufletul. Sfîntul Vasile este lîngă suflet.

Şi unul dintr-aceia a grăit cu glas aspru înfricoşat către acei arapi negri, zicându-le: nedrepţilor, blestemaţilor şi anatematisiţilor, pentru care pricină prea răilor, apucaţi înainte de moartea oamenilor când mor şi înfricoşaţi, îi tulburaţi bârfind şi strigând tare sălbăticindu-vă? O răilor şi sălbaticilor la feţe şi schimonosiţi, şi nu mult vă bucuraţi pentru că aici nu veţi nădăjdui să luaţi ceva, nu aveţi aicea parte, nici dobândă pentru aceasta după cum aţi venit aşa vă veţi duce deşerţi şi nelucrători, acestea şi altele asemenea le zicea lor acel prea strălucit şi prea frumos tânăr cu glasul

îndrăzneţ şi plin de veselie. Şi aceia s-au tulburat făcând mare chiot şi gâlceavă, şi au adus în mijloc toate ce am făcut din copilărie, sau cu cuvântul sau cu lucrul. Şi aceia vorbesc nebuneşte şi cu minte pierdută strigă toate păcatele mele zicând: nimic în ea nu avem, dar aceste păcate ale cui sunt? au nu le-a făcut ea. Acestea şi acestea bârfind şi altele mai multe, şi gâlcevind, stam tremurând şi aşteptam moartea.

Dar a venit şi aceea fără de veste, şi era faţa ei, când ca a unui leu speriat, când ca a unui tânăr gros şi barbar ţiind multe feluri de fiare ascuţite, săbii, seceri, topoare cu două ascuţitori, tesle, seceri şi alte multe prea înfricoşate unelte, cu care le dă la toţi multe feluri de morţi după păcatele lor, şi văzând smeritul meu suflet pre tiranul m-a cuprins toată frica şi groaza nesuferită.

Atuncea i-au zis tinerii aceia: ce stai? dezleagă legăturile trupului. Dar să nu-i dai atâta durere pentru că nu are multe şi grele păcate. Şi apropiindu-se ea de mine, cu un ciocănaş mi-a deznodat şi vinele şi cele douăzeci de unghii ale mele şi au rămas moarte toate mădularele acelea îndată şi n-am avut mai mult nici mâini, nici picioare, nici nu puteam să clătesc vreunul dintre acelea de marile mele dureri, o fiul meu. Şi după acestea au tăiat cu o teslă gâtul meu şi mai mult nu mai puteam să mai ridic nici capul meu şi mi se părea cum că nu era al meu! Că în acea vreme se afla sufletul în inimă şi numai mintea le vedea acestea toate, şi le înţelegea. Deci umplând un pahar cu nu ştiu ce, mi-au dat să-l beau tot, fără răsuflare, şi ştie Domnul că era atât de amar şi fără de gust, încât a sărit sufletul meu cu silă grea

înfricoşată, şi a fugit din trup, şi ieşind din locul lui, în care era legat l-au primit tinerii întru călătoria lor, şi l-au acoperit.

Şi după ce m-au primit cei blagosloviţi, priveam trupul meu şi zăcea, fără de suflet, şi mort nemişcat şi nelucrător şi mă supăram: şi mă minunam ca unul ce îşi scoate haina lui şi o aruncă jos şi stă şi o priveşte. Şi mi se părea lucru de mirare şi ziceam: o minune mare, unde ştiam eu cum că acest fel se face la ticălosul om.

Şi acolo când m-au apucat de mă ţineau îngerii, m-au înconjurat demonii cei întunecaţi şi nemilostivi, zicând cu glasuri mari de veselie: multe greşeli are făcute şi le avem scrise, şi trebuinţă este să ne răspundeţi la acestea. Şi sfinţii îngeri de altă parte cercând ce bine am făcut în viaţa mea, şi aflându-l îl arăta şi îl socotea fiindcă şi eu săraca m-am grijit după puterea mea pentru sufletul meu.

Şi de s-ar fi întâmplat de am dat vreo bucată de pâine vreunui iubitor de Hristos sărac şi flămând, sau de i-am dat vreunui însetat vreun pahar de apă rece, sau de vin sau de m-am dus de am văzut pre cel bolnav, sau pre cel închis în temniţă sau de am primit vreun strein în casa mea, şi l-am odihnit şi m-am dus la biserică noaptea şi m-am rugat sau de am pus în candelă untdelemn ca să se aprindă la icoana vreunui sfânt, sau de am pus pre oamenii cei învrăjbiţi să facă pace şi dragoste între ei sau de am scos lacrimi întru rugăciunea mea, sau de am suferit ocara, sau de m-am smerit şi am spălat picioarele fraţilor mei pentru sfânta smerenie, sau de am întărit pe vreun slăbănogit ca să stea la locul cel bun, sau de am mângâiat pe vreun împuţinat de suflet ca să aibă nădejdea la Dumnezeu sau de am

împiedicat pe vreunul să nu greşească. Sau de am suspinat şi m-am întristat pentru primejdie şi ispită străină, ca şi însuşi acela ce pătimea şi am plâns pentru el, sau de am plecat pre vreunul să facă vreun lucru bun şi plăcut lui Dumnezeu şi de folos, de m-am închinat Stăpânului meu Dumnezeu cu metanii la pământ, de am căzut la pământ şi m-am rugat cu lacrămi, de am postit, sau de m-am chinuit să smeresc patimile şi gândurile mele cele neîmblânzite sălbatece şi mai mult în Postul Paştilor, de am ţinut ochii mei să nu văd frumuseţile cele trupeşti, şi bucuriile lumii, de am închis gura mea să nu zic cuvinte rele, nebuneşti de ocară, osânditoare şi clevetitoare şi jurăminte netrebnice şi mincinoase şi ori ce bine am făcut în lumea cea înşelătoare, le adunau şi le cumpăneau (cîntăreau) cu greşalele, şi le măsurau şi le tocmeau. Şi pentru aceasta foarte rău le părea demonilor, şi se ridicau sălbăticindu-se asupra mea, şi se luptau cu sfinţii îngeri ai lui Dumnezeu, şi căutau să mă răpească din braţele lor şi să mă coboare întru întunecosul iad.

Şi după ce făcură acestea veni fără veste sfântul lui Dumnezeu Vasile cu puterea cea dată lui de la Dumnezeu şi zice către îngeri: Domnii mei: acest suflet mi-a făcut multe slujbe, şi mi-a odihnit bătrâneţile mele, pentru aceasta am rugat pe Dumnezeu pentru el, şi mi l-a dăruit milostivirea lui.

Dar mai apoi de toate acestea să primiţi acestea. (Şi se părea să fi fost multă mulţime de galbeni de aur legaţi într-o pungă). Şi trecând vămile văzduhului plătiţi datoriile lui să-l răscumpăraţi de la draci pentru că eu cu darul lui Dumnezeu sunt bogat foarte întru îndurările cele cereşti şi

Dumnezeieşti. Şi pre aceştia i-am adunat, care îmi prisosesc din multele mele osteneli şi sudori, şi îi dăruiesc lui ca să se răscumpere. Şi văzând arapii cei negri aceia, au rămas muţi şi fără de glas, şi ieşiţi din mintea lor, neputând să-şi astâmpere răutatea lor. Şi aflându-se mult ceas tulburaţi, şi-au pierdut nădejdea lor plângând nemângâiat şi strigând au fugit de la noi.

Şi fugind aceştia, a venit iarăşi domnul meu robul lui Dumnezeu Vasile, aducând împreună cu dânsul vase nenumărate, adică pahare şi vase pline cu sfânt untdelemn şi le ţineau nişte tineri frumoşi, şi a poruncit să le despecetluiască şi să le destupe unul câte unul, şi să le verse deasupra mea. Şi vărsându-le m-am umplut cu mireasmă minunată şi cerească, şi m-am curăţit toată, mi s-a făcut faţa sufletului meu prea strălucită şi luminată şi mă căutam pe sine-mi şi eram foarte slabă şi prea frumoasă şi plină de veselie Dumnezeiască. Atunci a zis domnul meu marele Vasile îngerilor care mergeau împreună cu mine: Domnii mei, după ce veţi face cele trebuincioase la sufletul acesta, să-l aduceţi în lăcaşul meu cel ceresc, pe care mi-l are Dumnezeu gătit. Şi cu cuvântul s-a dus de la noi.

La fiecare Vamă vedem doi îngeri care duc sufletul prin vămi. Tot aici se văd şi dracii cu suluri de hîrtie, pe care sunt scrise păcatele sufletului. Dacă păcatele au fost Spovedite şi s-a făcut Canonul pentru ele, ele sunt şterse din sulurile dracilor. Dacă nu s-au Spovedit atunci rămîn scrise în Sulurile dracilor.

„Căci lupta noastră nu este împotriva trupului şi a sîngelui, ci împotriva domniilor, împotriva stăpîniilor, împotriva stăpînitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, răspîndite în văzduhuri". (Efes. 6, 10. 12).

Sfîntul Macarie Egipteanul vorbeşte despre Vămile Văzduhului în Omilii duhovniceşti, Col. Migne,col. II, XXII, Col. III, XXV, 2, 3, 4, Sfîntul Simeon Noul Teolog, în Cartea Despre suflet, XIII, 69-72., şi Sfântul Efrem Sirul. Vămile văzduhului există după apostolul Pavel şi Sfinţii Părinţi, pentru noi ortodocşii.

20. CĂLĂTORIA SUFLETULUI, de arhimandritul Ilie Cleopa, 1983, sub carpen.

În clipa morţii omului 4 ispite îl atacă mai ales, şi acestea sunt: Vin dracii în clipa morţii şi-i zic omului:

1. Ce rost are că ai crezut în Dumnezeu? în ce crezi tu? Tu răspunde-i: în adevăr! Iar diavolul întreabă: Care este adevărul? Iar tu răspunde-i: Ceea ce mărturiseşte Biserica lui Hristos acela este adevărul!

2. Ţi le arată păcatele cât munţii, ca să te bage în deznădejde: Vezi ce ai făcut în viaţă, uite cât de multe păcate ai, să ştii că nu te mai mântui. Tu răspunde-i: Cu mila lui Hristos, tot cred că mă voi mântui.

3. Îţi va aduce apoi slava deşartă: Uite ce multe fapte bune ai făcut, poţi să te mândreşti. Tu spune-i: Ascultă drace, înainte îmi arătai păcatele. Vezi că eu n-am făcut nimic bine în lumea aceasta, ca să mă mândresc.

4. Îţi aduce gânduri de hulă la adresa Maicii Domnului, se schimbă el însuşi în înger, se face sub chipul Maicii Domnului. Tu spune-i: Schimbă-te drace în chipul tău, eu n-am nevoie de vedenii acum.

Spune Sf. Ioan Scărarul în Scara: „Dracii slavei deşarte pe cei ce cred în el îi fac filosofi. Cel ce nu crede tuturor vedeniilor sale şi viselor sale, filosof este. Dacă visurile vestesc muncă şi judecată crede-le, că de la Dumnezeu sunt. Iar de te duc la deznădejde nu le crede".

Unul din sfinţii pe care-l luptau dracii în clipa morţii şi-i spuneau: Ne-ai biruit pe noi, el le răspundea: Nu v-am biruit, abia după ce a trecut porţile veşniciei, atunci le spune, zicându-le: Acum v-a biruit Hristos cu puterea Sa! Omul nu este sigur de biruinţa sa decât după moartea sa, dar vedeţi acest sfânt, totul punea din cauza smereniei, pe seama lui Hristos. La moartea omului se încinge luptă grea. Vin dracii cu cetele lor şi vin şi îngerii. Zice Sf. Efrem Sirul: „Nu vedeţi pe

unii, că sunt gata să fugă, alţii îşi smulg părul, alţii sar jos din pat, nu putem noi vedea ceea ce văd ei atunci. Atunci văd lucruri înfricoşate!"

Sufletul omenesc, atunci când a ieşit din trup, prima zi se aşează la căpătâiul mortului, din care a ieşit şi stă lângă el nemişcat o zi şi o noapte şi-l priveşte pe acel trup neînsufleţit din care a ieşit cu atâta scârbă şi dispreţ şi se miră foarte mult, cum el atât de frumos şi de luminos a putut să locuiască în acel trup, tină împuţită, de care nu-i vine nici să stea lângă el, dar este obligat.

Sufletul chiar păcătos fiind, până ce va fi judecat şi condamnat, el este tot strălucitor şi numai după aceea se va întuneca, ca şi îngerii cei ce au căzut şi s-au întunecat. Fiind din duhul lui Dumnezeu, au fost luminaţi, iar noi când suntem alungaţi, sufletul se întunecă la fel ca duhurile cele necurate; apoi când vine a doua zi, sufletul este luat de îngerul păzitor şi pleacă cu el şi înconjoară cu el peste tot pe unde a călătorit când a fost viu cu trupul şi-i arată toate faptele pe care le-a făcut în viaţă, pe cele bune şi pe cele rele. Chiar de ar fi trăit 100 de ani şi mai multe sute de ani, nu depăşeşte o zi şi o noapte, pentru că merge mai iute decât gândul, şi-i arată toate locurile unde a păcătuit, anul, luna, ziua, ceasul, minutul, se arată şi persoanele şi hainele cu care a fost îmbrăcat. Aici ai păcătuit cu cutare, aici ai făcut cu ochiul, aici ai ocărât, aici ai dat în judecată şi pe nedrept ai pus martori mincinoşi care au jurat strâmb după cum le-ai poruncit, aici ai fost la vrăjitoare, descântătoare, ghicitoare, aici ai făcut aceasta, ai dat în cărţi, în bobi, în cafea sau în ghioc, se arată şi persoanele, ca să ştii şi să recunoşti toate căci mâine vei apărea în faţa Judecăţii. Apoi continuă, căci te-ai îmbătat în locul cutare, unde te-ai întâlnit cu cumnatul cutare şi cutare şi ai zis: mai adu băutură atâta, ai cântat, ai jucat, apoi te-ai îmbătat, apoi te-ai agitat, ai lovit, ai vărsat sânge, în tot locul îţi sunt arătate faptele şi persoanele cu care ai făcut faptul cel rău şi tot la fel şi cele bune. Aici ai făcut o rugăciune, aici ai făcut milostenie, aici ai ascultat o predică, care ţi-a folosit şi te-ai lăsat de fumat, de tutun, aici ai îmbrăcat un sărac şi toate aşa pe rând îţi arată îngerul, toate câte ai făcut în viaţă pregătindu-te pentru judecată şi toate ţi le aminteşte, ca şi când ieri le-ai fi făcut.

Apoi când vine a treia zi de la ieşirea sufletului din trup, sufletul trebuie să plece la judecată, în această călătorie

sufletul trebuie să treacă prin cele 24 de Vămi, care sunt păzite de mulţime de diavoli foarte înfricoşaţi, urâţi, care păzesc cu multă stăruinţă acest drum spre cer şi arată în scris tot ce a făcut omul în viaţă, cât a trăit pe pământ şi nu numai faptele, dar şi gândurile şi cugetele inimii şi mai ales de ar afla vreun păcat nemărturisit din cele şapte păcate de moarte: Mânia, mândria, desfrânarea, minciuna, lăcomia, iubirea de argint, lenevirea la rugăciune. Şi nu este nimic din cele ce a făcut omul în viaţă să nu fie scris de aceste duhuri şi care cu atâta stăruinţă caută să răpească sufletul pentru a-l arunca în muncile iadului.

Dar îngerul păzitor când este gata să plece în această călătorie lungă şi îngrozitoare până la „Tribunalul ceresc" primeşte şase îngeri de escortă de la ceata îngerească, ca împreună cu îngerul păzitor, cei şapte la număr să poată escorta sufletul până în faţa lui Dumnezeu a Dreptului Judecător, dar în trecerea lor caută cu toată forţa în sufletul cel păcătos şi documentează scris, că păcatul este săvârşit şi precum că nu este mărturisit, căci peste cele mărturisite şi iertate este tras cu roşu peste ele, semn de mărturisire şi iertare, iar pentru restul se împotrivesc îngerilor cu mare furie, la care îngerii apără sufletul şi spun: Da, adevărat a păcătuit, dar nu sunteţi voi judecători, ci noi trebuie să ducem sufletul până în faţa „Dreptului Judecător" şi aşa merg înainte, iar când ajung cu sufletul în faţa „Dreptului Judecător" cei şase îngeri împrumutaţi merg la ceata lor şi rămâne numai acel înger păzitor, care poartă grijă de suflet până la sfârşitul veacurilor, adică până la judecata cea de apoi şi chiar dacă sufletul va fi condamnat la munci, tot îngerul îi duce prinoasele cu lumânare, pe care le trimit cei din viaţă.

Acum sufletul fiind în faţa „Judecătorului" este întrebat de toate faptele cele rele, care sunt scrise totodată şi de îngerul păzitor şi nu scapă nimic neîntrebat din cele ce a făcut cât a trăit, şi nu numai atât, dar este întrebat şi de toate gândurile cele spurcate şi de toate cugetele inimii şi nu scapă absolut nimic, nici banii pe care i-a mânuit în tot cursul vieţii sale şi pe ce au fost cheltuiţi, pe lucruri trupeşti, pe cântece, jocuri, beţii, desfrâuri, cât şi cele sufleteşti. Lumânări, tămâie, icoane, liturghii, parastase pentru cei răposaţi pentru a-i scoate din munci. După ce face această judecată, sufletul este trimis împreună cu îngerul păzitor să viziteze toate locurile celor

mântuiţi ale răposaţilor, *timp de şase zile* vizitează toate locurile celor mântuiţi şi ale tuturor celor fericiţi şi vede „Edenul" cu toţi cei ce se odihnesc în el, toate frumuseţilor pomilor, cu mii de feluri de flori şi fructe, cu milioane de păsări cântătoare, cu covoare de flori brăzdate pe jos de pârâiaşe, care murmură şi curg printre flori, cu apele lor limpezi şi răcoritoare de nu te mai poţi sătura de privirea lor, iar sufletele repausaţilor pline de veselie.

Vede sânul lui Avram cu toate frumuseţile lui şi care este fără de margini şi unde sunt repausaţi milioane de suflete ce s-au mântuit, vede cetele celor 12 apostoli, cei 70 de ucenici apostoli, cetele prorocilor, ale ierarhilor, ale cuvioşilor şi milioanelor de mucenici, care şi-au vărsat sângele în groaznice chinuri pentru credinţa lui Hristos, pentru sălbăticia împăraţilor păgâni, mai vede şi multe alte feluri de fericiţi, care s-au încadrat în cetele celor nouă fericiri, cei blânzi, cei curaţi cu inima, făcătorii de pace, cei goniţi pentru dreptate şi celelalte. Apoi în această vizită de şase zile, lăcaşurile cereşti sunt vizitate nu numai de cei ce se mântuiesc ci şi de cei ce se vor osândi pentru păcatele lor, la muncile iadului, ca pe lângă munci să mai fie chinuiţi de conştiinţa că au văzut lăcaşurile cereşti ale celor fericiţi, care au ascultat şi împlinit poruncile lui Dumnezeu şi, care se vor munci pentru neascultarea lor, toţi aceştia care vizitează frumuseţile cereşti, în aceste vizite roagă pe îngerul păzitor al lor, ca să-i lase acolo în această fericire, dar îngerul răspunde: „Nu eu, ci Dreptul Judecător Hristos judecă şi trimite sufletele unele la fericire, iar pe altele la munci veşnice, fiecare după osârdia lui şi osteneala care a depus-o în viaţă pentru sufletul său.

Această vizită de şase zile este limitată pentru toate sufletele şi pentru cele bune, care se mântuiesc şi pentru cele rele care se osândesc, ca după aceste şase zile şi cele trei zile dinainte de la ieşirea sufletului din trup se împlinesc nouă zile, în care timp se înfăţişează sufletul în faţa Dreptului Judecător. Plin de bucurie pentru toate cele ce a văzut, acum este judecat a doua oară, adică, atunci când se împlinesc cele 9 zile de la ieşirea sufletului din trup, rudele sufletului cele rămase în viaţă fac tot ce le stă în putinţă pentru a îmblânzi pe Dreptul Judecător. Se fac Parastase mari, cu Liturghii, milostenii cu masă şi multe alte milostenii, care îmblânzesc mila lui Dumnezeu asupra sufletului păcătos, iar acum, cum

am mai spus pleacă să viziteze iadul cu groaznicele munci ale păcătoşilor.

Şi la această vizită iau parte nu numai sufletele păcătoase, care după a treia judecată vor fi trimise să se muncească, dar şi cele ce s-au pocăit de păcatele lor prin mărturisire (Spovedanie) la duhovnic, prin post, rugăciuni şi milostenii la cei săraci şi prin urmarea la Biserică unde se taie „mielul lui Dumnezeu" se pregăteşte Jertfa cea fără de sânge, adică Sfânta Împărtăşanie, care este cea mai puternică şi cea mai folositoare cum am mai spus, acum după a doua judecată sufletele sunt trimise în iad, împreună cu îngerul păzitor, acum numai vizitează nu se muncesc, nu se ard de dogoarea iadului, pentru că îngerul îi luminează ca un far, fără de care nu ar putea să vadă nimic, iar puterea Dumnezeirii le fereşte neatinse de foc, şi această vizită este limitată, ca şi celelalte în locurile sfinte, *numai că asta este de 30 de zile, ca împreună cu cele 6 zile la Rai şi cu cele 3 zile până la judecata dintâi să nu* depăşească 40 de zile, în care sufletul este judecat pentru a treia oară.

Acum sufletul continuă vizita, unde vede toate muncile, pe care după ce va fi aşezat chiar la loc de muncă, nu le mai vede, fiind întuneric, căci nu-l va mai lumina îngerul păzitor. Şi vede tartarul cu groaznicele munci ale tâlharilor, ale criminalilor şi tuturor omorâtorilor de oameni. Tot aici se muncesc şi femeile criminale, care au îndrăznit să-şi omoare copiii în pântecele lor. A văzut Gheena, focul în care se muncesc bărbaţii şi femeile care au făcut desfrânare şi nu s-au limitat la soţiile lor şi la soţii lor, a mai văzut muncile celor ce fură, răpesc sau înşeală la cântar, care toţi se muncesc, a văzut furii de cele sfinte, care se muncesc, care fură din Biserici odoare sfinte ale Bisericii. A văzut muncile vrăjitoarelor, a văzut ateii necredincioşi, care nu cred în „Slava lui Dumnezeu" şi alte munci, cum este scrâşnirea dinţilor şi gerurile cele mai aspre. Pentru că nu mai este cu putinţă să spunem din cele văzute în iad, pentru mulţimea lor.

Dar să ne întoarcem la a treia judecată, după vizita de la iad a sufletului este dus la locul cuvenit, după mulţimea păcatelor lui, sau după mulţimea pocăinţei din viaţă unde va rămâne până la sfârşitul veacurilor când va veni totodată şi Judecata cea de apoi, care va fi mai mult o sentinţă definitivă a celor trei judecăţi de mai înainte şi va dura numai câteva minute, cât

timp se vor citi şase pagini la judecata aceasta.

Dumnezeu va mai scoate din această pedeapsă o mare parte din sufletele omeneşti, la care şi după cele trei judecăţi de la ieşirea lor din viaţă, li s-au mai făcut de cei vii Parastase cu Liturghii şi Milostenii. Pentru acest fapt, la a treia judecată, când sufletul a împlinit 40 de zile de la ieşirea din trup este rânduit de Biserică să se facă aceste slujbe, care mai mult îmblânzesc pe Dreptul Judecător, şi unele şi altele, care au putut fi răsplătite prin aceste slujbe nu mai merg la munci, ci sunt achitate la această a treia judecată, numai acelea la care nu li s-au făcut Parastase cu Liturghii şi Milostenii suficiente, sunt trimise la munci, dar cu toate că sunt la munci, dar la alte munci mai uşoare, care au fost răscumpărate pe jumătate de povara păcatelor, iar altele pentru care nu s-au făcut toate rânduielile cum trebuiau, sau unele din ele au fost întinate şi nu au putut ajunge la suflet, ca să-l ajute la timp pentru a-l răsplăti şi a-l ajuta să scape de munci şi apucă şi intră în muncile iadului.

Dar făcându-se de către rudenii slujbe în continuare ani de-a rândul, acel înger, care l-a avut în viaţă şi care şi după moarte ţine socoteală de acel suflet, care l-a avut şi încă-l are în primire, scrie toate acestea ce s-au făcut de rudenii şi se fac şi când s-au răsplătit toate păcatele, acel înger merge la Dumnezeu, tocmai ca un avocat în faţa Judecătorului şi zice: Iată, Doamne, sufletului ce-l am în primire, i s-au mai făcut cutare slujbe şi milostenii, prin care s-a răsplătit pedeapsa şi acum Dreptul Judecător porunceşte şi-l scoate, şi-l mută în partea celor repausaţi şi fericiţi, căci, încă şi acum mai poartă grijă de el îngerul, îi aduce prinoasele trimise de cei vii. Şi numai acele suflete ce nu li s-au făcut multe slujbe cu prinoase suficiente câte sunt necesare pentru a fi scoase, acelea rămân să se muncească până la sfârşitul veacului, la judecata cea de apoi.

Dar şi atunci, la acea judecată de apoi, care este a patra judecată a tuturor sufletelor, o mare parte din popor se eliberează din munci, adică, cărora li s-au mai făcut de cei vii soroace suficiente pentru a-i elibera din munci, de această judecată de apoi. Iar până la această groaznică judecată din toată istoria credinţei creştine, orice suflet mai păcătos sau mai puţin păcătos, tot mai avea o speranţă, că după atâţia ani sau veacuri, suferinţa se va sfârşi, adică până la această

judecată de apoi din mila Domnului vor mai intra în Rai prin graţiere, la care va fi cea mai mare plângere. Această judecată se va face cum spune proorocul în Valea lui Iosafat, sau asupra casei lui Iosafat, care totodată se numeşte şi Valea Plângerii. La această Judecată de apoi este punctul culminant al omenirii, nu numai al omenirii celei văzute, ci şi a celei nevăzute, pentru că de aici toate se transformă: cerul, pământul, văzduhul, Raiul, Iadul şi cele două lumi, adică lumea văzută şi cea nevăzută, care sunt îngerii cei căzuţi. După această Judecată de apoi, toate vor fi transformate de către Dumnezeu Creatorul lor, nu numai omul, care se va îmbrăca în trupul lui, de odinioară, dar va fi totodată şi cu totul transformat - nu va învia nimeni bătrân sau copil în forma în care a murit, nici bărbat sau femeie cum a fost în viaţa pe care a trăit-o pe pământ, ci toţi vor fi ca îngerii, toţi o formă şi o etate (vârsta de 30 da ani), căci nu va mai fi însoţire sau înmulţire, ci vor fi ca îngerii cei buni şi nici îngerii cei răi nu vor fi tot aşa ca acum, vor fi şi mai fioroşi şi nici liberi ca acum sub conducerea voievodului lor cel izgonit din cer, căci şi acela va fi legat şi muncit, ca şi ceilalţi diavoli, căci nu vor mai avea nici ce sluji, nici pe cine ispiti şi vor fi nimiciţi în vecii vecilor, ca şi lumea care va rămâne condamnată pe veci, la această Judecată de apoi.

Această lume, care nu se va ierta, nu se va mântui la această judecată, după cum cei ce se vor mântui vor fi ca îngerii luminaţi de faţa lui Dumnezeu, ci nu de soare, care nu va mai exista, tot la fel cei ce vor rămâne osândiţi pe vecii vecilor, nu vor mai avea înfăţişarea pe care au avut-o în viaţă, ei vor fi transformaţi în aceeaşi înfăţişare ca şi diavolii, şi nu vor mai avea speranţă, că vor mai scăpa vreodată cum nădăjduiesc acum, căci acum este încă lumină, când se mai poate lucra mântuirea. Dar vine întunericul când nu se mai lucrează nimic, şi vai acelora ce vor rămâne în întuneric. Şi nu numai lumea văzută şi cea nevăzută se va transforma, căci cerul se va strânge ca o carte de către Făcătorul său, pământul se va arde, pe oarecare adâncime va fi şi cutremurat, nivelat, spălat de către Făcătorul lui, albit mai alb decât zăpada, pe care Făcătorul şi Creatorul va crea Raiul, unde vor locui şi se vor odihni cei ce vor fi trecuţi de partea cea dreaptă la înfricoşătoarea judecată de apoi. Pe care şi noi păcătoşii rugăm pe Domnul s-o dobândim. Amin. Acesta este

drumul sufletului şi a patra Judecată este: VEŞNICIA.

21. SUFLETUL OMULUI, DUPĂ MOARTEA TRUPULUI, de arhimandritul Ilie Cleopa.

În cartea, „Viaţa repausaţilor noştri" de Iosif Gheorghian, din 1899 se arată ce se petrece cu sufletul nostru. Iată ce spune cartea aceasta: „Iertarea păcatelor constituie învierea sufletului pentru o viaţă de fericire eternă" (pag. 29). Aşadar, luând de model pe Domnul nostru Iisus Hristos, înviat din morţi a treia zi, se fac rugăciuni pentru repausaţi pentru ca şi ei să învieze a treia zi, pentru o viaţă veşnică şi glorioasă în însoţirea Mântuitorului. Imediat după moartea sa, sufletul omului când este pus trupul în mormânt, după ce sufletul s-a închinat Domnului, e dus prin deosebite locaşuri ale Sfinţilor pentru a privi frumuseţile RAIULUI. Această vizitare a locuinţelor cereşti în Rai ţine aceste 6 zile. Sufletul admiră aici şi slăveşte pe Dumnezeu, Creatorul totului, în această contemplaţie, el uită cu totul scârbele ce a avut, fiind în trup; dar cu toate acestea, dacă el este împovărat de păcate, se întristează şi-şi impută, că şi-a petrecut viaţa în negrijă şi că n-a servit pe Dumnezeu după poruncile Sale.

Isprăvind vizitarea Raiului, a 9-a zi, a şasea după despărţirea de trup, sufletul se urcă din nou spre Dumnezeu pentru a i se închina. Pentru aceea, Biserica are raţiune de a face a 9-a zi rugăciuni pentru morţi. Cunoscând starea sufletului repausatului a noua zi după moarte, când are loc a doua închinare, Biserica şi rudele roagă pe Dumnezeu de a pune sufletul repausatului în numărul celor 9 cete îngereşti.

După a doua închinare, Domnul porunceşte, ca IADUL să-i fie arătat sufletului. Sufletul vede atunci suferinţele păcătoşilor, el aude plângerile, gemetele şi scrâşnirea dinţilor, în timp de 30 de zile sufletul vizitează toate părţile Iadului şi tremură ca să nu fie condamnat de a locui acolo vesnic. În sfârşit, a 40-a zi după despărţirea de corp se urcă pentru a treia oară ca să se închine Creatorului. Şi atunci a 40-a zi după moarte Judecătorul etern hotărăşte locuinţa ce i se cuvine sufletului, după faptele sale şi după viaţa pământească. Astfel, judecata particulară a sufletului are loc la 40 de zile după moarte şi iată pentru ce Biserica se roagă pentru morţi a 40-a zi de la moarte. Deci ziua a 40-a după moarte este ziua

decisivă pentru soarta sufletului, numai până în ziua Judecăţii din urmă, JUDECATA GENERALĂ. Această stare a sufletului, corespunzând cu viaţa sa de pe pământ, nu este situaţiunea sa definitivă pentru veşnicie, ci este supus la schimbare. Domnul nostru Iisus Hristos, a 40-a zi a înălţat natura omenească din care a binevoit a face personalitatea Sa, la gloria supremă, punând-o pe tronul Dumnezeirii Sale la dreapta Părintelui; aşadar, după dumnezeiescul Său exemplu, repausaţii, în a 40-a zi după moartea lor intră definitiv în situaţiunea ce se cuvine valorii lor morale. După exemplul Domnului, care, după ce a terminat lucrarea mântuirii noastre prin viaţa şi moartea Sa, puse coroană la lucrarea Sa, prin înălţarea Sa a 40-a zi după moarte, sufletele repausaţilor terminând cursul existenţei lor pământeşti, primesc a 40-a zi pedeapsă sau recompensă după faptele lor" (Până aici din „Viaţa repausaţilor noştri", pag. 29-30).

Sufletul nostru, când a ieşit din trup, atunci când moare trupul, vin atâţia draci câte păcate a făcut omul şi atâţia îngeri buni câte fapte bune a făcut omul în lume. Şi se încaieră la luptă, care de care să pună mâna pe suflet, sfintele puteri sau duhurile rele. Trebuie să se grăbească preotul să-l Spovedească şi Împărtăşească pe om mai înainte de moarte, căci foarte rar este cazul când cei de pe patul de moarte pot să mai vorbească, căci li se leagă limba, de aceea este bine să fie Spovedit şi Împărtăşit mai înainte de moarte. Vai câtă frică şi cât cutremur suferă sufletul în vremea morţii, după Sfinţii Părinţi. Ai văzut ce spune Sfânta Teodora în cartea celor 24 de Vămi: „Când a ieşit sufletul din trup atâta usturime şi durere are, cum ai băga un om gol cu pielea goală, cum l-a făcut mama lui, într-un foc de jăratec plin, vai câte dureri are omul acela. A venit întâi moartea cu un ciocănel, mi-a dezbătut unghiile de la mâini şi de la picioare şi atunci sufletul s-a retras de la unghii de la picioare şi de la mâini. Sufletul se retrage de la margini, de la periferii în cele două părţi, în inimă şi în Minte".

Spune Sfântul Vasile cel Mare, că la toate zidirile, inima se zideşte mai întâi, ori animal, ori pasăre, ori om, orice ar fi, căci inima este centrul puterilor fireşti şi mai presus de fire şi a celor afară de fire (a sufletului). Inima se zideşte întâi în om, şi la trei zile după zămislire inima ia forma ei, la nouă zile, în jurul inimii se formează trupul şi la 40 de zile copilul are forma

întreagă. După cum s-a format omul, aşa şi putrezeşte, inima este ultima care va putrezi la om!

Imediat după moarte, îi spune îngerul, omului, toată viaţa lui, îi spune ziua naşterii, a căsătoriei şi ziua morţii. Asta-i ziua întâi după moarte, în ziua a 2-a se întâmplă un lucru şi mai înfricoşat: trebuie să ştim că atunci când sufletul nostru iese din trup, el merge mai repede ca fulgerul, cum zice proorocul: „Alerga-vor, Doamne, în grabă mai repede decât razele fulgerului, sufletele drepţilor se vor întoarce la Tine". Să nu-mi spui mie că ai fost cosmonaut la aviaţie, la arme strategice, la navele cosmice, că o să zici unde o să mă ducă pe mine îngerul, eu într-o zi am înconjurat pământul? Cu nava cosmică? Ai înconjurat pământul care are circumferinţa de 36000 km, iar sufletul cât ai clipi din ochi înconjoară pământul de 3 ori. Cu limba zic: New York, Moscova, Sihăstria, cu limba am zăbovit, dar cu gândul am şi fost deja acolo. Aşa de repede merge sufletul, că este chipul şi asemănarea lui Dumnezeu, merge mai repede ca gândul. Şi, deci, n-ar avea ce face o zi, ziua a doua, ca să-i arate îngerul tot ce a făcut rău sau bine pe pământ. Îţi arată: Uite aici ai fost la Biserică, aici ai plâns, aici ai îmbrăcat pe un om gol, ai adăpat pe cel însetat, ai primit pe cel străin, aici ai dat sfat bun - toate-s scrise!

Noi avem DOI SECRETARI mari, doi contabili, unul pe umărul drept de la ceata Stăpâniilor din ceruri, iar altul pe umărul stâng, un drac rău, după Mărturisirea Ortodoxă. Cel de pe umărul stâng a scris ce ai gândit rău, te-ai îmbătat, ai curvit, când ai făcut acestea, acest diavol merge ca fulgerul la Vama beţiei şi la a curviei şi scrie acolo, câte pahare ai băut, cu cine ai curvit, atâţia lăutari au fost, atâţia au jucat, iar dracii Vămilor le şi scriu acestea toate. De ai furat aleargă dracul la Vama furtişagului şi zice: Scrie mă: Cutare, fiul ui cutare din satul cutare a furat fasole, bostani, porumb, făină din hambar, haine, mâncare şi când ajungi la Vămi îţi zic: oare de unde ştiu dracii acestea? Dracul de pe umărul stâng s-a dus şi a spus celor de la Vămi: A vorbit de rău, a clevetit, a curvit, a minţit, merge dracul acesta la fiecare Vamă şi spune tot ce a făcut: Ai fumat, te-ai îmbătat, toate relele din viaţa aceasta le scriu ei. Te minunezi când ajungi la Vămi de unde le ştiu dracii, ştiu ce ai făcut, de ai osândit şi ce ai vorbit, nu le ştim noi, dar le ştiu ei.

De aceea, v-am spus, că cea mai mare armă împotriva Vămilor este: Când ai văzut că a slăbit tatăl, sau mama, sau altcineva, du-te repede la preot şi-i spune: Vino repede şi o Spovedeşte şi Împărtăşeşte pe mama şi o slobozeşte, iar după carte. Preotul la Spovedanie întreabă tot ce ai făcut, ia când a rostit dezlegarea: „Cu puterea ce-mi este dată te iert şi te dezleg!" i se şterg omului toate faptele cele rele, şi când ajunge sufletul la vămi vede că i s-au şters toate faptele cele rele. Duhul Sfânt le şterge pe cele rele prin Spovedanie. Dacă sufletul s-a Spovedit curat, i se şterg păcatele. Dar, dacă n-a făcut canonul? îl dau în iad pe suflet după cele 40 de zile de la moarte şi canonul îl face în iad şi Biserica îl scoate de acolo fiind sub legea Bisericii. Dar de are păcate de moarte nemărturisite, nu-l mai scoate din lad nici Biserica, însă pe cel Spovedit de toate îl scoate din iad Biserica cu rugăciunile sale.

Deci, în ziua a doua îi arată îngerul sufletului tot ce a făcut pe pământ. În ziua a 3-a trece sufletul la înfricoşatele Vămi ale văzduhului, în ziua aceasta este mare cutremur şi înfricoşare. I se dau 6 îngeri cu cel de la botez fiind acum 7 îngeri, căci acum îi ies înainte milioane de draci. la fiecare Vamă îl întreabă dracii de minciună, de lăcomie, curvie, beţie, lenevie, furt, ucidere. Acum i-au iesit înainte toţi dracii şi-i arată toate relele din viaţa omului. Ce zice Proorocul: „pentru ce mă tem în ziua aceea, fără numai că fărădelegea călcâiului meu mă va însoţi" (psalm), atunci ne înconjoară tot ce am făcut noi. Cine nu-i Spovedit, vai şi amar, pune la cântar dracul tot păcatul.

De ce facem noi parastas la 3 zile după mort? Fiindcă a 3-a zi a înviat Hristos şi sufletul acesta, care şi-a luat zborul a crezut în Hristos şi a treia zi Biserica mama noastră spirituală, care ne-a născut pe noi prin apă şi prin Duh, se roagă la Capul ei în ceruri, iată un fiu al Tău, care s-a botezat în numele Sfintei Treimi, azi trece drumul cel mai înfricoşat, acum i se cântăresc toate, ai milă de el ca să poată trece spre Tine prin Vămi"

Dar numai îl cântăreşte, că nu-l pot opri pe suflet. Sufletul fiind înţelept vede unde a cântărit mai greu Vama 2, 3, 10, 13 şi se roagă de înger Doamne, mi-am pierdut sufletul, iar îngerul îi zice: „Nu te teme, frate sufletel iar dracii, ca leii de foc se reped să ia sufletul, dar sufletul se bagă sub aripile îngerului păzitor, văitându-se: „Vai de mine!" iar îngerul îi zice: „Nu te

teme, frate suflete, eşti cu noi, cu îngerii acum, noi suntem garda lui Dumnezei ca să te trecem prin Vămile înfricoşate!" Zic îngerii: „Doamne fereşte când te vei despărţi de noi, la 40 de zile, atunci să nu cazi cumva în mâinile lor"

Acum a 3-a zi ajunge sufletul la Scaunul Sfintei Treimi şi ce vede acolo? Vede pe Dumnezeu. Ajunge într-o lumină negrăită şi fără de margini, unde aude cântând Heruvimii şi Serafimii, de unde iese o mireasmă a Duhului Sfînt şi este dus de nişte nori de aur spre răsărit la o Lumină neapropiată de unde numai aude un glas zicând aşa: „Duceţi sufletul acesta 6 zile în Rai" şi îngerii îl iau pe suflet, căci şi Raiul şi tronul lui Dumnezeu sunt la Răsărit. Ce zice Scriptura: „Şi a sădit Dumnezeu Rai în Eden!" şi Psaltirea: „Dumnezeu care S-a suit peste cerurile cerurilor spre Răsărit". Şi Tronul Dumnezeirii şi Raiul sunt tot spre Răsărit, îl iau acum îngerii Domnului şi-l duc pe suflet prin grădinile Raiului fiind însoţit sufletul de către ei. Când ajunge sufletul în Rai nu-şi mai aduce aminte că a fost pe pământ, acolo nu mai poate omul să cugete şi să stea pe gând, acolo o floare din Rai este mai scumpă decât toate comorile lumii acesteia, aceea nu se mai veştejeşte, vede ceea ce Apostolul Pavel spunea: „Ceea ce urechea n-a auzit şi la inima omului nu s-a suit, acestea le-a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El". Când merge prin rai v-aş spune de comorile drepţilor, dar este prea mult. Aici în Rai are sufletul bucurie foarte mare, că se întâlneşte cu neamurile lui cele din lume, care au ajuns acolo în Rai. Când a intrat sufletul în Rai îi ies înainte neamurile toate cu coroane de aur pe cap şi le spune pe nume fiecare al cui este, să ştii că noi suntem strănepoţii tăi, noi ne-am născut pe pământ, cu 500 de ani înaintea ta, cu 700, cu 1.000 de ani. Mare bucurie are sufletul, când îşi vede neamurile aici în rai. Ei au aici palate de aur şi de argint, de ametist şi de beril, care nu se pot spune. Zic neamurile către suflet: Noi pentru puţin am luat această fericire, iar ei se roagă către Dumnezeu zicându-i sufletului: De va rândui Dumnezeu să câştigi milă de la El o să vii aici la noi. Asta-i una din bucuriile pe care le află sufletul în Rai!

A 9-a zi iar se închină sufletul înaintea Sfintei Treimi şi apoi este dus în Iad unde aude şi vede în suferinţă toate neamurile şi se miră acele neamuri ale lui că a ajuns şi acest suflet acolo în suferinţă. Şi-i zic neamurile: Mă nepoate, măi frate, noi ne muncim aici de 500 de ani, de 700 de ani, de 1000 de ani, însă

tu, de vei afla îndrăzneală la 40 de zile la Tronul Sfintei Treimi, roagă-te şi pentru noi, neamurile tale cele din Iad.

De aici pleacă sufletul din nou la Tronul Sfintei Treimi, după ce a făcut în Iad 30 de zile şi acum a 40-a zi mare este clipa hotărârii din ziua aceasta. De a făcut rele, sufletul se roagă de îngeri: „îngerii lui Dumnezeu nu mă lăsaţi!" iar îngerii îi zic: „Dacă n-ai ascultat de noi în viaţă, noi acum nu mai avem nici o putere!" De ai făcut bine în viaţă mare este ziua aceasta căci te aşteaptă fericirea Raiului pe vecii vecilor, petrecerea cu Hristos în ceruri. De a făcut rele, sufletul se prinde cu mâinile de aripile îngerului şi strigă plângând: „îngerul lui Dumnezeu nu mă lăsa!", dar zadarnic o face aceasta căci hotărârea Judecătorului este dată: „Luaţi-l pe acest suflet şi-l duceţi în Iad" zice Iisus Hristos. Iar de a făcut bine, zice Mântuitorul: „Luaţi acest suflet şi-l duceţi în Rai!"

Zice Sf. Ioan Gură de Aur: Decât să auzi glasul: „Blestematule, du-te de aici!" mai bine să nu te fi născut niciodată!" Pentru aceasta se fac la 40 de zile Parastase, iar de la moartea omului se fac 40 de Liturghii pentru cel mort.

VAMA 1 A GRĂIRII DE RĂU

Deci ridicând aceia picioarele lor cele în chipul fulgerului, au zburat la înălţime ca norii când îi goneşte vântul, şi ţiindu-mă au alergat sus spre răsărit.

Şi acolo am ajuns la VAMA

GRAIRII DE RAU PRE ALTUL, ADICA A OSANDIRII ŞI CLEVETIRII. Şi am văzut cât de greu păcat este a vorbi de rău pre altul şi a-l osândi şi pre ale sale păcate a nu le vedea, şi a râde de păcatele aproapelui. Şi era o adunare de arapi negri: şi şedea înainte cel mai întâi dintre dânşii cu multă răutate. Şi îndată am stătut. Şi martorul meu este Dumnezeu fiul lui Grigorie, că pre câţi am osândit din viaţa mea în lumea înşelătoare, cât şi cuvintele pre care le-am zis acelora, mi le strigau ticăloşii, şi mi le spuneau şi feţele şi ceasul, dar nu ştiu cum le ştiau, şi cu mult mă năpăstuiau cu minciună din răutatea lor, pre care eu le-am zis cu alt scop, sau dragoste cinstită, sau cu socoteala să se îndrepteze cel greşit. Şi aceia mă învinuiesc că le-am zis pentru răutate. Şi întrebau pe îngeri să le răspundă la acelea, şi le-au răspuns cum că sunt adevărate: şi le-au plătit dintru acelea care mi-au dăruit domnul meu Vasile, şi m-au

răscumpărat, şi ne-am dus de la dânşii îndată.

VAMA 2 A OCĂRÎRII ŞI BATJOCORIRII

Şi suindu-ne în sus, am ajuns la VAMA OCĂRÂRII ŞI A BATJOCORIRII, şi am fost întrebaţi ca şi la cea dintâi, şi cheltuind şi acolo precum la cea dintâi, am trecut nesupăraţi cu rugăciunile părintelui nostru. Şi suindu-ne către cele de sus, vorbeau îngerii între sineşi zicând: cu adevărat mult folos şi bunătate a aflat sufletul acesta de la iubitul rob al lui Dumnezeu Vasile, că ne-am fi fost strâmtorat foarte mult de la vămi la drumul nostru.

VAMA 3 A ZAVISTIEI (INVIDIEI)

Şi povestindu-le acestea, ŞI TRECÂND AM AJUNS la VAMA ZAVISTIEI ŞI A DUŞMĂNIEI, unde se cearcă cei ce zavistuiesc pre altul şi urâciunea şi neiubirea de fraţi. Şi neavând cu darul lui Hristos prihănire ca să-mi zică cei vicleni, am trecut bucurându-ne pentru că nu ţin minte să fi râvnit cumva asupra vreunuia. Cu toate acestea scrâşneau din dinţii lor cu mare răutate şi sălbăticie arapii cu faţa puturoasă, care mi se părea că vreau (după ce zise cuvântul) ca să mă înghită de vie.

VAMA 4 A MINCIUNII

Şi trecând multă înălţime am ajuns la VAMA MINCIUNII, la care se întreabă de tot cuvântul mincinos şi de călcările de mormânturi, de luarea

numelui lui Dumnezeu în deşert, de neîmplinirea făgăduinţelor, de spovedania cea neadevărată şi de făţărie, şi erau acolo mulţi negri adunaţi şi erau feţele lor umplute şi foarte grozave. Şi cei întâi dintre dânşii şedeau înainte cu multă răutate. Şi după ce ne-au văzut, au alergat ca nişte tâlhari asupra noastră, alergând şi noi către ei şi se tulburau blestemaţii aducând pentru mine cu dovezi multe minciuni, pre care le-am vorbit ca o nebună prea de multe ori, şi am ascuns adevărul, arătând minciunile, vremile, locurile, pricinile şi feţele şi dănţuiau asupra mea, şi voiau să mă răpească din mâinile celor ce mă duceau pre mine! Iar făcând îngerii ca şi la cele trecute, le-au dat pre cât au ajuns şi cu rugăciunea părintelui nostru care a făcut atâta milă cu mine, ne-au slobozit şi de aici.

VAMA 5 A MÎNIEI

Şi suindu-ne mai sus la înălţime, am ajuns la VAMA CEA MAI DE SUS A MÂNIEI ŞI A IUŢIMEI, la care întreabă pre cei mânioşi şi iuţi cu multă cercare: Şi era mulţime multă de arapi adunaţi. Şi şedea cel dintâi din ei în scaunul lui ca un idol sălbatec, foarte, şi a poruncit cu iuţime şi cu glas, pre care nu-l înţelegeam ce zice la cei ce stau înaintea lui, şi aceia umflaţi fiind de răutatea lor se muşcau unul pre altul dintre dânşii, şi se muşcau ca şi câinii cei îndrăzneţi cu dinţii lor turbându-se şi strigând groaznic ca nişte fiare neîmblânzite, şi ajungând noi către răii aceia, şi ei căutând la noi cu feţele lor sângerate, cu mare răutate ne cerca. Şi ne-au adus nu numai acelea pe care adevărate cu iuţime şi cu mânie mă împotriveam, şi mă certam cu vreunul, sau cu limba, sau cu semnul mâinii, ci încă şi căutătura cea sălbatică, şi câte le vorbeam cu dragoste pentru ca să pui la rânduială pre fiii mei şi îi băteam de multe ori, sau de m-am amărât şi m-am mâniat pre toate acestea una câte una mi le strigau mult ştiutorii şi acelea pe care le-am zis cuiva, şi mă iuţeam cu vrajbă, şi ţiind răutatea întru mine am fugit amărâtă şi ocăram şi îngrozeam, mi le grăia şi pe acelea, făcând după cum am făcut şi eu, mâniindu-se ca o mare care face valuri sălbatice au alergat asupra noastră zicând numele oamenilor şi vremile, şi însăşi cuvintele necurate pre care le-am zis întru mânia mea, şi ale acelora care s-au întâmplat acolo în ceasul acela. Şi fiindcă le-au răspuns prea străluciţi tinerii aceia care mă păzeau ca şi la cele trecute i-am lăsat.

VAMA 6 A MÎNDRIEI

Şi ne-am suit mai sus la înălţime, şi ducându-ne departe înainte am ajuns la VAMA MÂNDRIEI ŞI DEŞERTEI SLAVE unde îi încearcă pe cei ce se mândresc în ştiinţă şi în haine şi pre muierile acelea care îşi sulemenesc obrajii, şi se împodobesc cu flori şi cu alte podoabe arătându-se mai frumoase de cum ne-a zidit Dumnezeu. Care este ca şi închinarea de idoli, şi căutând vreo greşeală să mă învinuiască n-au aflat, cu darul lui Hristos. Pentru că eu eram slujnică săracă şi întru ce eram să mă mândresc. Şi i-am trecut şi pre cei răi îngâmfaţi draci fără de nici un rău şi cheltuială.

VAMA 7 A GRĂIRII DEŞARTE

Şi suindu-ne, am ajuns la altă VAMA A GRAIRII DE CUVINTELE NEBUNEŞTI ŞI DEŞARTE, ADICĂ A GRĂIRII FĂRĂ DE RUŞINE.

Şi alergând asupra noastră cercetătorii aceia cei urîtori de oameni, au scos multe scrisori în care

***aveau scrise toate cuvintele mele din tinereţe, glumele şi cântecele cele curveşti*. Şi ne silea foarte să dăm răspuns la acelea care ziceau că au să ne învinovăţească. Şi noi lăsând calea noastră ne-am dus către aceia şi aceia au adus înainte cuvintele mele cele nebuneşti pre care le-am zis din copilărie, şi mi le strigau tare urîtorii de oameni câte cântece am cântat, şi ocările cele zise şi cuvintele cele**

întinate care îndemnau spre dragostea cea satanicească, le-au adus toate adevărate după cum le-am zis, încât înţelegând cuvintele lor că erau adevărate, după cum le ziceau, m-am înfricoşat şi m-am îngrozit şi mărturiseam că zic adevărul fără de nici un cuvânt de răspuns. Dar nu ştiu cum le ţineau minte, că eu de multă vreme ce trecuse nicidecum nu le ţineam minte. Dând dar şi acolo după cum se cădea, după cum erau greşalele mele, ne-am despărţit de ei şi ne-am dus de acolo în calea noastră.

VAMA 8 A LUĂRII DE CAMĂTĂ ŞI A VICLEŞUGULUI.

Şi călătorind pre calea aceea cea cunoscută şi

întunecată, şi înfricoşată, am ajuns la VAMA LUARII DE CAMĂTĂ ŞI A VICLEŞUGULUI, şi a nedreptăţii la care îi încearcă pre aceia care iau dobândă la banii lor, şi amăgeşte unul pre altul ca să-i ia lucrul lui. Şi pe judecătorii cei nedrepţi care îi judecă pre alţii, şi oprirea plăţii slugilor, şi negustorii cei ce micşorează cântarele şi orice lucru nedrept. Şi cercându-mă acea adunare, nu m-a aflat să fi greşit la aceasta fără decât numai pentru vicleşug mă învinuia, că am amăgit pre vreunul şi am luat al lui. Şi fiindcă n-au putut s-o dovedească aceasta, scrâşneau cu dinţii lor şi mă înfricoşau.

VAMA 9 A LENEVIRII ŞI A TRÎNDĂVIEI

Şi noi plecând de acolo, ne-am suit spre calea cea

lungă şi însemnată, care nu se măsoară cu adevărat de mintea omenească lungimea ei şi am ajuns la VAMA LENEVIRII ŞI A TRÂNDĂVIRII, unde se cearcă toate zilele şi ceasurile cele petrecute în zadar, şi orbesc pre mâncătorii în zadar cei ce mănâncă ostenelile străine, *şi pre cei ce se lenevesc să meargă Duminica la Biserică, şi la zilele de Praznic, şi la Utrenie şi la Liturghie, mulţi de acolo din creştini se surpă jos în prăpas*tie, acolo şi eu cu mult fiind întrebată fiind cu deamănuntul, nu mai era cu putinţă a scăpa de nu mi-ar fi împlinit neajungerea mea dăruirea cuviosului Vasile, de care răscumpărându-mă ne-am dus de acolo.

VAMA 10 A IUBIRII DE ARGINT

Şi suindu-ne, am ajuns la VAMA IUBIRII DE ARGINT şi era multă negură şi ceaţă la această vamă, mai mult decât la altele. Pentru că după cum socotesc din adâncul pământului iau aburirea şi înnegurarea, şi fac locuinţele lor la înălţimea cerească, şi şed şi cearcă pe cei ce erau iubitori de argint şi pe cei scumpi şi mâncători de sânge. Şi cercându-mă şi aceştia după obişnuinţa lor, şi neaflând la mine de acelea care mă întreba, (pentru că unde era să aflu comoară şi să o iubesc. Şi să fiu iubitoare de argint), pentru aceasta i-am lăsat îndată şi pre aceştia.

VAMA 11 A BEŢIEI

Şi am ajuns la VAMA BEŢIEI şi stăteau slujitorii ei departe ca nişte lupi răpitori căutând să înghită pe

carele vor putea să-l apuce. Şi fiindcă au stăpânire de la Dumnezeu boierii aceia să le cerce pre toate sufletele acelea care se suie pe drumul cel ceresc. Au ajuns către dânşii îngerii păzitorii mei. Şi s-au adunat toţi ai lor şi mă cercau!

Şi câte pahare de vin aveam băute în toată viaţa mea, le aveau numărate, zicându-mi: n-ai băut într-această zi de Praznic când era cu tine cutare om, şi cutare om, cutare femeie, atâtea pahare de vin? au n-ai băut? au nu te-ai îmbătat? fiindcă ai băut afară de trebuinţa ta atâtea şi atâtea pahare. Au n-ai băut? când te-ai dus către cutare om şi către cutare muiere, altele atâtea, şi erau şi oamenii aceştia acolo? şi mi se strigau acestea şi altele asemenea, şi căutau să mă răpească de la îngeri poftind să mă înghită ca nişte fiare sălbatice, şi câte mi le ziceau erau adevărate, şi cunoşteam că le-am făcut în lumea cea deşartă. Şi de multe ori de-ar fi venit, şi vreun prieten iubit şi cunoscut, şi aş fi băut mai mult, şi pentru aceia mă prihăneau încă şi pre acele pahare mi le arătau, pre care în zilele de post de dimineaţa pentru oaspeţi le-am băut sau pentru neputinţă, şi mai înainte până a ieşi de la Biserică, sau în zilele de praznic, mai înainte de Liturghie aş fi băut după întâmplare, şi pe acestea le puneau înainte, şi se bucurau că mă aveau în mâinile lor, şi vrând să mă arunce în fundul iadului, şi eu tremuram de frică. Dându-le dar şi acelora bunii mei povăţuitorii aceia, care se cădea din cele ce mi-a dăruit domnul Vasile pentru sufletul lui, am plătit şi m-am răscumpărat. Şi aceia văzând răscumpărarea mea făcând gâlceavă mare strigau: am pierdut osteneala noastră, şi slobozeau în văzduh hârtiile pre care aveau scrise păcatele mele. Şi eu văzând

aceasta, mă veseleam. Şi fugind de acolo ne-am dus şi suindu-ne pre calea noastră, îmi ziceau sfinţii îngeri, vezi ce primejdie mare are sufletul când trece asprele şi întunecatele şi blestematele începătorii şi stăpâniri ale dracilor, care stau aici în văzduh să cerce? Şi eu le-am zis aşa: Domnii mei, multă silă şi primejdie se află ca să poată cineva să treacă fără supărare şi fără tulburare, şi socotesc, domnii mei, că nimenea din cei vii nu ştiu aceasta, sau ce fac aceia şi ce-l aşteaptă pre suflet la moartea lui, şi după ce iese din trupul lui.

Zic aceia, o ştim şi noi aceasta, că desfătarea şi înşelăciunea vieţii celei vremelnice şi mincinoase nu-i lasă să caute scriptura care le strigă pre acestea arătat la toate şi le zic, să lase lucrurile cele rele, să facă lucruri bune şi mai multă milostenie, pentru că aceasta poate aici mai mult decât altele, şi de le-ar vedea mai înainte ziua şi noaptea, ar putea să scape de relele acestea şi de veşnicele munci şi pedepse. Pentru aceasta de-ar fi ţinut mintea lor la scripturi, şi de ar fi lucrat cele bune, pre care scripturile le zic după cum le fac oarecare oameni buni, şi scapă neisprăviţi şi nevătămaţi de acestea. Măcar că sunt prea puţini şi din mii şi din milioane unul de ar fi trecut pe aicea, să plătească păcatele lor, şi să le rămâie şi acelora pentru ca să petreacă veşnic, în locaşurile cele cereşti.

Dar fiindcă petrec fără de grijă, şi fără băgare de seamă ca şi cum ar fi nemuritori, şi slujesc cei mai mulţi pântecelui şi înşelăciunii, îi cuprinde moartea fără de veste şi-i răpeşte şi trebuie să pătimească relele acestea. Şi vai aceluia care n-are lucruri bune şi multe pentru mântuirea lui împreună cu el, pentru că vrând să treacă pre aicea sufletul lui îndată cât ai

clipi cu ochii, îl răpesc boierii aceştia şi demonii şi bătându-l şi împingându-l pre el îl pogoară în întunecatele şi puturoasele şi scîrbicioasele locuri ale iadului, şi îl ţin acolo legat până la înfricoşata judecată a Domnului şi Dumnezeului nostru Iisus Hristos izbăvitorul lumii, care este judecător al viilor şi al celor morţi, pe care o ai pătimi şi tu dacă ar fi lipsit milostivirea lui Dumnezeu şi milostenia robului său Vasile, care ţi-a dat atâta de mare dar.

VAMA 12 A POMENIRII DE RĂU

Şi zicând acestea şi suindu-ne am ajuns la VAMA POMENIRII DE RĂU, care îi încearcă pre aceia care

stau multe zile în răutate, învrăjbiţi, şi nu-i iartă pe vrăjmaşii lor îndată, după porunca lui Dumnezeu. Şi răsplătesc rău pentru rău şi de acolo cu multă mânie se surpă în tartar de duhurile necurate şi apropiindu-ne şi către blestemata aceea şi sărind asupra noastră prea degrab.

Ca nişte tâlhari sălbatici căutau în catastiful lor diavolesc, nu cumva vor afla scris vreo greşeală a răutăţii pentru ca să mă ţie întru stăpânirea lor. Dar fiindcă cu darul lui Hristos, şi cu rugăciunile bunului meu părinte domnul Vasile n-au putut să afle nimic, s-au ruşinat şi strigau cum le-au uitat, pentru aceasta am scăpat din mâinile lor, că eu deşi la altele eram păcătoasă şi ticăloasă în lumea cea deşartă, cu toate acestea iubitul meu fiu Grigorie, ştii bine că eram împăcată cu dragoste duhovnicească, fără de vicleşug cu mici şi cu mari, şi niciodată n-am ţinut minte răul, nici n-am făcut răsplătire la vreun lucru acelora care mă ispiteau şi mă necăjeau. Şi plecând de la ei bucurându-ne nu le-am dat nimic.

Şi ducându-ne în calea noastră, şi fiindcă am luat îndrăzneală să întreb pe sfinţii îngeri, i-am întrebat iar ca să mă înveţe acelea pe care nu le ştiam, şi le zisei: domnii mei, vă rog arătaţi-mi şi lucrul acesta pe care nu-l ştiu, să cunosc socoteala lui, cum cercetătorii aceştia nedrepţi ai răutăţii, care sunt atâta de departe, ştiu toate greşalele oamenilor care sunt în lume ale fiecăruia deosebit?

Îmi zice unul dintre ei: *au nu ştii cum că fiecare creştin are din sfântul botez un înger bun care să stea totdeauna cu dânsul să-l păzească fără de a-l vedea omul, ca să-l povăţuiască la tot lucrul bun, şi să scrie cu deamănuntul tot una câte una toate*

lucrurile cele bune, care le-ar face în toată viaţa lui?

De asemenea îi urmează un drac rău, şi îi scrie tot păcatul care l-ar face în viaţa lui. Şi greşind omul, îndată ce ar greşi îi aduce păcatul la fieşte care vamă, care este a păcatului să-l cerce ca să aibă scris, ca să poată ei când se va sui sufletul în cer (din care au căzut ei blestemaţii) să-l împiedice să nu se suie, ci să-l pogoare în adânc, ca să stea acolo unde locuiesc aceştia până va veni înfricoşata zi a judecăţii. Şi în acest fel pot să-l ţie pre suflet, dacă şi acesta n-ar avea lucruri bune şi sfinte mai multe decât păcatele lui, să se arate îngerul care îl păzeşte, şi cântărindu-le să dea atâtea lucruri bune pre cât îngreuiază păcatele lui ca să-l răscumpere şi, aşa ştiu după cum ţi-am spus greşalele omului, pre care le facem în lume. Şi aceasta se face numai la creştinii cei ortodocşi care urmează credinţei ortodoxe a sfintei Treimi, şi păzesc legile cele dumnezeieşti şi poruncile bisericii cei sobornicesti ale cărora le este calea lor să se suie pe aicea. Dar altora care sunt necredincioşi, sau şi creştini cu rele socoteli şi eretici, nu se grijesc pentru ei nimic, nici n-au vre-o sârguinţă ca să le scrie deplin toate răutăţile lor, pentru că aceştia ca unii ce sunt ai lor, pentru necredinţa lor, pentru reaua credinţă şi eresul lor, nu-i bagă în seamă şi nu-i socotesc nicidecum că ştiu bine că sunt ai lor. Pentru aceea au pace cu aceia, nici nu le zădăresc patimile lor cele trupeşti după cum au obicei să facă la cei ortodocşi, ci mai vârtos le sting şi poftele lor cele rele, şi nu se supără mult de acelea. **Şi vorbind de lucrurile acestea în drumul nostru mă îngrozeam de acestea.**

VAMA 13 A DESCÎNTĂTUREI ŞI A VRĂJITORIEI

Şi ajungând la VAMA DESCÂNTĂTUREI ŞI VRĂJITORIEI, pre care le fac bărbaţii şi muierile, şi pun chei şi lacăte, vatămă şi farmecă pe oameni, şi erau pângăriţii draci ai vămii aceia asemenea cu şerpii, ca balaurii şi scorpiile, şi ca taurii grozavi, vederea lor era întunecată şi înnegurată. Neavând nimic de acestea să ne întrebe, le-am trecut îndată

nezicându-mi nimic. Şi răcneau acele duhuri şi ziceau: Veni-vei la locurile cele de curvie, vom vedea cum vei scăpa. Şi am alergat pre calea aceea depărtată şi nesăvârşită.

Şi iarăşi întrebam pre povăţuitorii mei şi le ziceam: Domnii mei, spuneţi-mi pentru tot păcatul pre care îl face omul în lumea cea vremelnică, este trebuinţă să se cerce şi să se împiedice sufletul lui trecând pe aicea? Şi nu poate trăind el să se ierte şi să se şteargă, şi le scriu toate la fiecare vamă, după cum mi-aţi spus? Pentru că văd cum mă încearcă una câte una la toate, şi mă înfricoşez şi mă înspăimântez.

Îmi zise mie aceia: nu se fac la toţi aşa, ci numai la aceia care n-au apucat să se mărturisească ca şi tine. *Pentru că de nu te-ai fi ruşinat să le mărturiseşti cu de-amănuntul duhovnicescului tău părinte pre toate păcatele tale, şi să faci canonul tău, şi ai fi ajuns să săvârşeşti canonul, şi să iei iertăciune de la el, sau cu cuvântul lui, sau cu scrisoarea lui ai fi trecut fără de împiedicare toate înfricoşatele acestea şi purtătoarele de moarte vămi, neputând cineva din ei să caute şi să deschidă gura lui asupra ta sau să caute vreo geşală fiindcă te-ai spovedit. Ci fiindcă n-ai apucat să le mărturiseşti duhovnicescului tău părinte, ci ţi se părea că era de ajuns numai că ai încetat cu totul de ele de atâţia ani, şi nu le-ai mai făcut mai mult, dar pentru mărturisirea lor nu te-ai îngrijit, pentru aceasta toate le întreabă vameşii aceştia, şi le cearcă pre toate cu de-amănuntul una câte una. Pentru că, când cineva şi-ar mărturisi în lumea aceea păcatele lui, şi după aceea va sta întru pocăinţă, îi lasă Dumnezeu toate păcatele acelea,*

pentru care nevăzut primeşte dezlegarea şi iertarea lui. Şi atuncea răii draci şi vameşii care au scris păcatele lui, deschizând pângăritele lor hârtii nu pot să afle semnul nici măcar împuntura din acelea pe care le-au scris, pentru că Duhul cel Sfânt nevăzut cu Dumnezeiasca lui putere le-a şters de tot de acolo. Şi ştiu boierii vămilor că cu mărturisirea s-au şters din cărţile lor, şi suspină cum că le-au pierdut şi le-au uitat. Dar se sârguiesc iară încât trăieşte omul care s-a mărturisit şi i s-au şters păcatele lui, să-l arunce iară în altele, pentru ca de a doua oară să se scrie. Pentru aceasta, după ce se va mărturisi omul, îi face mai mare război la patimile cele trupeşti şi îl ispiteşte mai rău. Pentru aceasta cu adevărat decât toate nu este altă faptă bună, mai folositoare şi mai puternică ca să se mântuiască omul, decât ca Spovedania, adică cea curată şi fără acoperământ, şi fără vicleşug, care nu se face cu meşteşugire şi cu pricină şi cu minciuni, după cum le fac neguţătorii care caută să înşele unul pre altul din ai lor. Care mărturisire de atâtea primejdii îl sloboade degrab şi cu lesnire pre om, şi trece slobod şi fără de pagubă sufletul lui de toate vămile acestea, şi ajunge către Stăpânul lui aducând lucrurile lui cele bune neatinse. Dar dacă se sârguieşte cineva ca să facă pocăinţă şi să înceteze să nu lucreze mai mult răutăţile lui, dar nu le mărturiseşte către duhovnicescul lui părinte cu amănuntul şi curat, ci i se pare că îi ajunge ca să i se ierte cele trecute numai de va înceta cu totul de cele făcute ale lui păcate, măcar de s-ar osteni mulţi ani, nu-i vor folosi lucrurile acestea la nimic, dacă nu va urma mărturisirea bună, şi după cum se cade, după cum am zis: Ci toate după chipul pe care l-ai

văzut negreşit vor să se întrebe cu multă cercare. Tot aceea o pătimesc şi câţi se duc de se mărturisesc la alt duhovnic trăind duhovnicul lor, şi lasă pre unul şi se duce la altul, şi altele spun la acesta, şi altele la acela, şi altele la altul, fără de nevoie sau fără de voia celui dintâi al lor duhovnic. Care descoperă greşalele lor, nu pentru ca să le ştie mulţi duhovnici ca să ia ruşine, ci mal ales pentru că se ruşinează şi se tem să le mărturisească toate la duhovnic, pentru ca să nu-i osândească şi să-i certe şi să-i îngreuneze cu canonul. Şi pentru aceasta le împart la mulţi trăind cel dintâi, şi li se pare că fără de voie şi socoteală Sus să fie iertaţi, şi ca nişte curvari, adică fiindcă se duc pre ascuns la altul şi se mărturisesc, se vor munci şi nu vor avea calea lor curată şi cu lesnire ca să treacă vămile.

VAMA 14 A LĂCOMIEI

Şi vorbind acestea şi altele asemenea în calea noastră, am ajuns LA VAMA LĂCOMIEI ŞI A ÎMBUIBĂRII PÂNTECELUI, şi erau slujitorii acelei vămi care se cearcă groşi, graşi şi sălbatici foarte, care se părea că poartă blide şi căldări cu bucate puturoase. Şi aceştia mai mult decât ceilalţi vameşi alergau asupra mea şi mă lătrau, aducând mâncările cele întru ajuns şi mâncările cele fără de vreme pre care le-am făcut din copilărie, şi am mâncat ca porcii şi mă săturam de dimineaţă până seara, că am mâncat în Postul Paştilor de dimineaţă, nefăcându-mi rugăciunea mea, şi am mâncat în toate zilele săturându-mă. lară de rânduială mai înainte de a mânca la prânz şi la cină, umplându-mi pântecele meu cu multe bucate până în gât.

Acestea şi pre toate asemenea mi le strigau şi mă ocărau, şi încercau să mă înghită cu totul, zicându-mi: au nu te-ai făgăduit la sfântul botez al Domnului tău şi ai zis cum că mă lepăd de satana şi de supunerea lui, şi de toate lucrurile lui, şi de toată slujirea lui, şi de toată bucuria lui. Şi după ce ai făcut nişte dogme ca acestea înfricoşate, cum ai îndrăznit să faci acestea fără frică? Pre toate acestea le puneau înainte, şi-mi luau seamă; şi se bucurau ca şi cum m-ar fi avut în mâinile lor, şi vrând să mă arunce în fundul iadului, iar eu tremuram de frică neavând ce răspunde; dar sfinţii îngeri dând iară şi acolo datoriile cele pentru greşala care îmi cereau, ne-am dus de la vama aceea prea pângărită.

VAMA 15 A ERESURILOR, A SECTELOR

Şi numaidecât am ajuns la altă VAMĂ A SLUJIRII DE IDOLI ŞI A FIECĂRUIA ERES, SECTĂ; şi nu ne-au întrebat nimica, şi ne-am dus îndată, fiindcă cu puterea lui Hristos n-au avut ce să zică aicea nimic la această vamă.

Aici se opresc toate sectele, vreo 3500 de feluri: baptiştii, penticostalii, adventiştii, iehoviştii, ioghinii, bioenergiştii, radiesteziştii, musulmanii, budiştii, evreii, păgînii, necredincioşii, toţi cei ce nu sînt ortodocşi nu trec de această vamă. Numai ortodocşii trec de ea, dacă se Spovedesc şi

Impărtăşesc, fiind fără păcate şi îndumnezeiţi.

VAMA 16 A SODOMIEI

Mergând dar mai în sus, s-a aflat înaintea noastră VAMA SODOMIEI, la care îi încearcă pre aceia care se amestecă unul cu altul, şi păcatele cele peste fire muiereşti, şi împreunarea cu dracii, şi cu vite necuvântătoare, şi amestecările de sânge, bolile şi alte păcate spurcate. Şi cel mai mare dintre ei şedea sus ca un înfricoşat balaur cu faţă grozavă, şi mai

mârşav decât toţi dracii, şi poruncea la o mie de draci. Şi odată se arăta ca un balaur cu mari coarne şi iarăşi se schimba ca un şoarece mare, şi ca un porc sălbatic sălbăticindu-se, lung ca un peşte sau fiară de mare, şi era împrejurul lui multă putoare amară şi omorîtoare şi acolo era ca un pat mare, şi zăcea şi se odihnea. Şi slujitorii lui care cercau şi căutau dreptăţile lui, erau amari şi grozavi ca oarecare idoli sluţi care sunt la privelişte, şi erau înfricoşaţi şi sălbatici. Şi văzându-mă că sunt muiere, n-au vrut să-mi zică nimic nici că am dormit cu altă muiere ibovnică a mea, şi sau că am făcut vreun păcat ca şi cum aş fi fost bărbat şi muiere. Dar fiindcă cu darul lui Dumnezeu n-au putut să afle acest fel de păcat la mine, rămânând deşerţi, s-au ruşinat. Şi noi ne-am dus mângâiaţi, căci ne-am izbăvit de spurcăciunea şi multă puterea lor. Şi apropiindu-ne de poarta cerului, îmi ziceau bunii mei tovarăşi, sfinţii îngeri pentru prea pângărita această vamă a sodomenilor, că multe suflete în fiecare zi se suie fără de împiedicare până aicea ca să treacă să se închine la Scaunul cel sfânt, şi vama aceasta îi trage şi-i aruncă jos. Pentru că mulţi sunt care iubesc fără de rânduială şi fără săturare să facă, cu multă dorinţă pofta lor, cea veselitoare dracilor, cea a sodomei, adică a culcării cu partea bărbătească.

VAMA 17 A PREACURVIEI

Şi zicându-mi acestea, am ajuns la VAMA PREACURVIEI la care se încearcă păcatele celor însuraţi, care nu păzesc credinţa însoţirii unul cu altul, nici îşi păzesc patul lor nespurcat, la fel şi răpirile spre curvie şi silirile la curvie, şi ale feţelor

celor sfinte lui Dumnezeu, care n-au păzit făgăduinţa lor.

Şi ne-au ajuns dracii ei alergând, şi mi-au cercat lucrurile mele cu mare sârguinţă. La acea vamă şi eu mult m-am arătat a fi datoare şi vădită am fost ca o preacurvă, şi acum prea spurcatele duhuri şi

nemilostivii cercători să mă pogoare în fundul iadului, fiindcă mai înainte de a mă da pre mine slujnică fericitului Vasile, domnul care mă avea roabă, îmi dăduse bărbat, şi locuind cu dânsul, m-au înşelat oarecare alţi tineri ai casei, şi au căzut cu mine pentru căderea mea. Aceasta se pricepeau mult dracii vămii, şi păzitorii mei li se împotriveau zicându-le că acest suflet a fost cumpărat roabă în lume şi preot nu l-a blagoslovit, nici l-a cununat în Biserică, cu bărbatul ei, ca să fie cu totul preacurvie păcatele ei, şi pentru aceasta se cuvine să se numească mai bine păcatele ale curviei. Şi aicea se tulburau tare şi vorbeau împotrivă zicând: Au nu este al doilea Dumnezeu al robului aceluia stăpânul care l-a cumpărat cu bani? Deci şi acestea fiind cu socoteala stăpânului ei, a luat pre acel bărbat, trebuinţă este ca greşalele ei să fie prea curvie, şi nu curvie. Şi certându-se între dânşii unii cu alţii, întru acestea au dat sfinţii îngeri din dăruirea sfântului Vasile pre cât cerea, şi răscumpărându-mă ne-am dus. Şi aceştia clătind cu capetele lor ca nişte nebuni ne înfricoşau cu vama curviei, şi ne ziceau: Măcar şi de aţi scăpat din mâinile noastre, dar de vama curviei, care face mai multă lucrare, şi munceşte mai mulţi decât celelalte; nu veţi putea nicidecum să scăpaţi.

VAMA 18 A UCIDERII

Şi suindu-ne în sus, s-a arătat VAMA UCIDERII, acolo unde încearcă şi cântăresc dracii care sunt la ea sufletele care au ucis. Şi pre fiecare care a dat cu mânie un pumn, sau cu lemnul, sau cu palma, avortul, îl strigă tare şi-l învinuieşte înfricoşat ca şi celelalte vămi pentru fiecare răpire şi nedreptate pe

care a făcut-o şi le cântăreşte pre toate, ca să ia şi celelalte vămi dreptatea lor. Şi dând la aceasta oarece, am trecut.

VAMA 19 A FURTIŞAGULUI

Şi am ajuns la VAMA FURTIŞAGULUI, şi mergând către aceia îmi cerca amarii aceia tirani câte o zi toată viaţa mea. Şi dând şi la această vamă oarece

cheltuială, i-am trecut.

VAMA 20 A CURVIEI

Şi suindu-ne departe în sus, ne-am apropiat de poarta cerului la VAMA CURVIEI, la care încearcă tot felul de curvie şi nălucirea păcatului curviei, cel cu mintea şi cu zăbovirea gândului în acel păcat,

învoirea şi îndulcirea şi spurcatele pipăiri şi pătimaşele atingeri. Şi cel mai mare dintre ei poartă o haină putrezită, stropită cu spume şi cu sânge, şi se bucură de ea că o purta ca şi cum ar fi fost îmbrăcat strălucit şi împodobit ca cu o haină împărătească roşie.

Şi aceasta, (după cum ziceau sfinţii îngeri ai lui Dumnezeu vorbind unul către altul), era făcută din grozava şi spurcata lucrare a acelora care fără frica lui Dumnezeu se tăvălesc ca porcii în amestecare de curvie, şi mulţime de draci stăteau înaintea lui, şi sărind asupra noastră răii aceia cercători li se părea lor străină trecerea mea până acolo. Şi se părea cum că erau clătiţi din mintea lor stând cu tăcere mult ceas, şi socotind cum am putut de am trecut atâtea vămi, şi am ajuns la ei, şi aşa cu mare socoteală au cercat unul câte unul lucrurile vieţii mele, arătând feţele cu care am greşit în tinereţe şi vremile, şi locurile ori în noapte sau în zi cu cine le-am făcut, şi nu aveam ce să răspund şi tremuram şi mă umpleam de ruşine, încât nu numai cele adevărate mi le-au zis, şi se luptau tare pentru fiecare din ale mele, ci şi ei de la dânşii ziceau cum li se părea învinuindu-mă în prea multe minciuni, aducând întru mărturie nume şi fărădelege de ibovnicii mei, zicându-mi-le acestea se porneau să mă răpească din mâinile sfinţilor îngeri ca să mă arunce jos.

Şi povăţuitorii mei le ziceau: multă vreme este de când a încetat de acestea, şi nu le-a mai făcut nicidecum. Şi blestemaţii aceia împotrivă-le grăia: că ştim şi noi că este vreme de când nu le-a făcut, dar le-a mai avut tainele noastre întru dânsa, fiindcă ne iubea şi nu le descoperea lucrurile noastre,

adică păcatele ei, nu le-a mărturisit la nici un duhovnic. Pentru că aflăm cum că niciodată nu le-a mărturisit la duhovnic, nici n-a făcut canonul, nici n-a primit iertarea de la vreun preot, deci care este care i-a dat strălucirea pre care o are asupra ei? Pentru aceasta lăsaţi-o nouă pre dânsa şi vă duceţi, sau cântăriţi cu lucruri bune dreptăţile noastre şi o răscumpăraţi şi nu aveam ce să răspund fără decât tremuram de frică. Atunci îngerii lui Dumnezeu dându-le lor, după cum cereau, din bunele osteneli ale domnului meu Vasile, şi luându-mă pre mine ne-am suit mai sus. Şi răii aceia de tăvălitori în noroi, şi întunecaţii draci scrâşneau asupra mea cu dinţii, pentru că am putut şi am scăpat din mâinile lor, şi se minunau de darurile cele minunate şi de mult preţ, pre care mi le-a dat domnul meu, cu care am răscumpărat păcatele mele şi pentru aceasta n-au putut să mă stăpânească. Şi ducându-ne mi-au zis sfinţii îngeri ai lui Dumnezeu: vezi vama aceasta? puţine suflete trec de aceasta nevătămate. Pentru că oamenii lumii se înşeală de lume, şi de multă mâncare şi de pofta lor, cea rea. Şi mai mult aceia care nu cunosc scripturile şi greutatea păcatului lor, şi osândele şi pedepsele pre care le face Dumnezeu pentru acestea. Pentru aceasta cei mai mulţi dintre ei se aruncă de la această vamă jos în iad, şi se închid acolo ca într-o temniţă. Ci tu cu rugăciunile sfântului şi ale cinstitului tău bătrân, iată că ai scăpat şi de aceasta care se făleşte tare şi zice: eu negreşit voi umplea munca iadului de sufletele care se trag jos pentru desfrânările şi bucuriile lor. Ci tu ai biruit şi ai batjocorit pe vama aceasta a văzduhului, şi pre stăpânirea ei. Şi de acum înainte nu vei mai vedea rele şi munci. Pentru

că milostivirea lui Dumnezeu te-a miluit, şi ne-a făcut aceasta iubitul lui rob Vasile.

VAMA 21 A NEMILOSTIVIRII

Şi zicându-mi acestea, am ajuns la VAMA NEMILOSTIVIRII ŞI ASPRIMII INIMII. Care îi încerca cu multă răutate pre cei nemilostivi, şi neîndurători faţă de fraţi. Pentru că măcar deşi omul ar săvârşi poruncile lui Dumnezeu, dar dacă ar fi nemilostiv şi neîndurător, când se suie sufletul acolo să treacă, îndată răii cercători aceştia îl aruncă jos, bătându-l şi zdrobindu-l cum că a fost nemilostiv, şi n-a făcut

milostenie şi-l închid în întunecata temniţă a iadului până când vor învia toţi.

Pentru că lui Dumnezeu nu-i este milă de el pentru celelalte fapte bune ale lui, şi se scârbeşte pre el şi-l urăşte, că n-a dat săracului vreo bucată de pâine, nici vreun ban cât de mic slugii, pentru că n-a socotit pre cei bolnavi să le dea vreo doctorie, şi pre aceia care erau neputincioşi şi ticăloşi, şi pustii, şi aveau trebuinţă de hrana lor, să-i ajute pe cei închişi şi străini sau putând n-a făcut alte bunătăţi asemenea, sau dacă n-ar fi putut cu lucrul ca să facă milostenie, măcar să se fi milostivit cu un cuvânt bun, şi o mângâiere. Dar nevrând să le facă acestea, le-a făcut cele împotrivă, adică a fost foarte lenevos, iubitor de argint, nemilostiv foarte, nevrând să facă cât de mică milostenie la aproapele, şi pre unii ca aceştia îi trage jos, şi în adâncul iadului îi încuie. Şi ajungând la vama aceasta, am văzut pe cel mai mare al ei şi era foarte uscat şi obosit ca de o îndelungată şi mare boală, plângându-se pe sineşi din răutatea lui, şi gemea ca un bolnav, şi făcea chipuri ca acei care au patimile şi nevoile nemilostivirii, şi ale asprimii.

Şi arătau semnele, care sunt siliţi să le facă la patimile lor cei lipsiţi, cei săraci, cei închişi în temniţă şi bolnavii de ticăloşiile lor. Pentru că nu se milostivesc spre cei nemilostivi ca să-i ajute, şi iarăşi se făcea sălbatec şi cu totul foc, fierbând de nemilostivirea lui. Şi apropiindu-ne către aceia, şi aceia către noi, s-au pornit asupra noastră ca o mulţime multă de furnici, şi căutau, alergau, cercau, întrebau să-mi afle vreo pricină cum că am fost nemilostivă, şi n-am făcut milostenie; dar dacă au aflat că am dat celui flămând pâine, sau vin sau

apă, îndată de ruşinea lor au tăcut, neputând să mă învinuiască. Şi noi am luat nemărginită bucurie, pentru că nu ne-am vătămat nici nu ne-am păgubit de la aceia.

VAMA 22 A MUIERILOR, A CELOR CE SE SULEMENESC, SE ÎMPODOBESC

Şi ducându-ne am ajuns la VAMA ACELORA CARE SE SULIMENESC, făcându-şi fata albă şi rumenă, ca să se arate mai frumoase, şi să-i tragă pre tineri spre pofta curviilor, şi a acelora care se împodobesc cu feluri de podoabe şi cu flori şi cu miresme se ung, şi dracii acelei vămi erau foarte mârşavi şi grozavi foarte, urâți arătându-se ca şi cum ar fi muieri sulemenite, şi cu feluri de podoabe pe capetele lor, şi alții cu mulțime de flori împodobiți şi ieşea o mare putoare de la dânşii, şi alții se arătau cu cutii, cu dresuri, cu păhăruțe pline de scârnăvii. Şi dacă m-au văzut, că sunt muiere, au alergat asupra noastră strigând şi răcnind ca nişte fiare sălbatice, repezindu-se să mă răpească din mâinile sfinților îngeri, şi făcând chipuri curveşti şi măscăriciuni, şi cercându-mă foarte cu de-amănuntul, una câte una, de m-am sulemenit, şi m-am dus la Biserică sulemenită şi în ce zi m-am sulemenit, şi de câte ori, sau de m-am spălat cu gând să mă fac mai albă, să plac celor ce mă vor vedea, sau de m-am dus cu niscai miresme şi unsori mirositoare, pentru pofta curviei, nelăsându-mă după cum m-a făcut Dumnezeu. Şi se mirau dracii cum am ajuns până la acea vamă, şi eu tremuram de frică şi fiind muiere săracă, n-am făcut, nici nu ştiu să mă fi dres vreodată şi la unele m-am aflat vinovată şi se repezeau dracii să mă răpească din mâinile sfinților îngeri, şi dând sfinții îngeri din cele ce mi-a dăruit sfântul Vasile, am scăpat şi de la această blestemată vamă, şi strigau dracii şi scrâşneau cu dinții, şi se lăudau că vor umple iadul de muierile, care se sulemenesc şi se împodobesc.

Şi ducându-ne, vorbeau sfinții îngeri întrei ei: Vezi

de la această vamă nu scapă nici una din muierile acelea care se sulemenesc şi se împodobesc, ca să se arate frumoase, că le răpesc dracii de la această vamă, şi le aruncă jos în iad fiindcă muierile socotesc că n-ar fi păcat, şi este mai mare decât curvia, că dă sminteală celor ce le vor vedea, şi răpesc pre tineri, asemănându-se dracilor.

VAMA 23 A FUMATULUI

Şi mergând înainte, am ajuns la VAMA ACEEA CARE OPRESC PRE ACEIA CARE BEAU TUTUN SAU TRAG TABAC, şi erau dracii păzitori ai acelei vămi foarte grozavi şi plini de fum şi de negură acoperiti, şi toti erau cu lulele şi cu tabachere şi

slobozeau fum din nările lor ca dintr-un cuptor, şi au alergat înaintea noastră şi văzându-mă că sunt muiere, şi cercetându-mă n-au aflat ca de vreuna dintre acestea să mă fi îngrijit eu, şi se lăudau dracii tare, că vor umple iadul cu aceia care beau tutun, sau trag tabac, şi am trecut vama aceea blestemată cu darul lui Dumnezeu nesupăraţi.

Şi ducându-ne, vorbeau sfinţii îngeri: Vezi la această vamă se opresc toţi aceia, care beau tutun şi trag tabac, şi fiindcă s-au dat după această buruiană mai toată lumea, după cum a zis şi Proorocul Isaia, se opresc şi se aruncă jos în iad de această vamă, fiind de prisosit firii omeneşti această rea obişnuire a tutunului sau a tabacului.

VAMA 24 A SIMONIEI

Şi ducându-ne înainte am ajuns la VAMA CEA SIMONICEASCĂ A ARHIEREILOR, A EPISCOPILOR, adică: care iau bani pe cele sfinte, vânzând darul Duhului Sfânt pe bani şi erau dracii acelei vămi foarte grozavi şi mari ca nişte uriaşi şi feţele lor ca cerneala, îngâmfaţi, plini de mândrie, şi se arătau îmbrăcaţi ca Arhierei cu odăjdii, ţineau pungi cu bani în mâinile lor şi alţii dau pungi cu bani la dracii îmbrăcaţi ca Arhierei, şi se lăudau tare că această vamă va umplea iadul de Arhiereii aceia care iau bani pe hirotonii, măcar cât de puţin ar lua şi pe aceia care dau bani să se facă diaconi şi popi, că această blestemată vamă îi opreşte pre Arhiereii care iau bani pe hirotonii, şi pre aceia care se hirotonesc cu dare de bani, şi jos în iad îi aruncă la un loc cu Simon vrăjitorul. Şi ajungând noi, şi văzându-mă că sunt muiere, am trecut-o fără supărare.

Şi ne-am suit de la aceea cu inimă bună, şi am trecut poarta cerului, care strălucea luminos ca cristalul, şi meşteşugul cu care era făcută era minunat şi ceresc, din stele care luminau, şi era ca aurul cel curat, şi strălucea şi se împodobea cu prea minunată şi cerească frumuseţe, iar nu pământească.

Şi tânărul portarul ei era cu brâu în chipul fulgerului încins, şi picioarele lui erau vopsite prea frumos şi strălucite. Şi ne-a primit bucurându-se şi a slăvit pre Dumnezeu, că a trecut sufletul meu slobod de primejdie şi de amarii şi de întunecaţii draci ai văzduhului. Şi ducându-ne în cer, se despica şi fugea dinaintea noastră apa, care este deasupra lui, şi trecând noi se întorcea la locul ei. Şi trecând apa aceea, am ajuns la oarecare văzduh

groaznic şi neînţeles, şi era întins un acoperământ ca o piele de aur şi acoperea înfricoşata acea înălţime a văzduhului.

Vămile sau străjile cele înalte ale văzduhurilor.

Şi era dedesubtul lui oarecare tineri prea frumoşi cu mulţime nenumărată de strălucire îmbrăcaţi, roşii ca razele soarelui când apune, şi părul ca fulgerul, şi picioarele lor albe ca laptele, şi feţele albe ca zăpada (încă mult mai mult) care străluceau ca lumina cerească şi văzându-mă în mâinile sfinţilor îngeri, care mergeau împreună cu mine, au alergat toţi, şi se bucurau împreună de mine şi săreau de bucurie şi se veseleau pentru mântuirea mea bucurându-se că s-a mântuit un suflet în

ceasul acela, şi s-a suit în împărăţia cerurilor şi mă petreceau împreună, şi cântau o cântare dulce şi veselitoare la auz, pe care niciodată în lumea cea amăgitoare n-am auzit-o. Fiindcă atunci ne-am dus ca să ne închinăm Scaunului cel în chipul fulgerului al Sfântului sfinţilor, şi al Domnului Domnilor, Dumnezeului Dumnezeilor.

Şi după ce am trecut, vedeam înaintea noastră un nor, nu ca aceia care sunt sub cer, şi la faţă era ca floarea sau ca garoafa, sau ca trandafirul cel prea mirositor, dar mai strălucit la privirea lui, şi mai dulce la mirosire decât acestea însutit, şi acesta s-a despărţit înaintea noastră şi s-a dat în lături şi mai dincolo de el era un alt nor întins ca un acoperământ alb ca lumina, şi acesta s-a dat în lături ca şi cel dintâi, şi după aceasta s-a arătat alt nor în chipul aurului slobozind lumina ca focul din părţile lui cele de-a dreapta, şi s-a dat în lături şi acesta ca şi celelalte. Şi de acolo mai înainte era o curte care era acoperită cu lespezi de aur, împodobită cu multe feluri de flori şi podoabe, crini şi alte asemenea vrednice de mult preţ, şi mirosea ca şi cum ar fi fost toate cu o atât de dulce mirosire, încât mintea omului se clătea de frumuseţea şi buna mireasmă a lor, şi sta acolo şi un om asemenea focului şi venea o mireasmă de la Dumnezeu prea dulce şi veselitoare.

Şi mergând încă înainte, am văzut foarte înalt în nemărginită înălţime, şi era scaunul lui Dumnezeu alb înmiit, şi slobozind raze ca nişte fulgere, şi fulgerând lumina în toate părţile acelea. Şi îi săruta cu privirea aceea pe toţi aceia câţi s-au învrednicit să locuiască acolo. Pentru că stau înaintea şi împrejurul lui Dumnezeu tineri cu brâie de aur,

foarte mari şi înalţi, strălucind prea frumos şi erau îmbrăcaţi cu haine strălucite şi de mult preţ, atât de minunate, încât nu poate cuvântul omenesc să le povestească. Şi apropiindu-ne în dreptul acelui prea înfricoşat scaun, care ni se arăta în nemărginită înălţime, care era acoperit şi împodobit cu adevărul şi cu bunătatea şi cu dreptatea, am văzut atâta de mare slavă, pe care nu poate cineva să o spuie şi atunci îngerii care mă povăţuiau, au cântat de trei ori înfricoşatului scaun al Domnului, slăvind cu cutremur pe nevăzutul Dumnezeu, care odihneşte pre el, şi iarăşi s-au închinat de trei ori Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi cei ce stăteau înainte la acea înălţime prea luminată au slăvit pe sfânta Treime împreună cu noi bucurându-se pentru mântuirea mea. Şi acolo am auzit un glas foarte încetişor dintru acea înălţime plin de multă dulceaţă şi veselie, zicând celor care m-au adus:

Duceţi-o în toate locaşurile sfinţilor, cum aveţi obicei să faceţi la sufletele dimprejurul raiului, şi la cele mai de desupt ale pământului. De acolo să-l odihniţi în locul unde m-a rugat robul meu Vasile.

Deci, plecând de acolo, ne-am dus la locaşurile sfinţilor şi erau atâţia încât nu aveau număr, şi străluceau foarte ca nişte raze prea strălucitoare ale soarelui când este întru miază-zi şi precum sunt roşii când ar apune, şi erau întinse în mijlocul raiului cu chip negrăit, cu piramizi, care slobozeau raze înfricoşate, locuinţele cele de Dumnezeu zidite ale sfinţilor, în locul verdeţei cereşti, unde curge izvorul cel fără de moarte, apa şi băutura vieţii în locul unde este odihna cea adevărată, unde se odihnesc sfinţii, (şi erau ca nişte palaturi împărăteşti săpate şi zugrăvite) încât se deosebeau

unul de altul, şi erau minunate aceste locaşuri ale sfinţilor, deosebite cu slava, şi cu strălucirea, care erau zidite, de-a dreapta lui Dumnezeu deosebite ale fiecărei tagmă a sfinţilor, ce stăteau noi în veci.

Şi privind sfinţii unul pe ale altuia minunatele acelea locaşuri de marea frumuseţe pe care o au, nu se mai pot sătura. Pentru că sunt deosebite de ale sfinţilor Apostoli, ale Proorocilor, ale sfinţilor mucenici, ale ierarhilor, ale Pustinicilor, şi ale dreptţilor. Şi fiecare avea locuinţa lui, care i s-a găsit din lucrurile lui cele mai bune pre care le-a făcut în lumea cea vremelnică. Care sunt cu lungimea şi cu lăţimea după cum poci vedea, precum este Constantinopolul, în care am locuit şi noi în lumea cea vremelnică, şi ne-am cunoscut unii pe alţii.

Locuinţele cerului, sufletul este la poarta locuinţelor din cer.

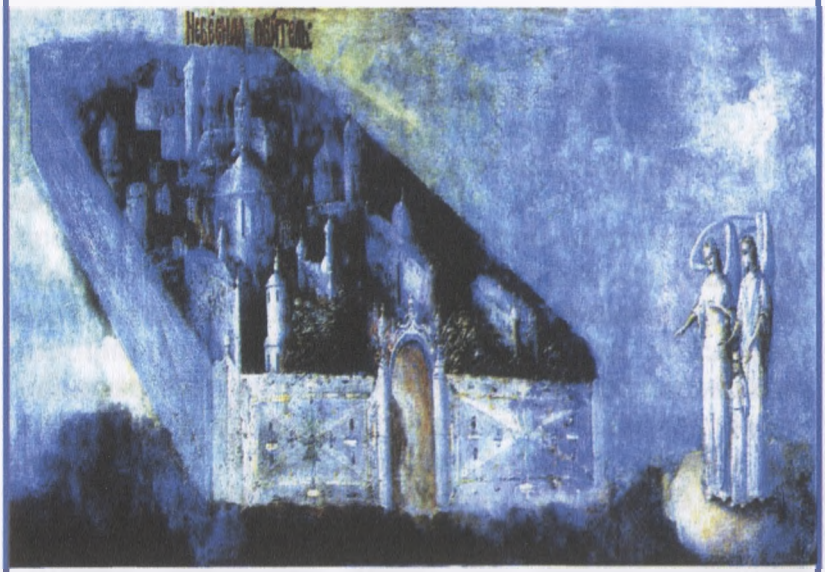

Deci toţi sfinţii ieşeau din sfintele lor locaşuri veseli, şi mă salutau, şi se bucurau, şi se veseleau

pentru mântuirea mea. Şi mai mergând în sânul patriarhului Avraam, adică în locul în care locuieşte şi înăuntru este slavă nepovestită, şi neveştejită şi era plin de dulceaţă cerească, şi de trandafiri minunaţi şi mult mirositori, şi de mireasmă care este dintre acele flori cereşti, de care era plin de veselie prea multă şi dulce, şi stătea în loc frumos şi bine potrivit, şi la văzduh prea sănătos şi prea dulce care avea multă frumuseţe şi dă mare poftă şi mângâiere de a-l vedea omul. Care măcar, deşi cu multe chipuri le-am cerca şi mă voi ispiti să le însemnez, şi să le tălmăcesc, cu toate acestea nicidecum cu cuvântul nu voi putea să le arăt fără decât numai când de va cerca cineva singur el de la sineşi şi va înţelege cu mintea lui şi le va pricepe, pentru că în acel loc sunt zidite palaturi cereşti cu strălucite raze ale tuturor patriarhilor, ale lui Avraam, ale lui Isaac, ale lui Iacob, şi sunt cu meşteşug Dumnezeiesc zidite de Dumnezeu atotţiitorul, cioplite foarte frumos şi aveau multă frumuseţe, strălucind cu raze înfricoşate şi nenumărate.

Acolo locuiesc copiii creştinilor cei botezaţi care au murit fără de păcate, şi împrejurul lor este nepovestită slavă, şi neîncetată bucurie. Acolo sunt şi doisprezece Patriarhi, din care se trag cele douăsprezece seminţii ale Evreilor ce şed şi se odihnesc şi ei cu strălucire pre douăsprezece scaune minunate. Şi după cum vede cineva raza soarelui, care străluceşte, dar nu poate să o prindă nicidecum, aşa şi sufletele tuturor sfinţilor se văd de acele suflete ca şi cum ar avea trupuri, dar sunt neprinse, ca razele soarelui şi nu pot să se prindă de mâna trupească. Şi în scurt trecând toate, câte

sunt împrejurul raiului şi câte sunt în cele de desubtul pământului, şi acelea, care sunt în adâncul iadului unde a zdrobit Domnul nostru Iisus Hristos pe satana ne-am întors spre apus în locul în care sunt amarele munci şi pedepse, care aşteaptă pe păcătoşii ticăloşi cei asemenea mie. Şi mi-au arătat toţi sfinţii îngerii zicându-mi: vezi de câte munci te-a slobozit Domnul.

Pentru că am văzut arătând întunecatele temniţe în care sunt încuiate sufletele păcătoşilor celor morţi care s-au născut de la începutul lumii, multe ca nisipul mării, sau ca ţărâna pământului care, pentru ca să nu poată să vadă prea dulcea lumină niciodată pentru lespedea păcatului care zace asupra lor, toate tot una strigă aceia, vai mie, şi tot una vorbesc cuvinte de jale şi plâng şi flămânzesc, şi însetează de mâncarea cerească şi băutura mântuirii lor, şi goale de darul lui Dumnezeu, şi cu totul le roade, întinăciunea şi putoarea greşalelor lor strigând: Fiule, tot una sufletul lor, oh vai şi vai, despre cum ţi-am spus mai înainte, şi nimenea nu este, care să-i fie milă, şi să-i miluiască, şi ducându-se sufletul în întunecatele locuri în care se muncesc păcătoşii, se lumina locul de sfinţii îngeri ca şi cum ar fi fost lumină, şi lumina ca focul în întuneric, şi vedea sufletul toate muncile, care se află acolo, pentru ca să ştie din ce înfricoşată întunecime şi amărăciune s-a slobozit, pentru că nu s-a lăsat trăind în păcate, şi s-a pocăit, şi au stătut cinstit întru poruncile Domnului şi a umblat cu multe feluri de chipuri în viaţa sa cea mai bună şi cerească.

Şi înconjurându-le împrejur toate acestea, m-a întrebat unul din prea dulcii îngeri care mă păzeau zicându-mi: oare ştii, Teodoro, că astăzi face

pomenirile cele de patruzeci de zile ale tale bunul tău părinte Vasilie după cum pomenesc pe morţi la cele patruzeci de zile? Şi din acestea am cunoscut eu ticăloasa, că trecând patruzeci de zile de când am murit, am ajuns la locuinţa aceasta pe care o vezi, care nu este a mea, ci a cuviosului şi duhovnicescului nostru Părintele Vasile cel încredinţat rob al Domnului, care este duhovnicesc părinte al altor fii. Şi aflându-se în lumea aceea cu sfântă viaţă, povăţuieşte multe suflete rătăcite, şi le aduce lui Dumnezeu ca un dar de mult preţ şi tămâie şi mireasmă cerească, cu pocăinţa cea internă şi cu adevărată mărturisire întru lauda şi slava lui.

Închinarea sufletului către Hristos, la 3 zile, la 9 zile, la 40 de zile. Se închină de 3 ori.

Pentru că şi alte multe suflete locuiesc aici cu mine, pe care le-a povăţuit mai înainte de mine, şi le-a păzit nevătămate cu darul lui Dumnezeu, şi le-a curăţit bine, şi s-au mântuit. Pentru că ştii bine, cum că al Domnului Ioan şi a doamnei Elena, soţia lui, sufletele lor sunt aicea care l-au primit în casa lor, şi l-au slujit în lumea cea vremelnică, sunt şi alte suflete aicea, pe care le-a învăţat, şi le-a povăţuit mai înainte cu mulţi ani, şi le-a adus în viaţa aceasta cerească, dar nu le ştiu numele lor nicidecum. Ci vremea este să mergem să vedem locaşurile noastre. Pentru că domnul meu, omul cel vorbitor cu Dumnezeu, bunul meu părinte a venit aici mai înainte decât tine.

Şi eu urmând, am intrat mai înăuntru. Şi după ce am intrat, căutam la doamna Teodora, aceasta cea vrednică de pomenit şi povăţuitoarea mea şi vedeam că pica de pe faţa ei ca nasturii de sudoare, şi acesta era sfânt untdelemn cu mir împreună, de mult preţ cu care era pusă şi m-am înspăimântat de această minune. Şi mergea înaintea mea purtând haină de in albă ca zăpada şi-şi avea capul acoperit cu o maramă roşie. Şi am intrat într-o curte şi era pardosită cu lespezi cu totul de aur şi pestriţe în multe feluri care străluceau, şi erau foarte împodobite, şi prea minunate, şi nici praf, nici păianjenii, nici necurăţenia nu se vedea acolo nicidecum. Şi întru acelea prea strălucitoare lespezi de aur erau copaci sădiţi în multe feluri, şi tineri, şi era o mare bucurie să le vadă omul, şi era curtea împrejur prea mare.

Şi căutând la răsărit, văzui înfricoşate palaturi făcute de foc, şi înalte foarte, dar n-am intrat în ele. Şi aproape de acele trepte ale palaturilor acelora

stătea o masă mare ca de treizeci de coţi de piatră de mult preţ ce se numea smarald care da raze prea luminate. Şi în chipul ei era sădit la răsărit un migdal prea frumos şi foarte înflorit. Şi era plecat deasupra mesei, ce o acoperea toată, şi da mare frumuseţe privitorului. Şi deasupra mesei stăteau prosoape cu totul de aur în chipul fulgerului cu nişte pietre de mult preţ, smaralduri, safiruri, sardonix verzi, galben, şi toate pietrele cele scumpe ieşeau din rai cu zugrăveli prea de multe feluri şi foarte frumoase.

Şi bucatele care stăteau înaintea lor erau minunate poame şi vopsite foarte frumos, cu flori roşii şi albe ca laptele, ca a trestiei, şi ca a crinului. Şi de alte vopseli de multe feluri netâlcuite şi nepovestite. Şi pe întâiul fel de prosoape erau puse flori foarte frumoase. Şi deasupra acelora erau minunate poame, şi slobozeau nepovestite miresme neînţelese de gândul omului pe care nu pot să le arate cuvintele. Şi fiecare poamă avea mireasma ei deosebită şi dulce. Şi toate miresmele acestea fiind amestecate de atâta de mare veselie pe care o da, nu se sătura inima acelora care le vedeau. Şi era şi sfinţitul acesta părintele nostru şi marele Vasile şezând în scaun minunat în capul mesei, şi se odihnea cu slavă mare ca un stăpânitor şi domn al tuturor şi scaunul era verde şi minunat.

Şi avea o deosebită strălucire înfricoşată a sa. Şi aceia care mâncau împreună cu el minunatele acele poame, şi se mângâiau, nu erau oameni ca să poarte trup gros şi erau fiecare din aceia ca o rază a soarelui care este uşoară şi aprinsă. Şi aveau faţa tânără de om şi toată alcătuirea părţilor mădularelor lui, dar nu aveau deosebire ca să se deosebească,

care să se arate care erau bărbaţi şi care erau mujeri. Şi pre cât mâncau din masa aceia minunată, pre atâta se înmulţeau poamele cele împărăteşti şi minunate fiindcă era duhovnicească şi cerească de la Dumnezeu gătită pentru aceia care locuiau acolo. Şi aceia care le mâncau, se saturau de mere şi ne arătau bucurie şi veselie, şi vorbeau unul cu altul cu zâmbire lină şi blândă, şi vorbeau cu un glas dulce prea frumos.

Şi le umplea oarecare tineri o băutură roşie în chipul trandafirului care strălucea ca zăpada, multă nematerialnică, subţire şi neprinsă, şi nepipăită, de mâna omenească. Şi când cineva din aceia ar fi vrut să apuce acel minunat pahar să-l bea, îndată ce îl turna în gura lui, săturându-se de dulceaţa şi de lucrarea Sfântului Duh, sta uimit cu mintea lui vreo câtăva vreme, şi strălucea faţa lui ca un trandafir tânăr când iese din bobocul lui. Şi aceia care le sta înainte, şi le slujea, erau tineri prea frumoşi, la faţă albi ca lâna albă, braţele mâinilor lor erau mai albe decât laptele, îmbrăcaţi cu haine roşii vopsite prea frumos, picioarele lor erau ca zăpada, încinşi cu curele vopsite cu trei feluri ca un curcubeu ceresc (adică, ca şi cum ar fi fost făcut de trei feluri de cordele).

Şi pe capetele lor purtau cununi de aur cu pietre de mult preţ şi cu mărgăritari, cu mare meşteşug făcute.

Şi mergând înaintea mea minunata Teodora, ajungând către sfântul părintele nostru, s-au apropiat, şi au vorbit pentru mine. Şi el cu zâmbire a căutat la mine, şi mi-a poruncit să mă apropiu. Şi apropiindu-mă de dânsul, i-am făcut după obicei metanie până la pământ, şi îi ceream rugăciunea şi

blagoslovirea lui. Şi l-am auzit cu glas încetişor zicându-mi: Dumnezeu, fiule, să te milostivească şi să te blagoslovească şi să-ţi arate faţa Lui, şi să te saturi de toate bunătăţile cerului şi ale pământului, şi să-ţi ajute din locaşul Lui cel sfânt. Şi eu şezând jos pe lespezile acelea, cele de aur m-a atins cu mâna lui sfântul meu părinte şi m-am ridicat şi mi-a zis: Vezi pe Teodora pe care căutai să o vezi (şi mi-o arătă cu degetul) pentru care mă rugai mult, să ştii ce s-a făcut, şi în ce loc s-a aşezat. Pentru aceasta dar să nu mă superi mai mult de acum înainte pentru ea.

Şi cinstitul acela suflet şi blagoslovitul de la Dumnezeu căutând la mine cu veselie îmi zice: Dumnezeu să-ţi dea plata, fiule Grigorie, că ai atâta grijă pentru mine smerita, pentru aceasta atotputernicul Dumnezeu ţi-a împlinit dorirea ta pentru rugăciunile Domnului şi părintelui nostru dascălului, care ne-a făcut mari faceri de bine şi bunătăţi la noi amândoi. Şi în aceasta căutau cu multă tăcere toţi, unde şedeau la minunata acea masă şi se bucurau. După aceea a zis cuviosul Teodorii: Mergi împreună cu el ca să-i arăţi frumuseţea pomilor, care sunt în locaşul nostru.

Deci ducându-mă aceea către părţile cele de-a dreapta ale grădinii, căutai şi era o poartă minunată de aur făcută. Şi zidul grădinii era ridicat înalt înăuntru. Şi era grădină cu verdeţuri şi cu copăcei de aur, cu trandafiri prea frumos împodobită. Şi eu minunându-mă de frumuseţea aceea şi de dulceaţa cea nemăsurată care nu se aseamănă cu toate cele mirositoare ale lumii, căutam cu mintea mea bine acelea, care mi le arăta şi acolo vedeam şaptezeci de feluri de copaci, o mulţime nenumărată care nu

avea număr. Şi fiecare din ei era încărcat de nemărginit rod, şi ramurile lor erau plecate, şi nu se veştejeau, nici nu se putrezeau, pentru că erau cereşti şi fără de moarte, şi după cum mi se părea, se vedeau poame frumoase, care sta la masă, erau din minunaţii aceia copaci; deci sta uimită mintea pentru frumuseţea pomilor şi pentru lungimea şi înălţimea lor, şi pentru înfricoşatele şi minunatele lor roduri. Pentru că niciodată nu s-a întâmplat să văd acest fel de mari pomi, şi-mi zice mie doamna Teodora. Acestea te fac să te minunezi? Ci de ai fi văzut raiul acela pe care l-a sădit la răsărit Domnul te-ai fi înspăimântat foarte şi s-ar fi întunecat mintea ta, şi te-ai fi îngrozit. Fiindcă dacă ai fi pus pre acesta înaintea aceluia; ar fi fost cu adevărat o umbră, şi un vis înaintea lucrurilor, care stau ziua, şi le vede deştept omul. Şi eu zisei: Te rog, doamna mea, să-mi spui cine l-a sădit pre acest rai? Pentru că niciodată acest fel de lucru n-am văzut. Şi ea-mi zise: Şi unde ai fi putut să vezi acest fel de minunată milă gătită de mâinile atotputernicului Dumnezeu aflându-se încă în lumea cea vremelnică? Pentru că toate acelea care le vedea sufletul (ca şi cum ar fi pământeşti) sunt cereşti, şi ne bucurăm de ele cu sufletul. Acestea sunt ostenelile şi sudorile cuviosului părintelui nostru Vasile, care din copilărie până la bătrâneţe s-a trudit şi s-a ostenit. Posturile lui, privegherile lui, culcările pe jos, rugăciunile şi plecările genunchilor lui, răcelile de frig, şi relele pătimiri pe care le răbda în pustietăţi, mâncând numai roduri sălbatice şi iarbă în mulţi ani mai înainte de a veni la Constantinopol din voia lui Dumnezeu, pentru ca să se mântuiască mulţi, acelea i-au adus acest rai pre care îl vedeţi.

Pentru că aceia care pătimesc în lumea aceea osteneli şi trude, şi alte rele pătimiri pentru Dumnezeu şi pentru ca să se păzească şi să se săvârşească ale lui porunci şi le sufere spre slava lui Dumnezeu, iar aicea ia acest fel de plată şi odihnă de la Dumnezeu ca să se bucure în veci şi să se veselească fără de moarte, după cum o zice psalmul „rodurile ostenelilor tale vei mânca". Adică tu care te temi de Dumnezeu şi te osteneşti şi te munceşti vremelnic, te vei bucura veşnic. Şi celelalte pe care le zice sfânta Scriptură asemenea cu acestea.

Şi eu minunându-mă încă, mă uimeam cum mi-a zis: că nu eram acolo cu trupul, ci gânditor cu sufletul şi încercam să mă pipăi, pre mine ca să văd de sunt şi port trup, mă prind şi mă ţin de mână; m-am pipăit şi m-am cercat bine să cunosc oase, şi mi se părea ca şi cum ar fi încercat un om să prindă sau văpaia focului, sau raza soarelui şi s-ar fi părut cum că mâna lui l-ar ţinea, şi l-ar avea în mâna lui, dar nu-l ţinea pentru că nu poate să o prindă, ca pre una ce este străină de fire. Aşa am pătimit şi eu având întreagă mintea şi gândul meu, mă înspăimântam de acelea pe care le vedea duhul meu cu mintea mea. Şi fiindcă mi s-a părut, că ne-am întors la curtea aceea şi la poarta unde am intrat în locuinţa raiului, am aflat masa goală şi unde nu şedea nici unul, dar toate altele pre care mai înainte le-am văzut erau pre ea: şi o împodobea cu dumnezeiască aşezare.

Şi mie mi se părea că am lăudat pe fericita şi iubita mea Teodora şi m-am dus de acolo şi mi-am venit întru sine-mi şi m-am slobozit de înfricoşatele acelea minunate lucruri, pre care le-am văzut în

vedenia mea şi în somnul meu. Şi am început a socoti pentru sine-mi cine sunt şi unde mă aflu, acelea pe care le-am văzut şi m-am înştiinţat, şi le-am pus bine în mintea mea, pentru ca să nu uit ceva din acelea. Apoi m-am sculat şi m-am dus către bunul meu prieten, socotind ce oare ar fi avut să-mi zică pentru aceasta, sau de la Dumnezeu le-am văzut sau de la dracu? Şi ducându-mă către el, şi făcându-i metania cea obişnuită şi luând blagoslovenie, mi-a poruncit să şed lângă el şi-mi zice: Ştii fiule Grigorie, că în această noapte am fost împreună? Şi eu m-am făcut că nu ştiu cercând, ce are să-mi zică. Şi i-am răspuns; Şi unde aş fi fost aiurea, domnul meu, fără decât pre patul meu, pre care am dormit cu multă dulceaţă.

Şi acela îmi zise încetişor când eram atunci amândoi noi în chilia lui; o ştiu aceasta şi eu adevărat, că cu trupul ai dormit pre pat, dar cu duhul şi cu mintea ta te-ai plimbat într-alt loc. Au nu ştii câte eu ţi-am arătat în această noapte? Au n-ai fost la Teodora în somnul tău? Au n-ai ajuns în locuinţa mea cea cerească, unde alergai ca să mă ajungi, şi ai bătut în poarta cea mare. Şi ieşind te-a primit bucurându-se, şi ţi-a povestit ieşirea sufletului şi moartea ei? Cum că cu multă silă şi groază a trecut întunecatele vămi, şi de spurcaţii draci ai văzduhului, măcar deşi noi i-am ajutat mult şi am scăpat-o? Au n-ai intrat în curte împreună cu ea cu porunca mea? Au n-ai văzut minunata acea masă şi aşezarea ei şi lucrurile cele minunate, pe care le avea pre ea, şi rodurile cele frumoase care sta acolo pe masă? Şi ce minunăţie erau acei tineri care slujeau la ea. Nu stăteai şi socoteai frumuseţea, care o avea acele palaturi minunate şi

prea slăvite? Măcar, deşi ai stătut departe de dânsele, nesuindu-te sus, au n-ai venit Înaintea mea şi ţi-am arătat pre Teodora pentru care m-ai rugat mult să vezi unde a ajuns? Au nu te-ai luat aicea după porunca mea şi aţi intrat împreună în locaşul meu? Au nu ştii că ţi se părea că ţineai cu mâna ta acele ierburi de aur, şi te întunecai şi te înspăimântai de frumuseţile şi de mireasma, pe care

o aveau florile acelea? După aceea au n-ai văzut pomii aceia înalţi şi roditori, şi nemăsurata frumuseţe a rodurilor? Au n-ai văzut pre toate acestea care-ţi zic, în noaptea trecută? Cum dar zici că n-ai fost în altă parte, nici n-ai văzut vreun lucru?

Şi eu auzind lucrurile acestea că ieşeau din gura lui ca o văpaie, puind în mintea mea arătat adevărul, care îmi zicea, am leşinat şi am rămas fără de glas, şi am început sa vărs multe lacrămi, şi să ud faţa mea socotind ce fel de prea mare sfânt al lui Dumnezeu este, şi cu adevăr ca cum s-ar fi aflat acolo cu trupul, precum şi cu duhul, aşa le ştia toate. Şi am răspuns cu inima tulburată. Şi am zis către el: cu adevărat, sfinte al lui Dumnezeu, aşa sânt toate şi în acest fel ce am văzut, după cum le-ai spus, şi nu este vreo minciună. Mulţumesc, mulţumesc, şi iarăşi prea mulţumesc, celui în Treime Dumnezeu şi Domnului nostru, care m-a învrednicit pe mine ticălosul şi nevrednicul prin aceste feluri de mari bunătăţi, să te cunosc şi să fiu sub acoperământul aripilor tale, şi să iau aceste feluri de prea slăvite şi înfricoşate minuni.

Şi fericitul acesta mi-a zis, de vei petrece bine în viaţa ta, după cum vrea Dumnezeu, şi vei fugi de răutate şi vei lucra fapta bună până la sfârşitul tău, după Scripturi şi după cuvintele mele, te voi primi acolo după moartea ta, ca să fii împreună cu mine în veşnicele locaşuri, pre care mi le-a dăruit Domnul pentru că eu mai înainte de tine mă duc din această lume, apoi şi tu după vreo câtăva vreme vei urma cu viaţă plăcută lui Dumnezeu şi lucruri bune, după cum mi-a arătat Domnul; dar vezi bine, până în cât mă voi afla viu să nu iasă din gura ta lucrurile acestea. Şi vrei să scrii şi smerită viaţa mea, şi

lucrurile mele o să le laşi la cei din urmă spre mare folosul acelora care le vor citi şi le vor asculta. Şi vei uni cu cele trecute şi pre cele viitoare, care vor să se facă cu voia lui Dumnezeu de aici înainte. Şi eu îţi voi ajuta la toate acestea. Şi zicându-mi aşa bunul meu părinte, mi-a poruncit să mă duc la locaşul meu, şi să mă silesc cu tot sufletul meu la mântuirea mea.

23. DESCOPERIREA CEA ÎNFRICOŞATĂ A JUDECĂŢII LUI DUMNEZEU.

Într-una din zile, când şedeam în chilia mea şi de păcatele mele grijindu-mă, îmi veni în gândul meu zicând cum că bine cred jidovii, că Avraam este

cinstit, Isaac drept, Iacob sfânt, Moisi îngăduitor lui Dumnezeu, prin care cu semne înfricoşate şi minunate i-a scos pre Jidovi din Egipt de sub robia lui Faraon, cărora însă şi mană le-a dat când umblau prin pustie. Deci aceasta cugetând zisei întru sine-mi, o cuget viclean! Ce folos îţi este ţie de nişte cugetări ca acestea, iată ai pe purtătorul de Dumnezeu părintele tău Vasile, mergi şi spune-i lui de acestea, şi el îţi va arăta ţie adevărat că tot omul ce nu-şi arată gândul său la părintele lui cel duhovnicesc, greşeşte.

Aşa eu unele ca acestea cugetând, mă sculai îndată ca să mă duc către prea cuviosul, şi era atuncea ziua Hipodromului, adică: alergarea cailor, unde era mai toată cetatea adunată, iar eu de multă vreme părăsisem o privire ca aceasta, căci auzisem de la alţi părinţi că cel ce priveşte unele ca acestea greşeşte lui Dumnezeu.

Iar dimineaţa, când mă duceam către prea sfântul meu părinte, ca să-i spui cugetul ce mai sus s-a zis, şi când mă apropiam pe acel loc alergau caii, îndată se aprinse o văpaie în inima mea ca să merg să văd măcar numai cea dintâi slobozire a cailor, şi neputând răbda a mă înfrâna, fusei biruit, că cu siguranţă m-am suit şi am privit cea dintâi slobozire a cailor şi după aceia am venit către prea cuviosul Vasile, şi făcând după obicei închinăciune până la pământ, iar el mă blagoslovi după obicei, însă căuta spre mine cam mânios, şi cu asprime zise către mine: Iată cel ce se înţelepţeşte jidoveşte, iată pe cel ce învaţă Scriptura cea veche, care a trecut, şi zice că bine cred jidovii cei întunecaţi de lumină, şi după adevăr orbi.

Iată cel bun tâlcuitor al Scripturilor, care pre

Prooroci îi laudă şi de lucrurile lor se leapădă, lată pe cel ce lăsându-se de a-şi plânge păcatele lui şi a-şi cere cu lacrimi iertarea greşalelor cu neînţelegere făcând judecată, zice că bine cred jidovii. Şi încă nu numai aceasta, ci şi dracului celui ce este la alergarea cailor s-a făcut părtaş. Iar eu am zis în cugetul meu: smerite Grigorie, s-a apropiat ceasul în care vei auzi mustrarea greşelilor tale. Şi iarăşi a grăit către mine cuviosul: O cumplită neînţelegere cum cineva umblând pe căi netede se împiedică. Iar eu auzind aceasta îndată m-am jurat în inima mea că niciodată nu mă voi mai duce acolo, şi iarăşi zice sfântul către mine: Spune-mi dar cum grăieşti că bine cred jidovii? Ci eu a răspunde pentru aceasta nimic nu putui. Iar sfântul zise către mine: Dar nu ştii ce grăieşte Domnul în sfânta Evanghelie, că cel ce nu cinsteşte pre Fiul, nu cinsteşte nici pe Tatăl, care l-a trimis pre el? Oare vezi că sunt deştepţi nimic folosindu-se. Şi iarăşi a zis Domnul către jidovi: „Dacă pre mine nu mă ştiţi, nici pre Tatăl meu nu-l ştiţi". De vreme ce ei totdeauna vedeau pre Domnul făcând mulţime de minuni şi cu ei împreună petrecând şi nici nu-l ştiură, nici nu-l cunoscură, apoi cum se cuvine a şti pre Părintele pre care nu-l văzură. O nebunie! că nici un idol nu lăsară căruia să nu i se închine în zilele lui Roboam, fiul lui Solomon, care a împărăţit în Israil, ci rătăciră în urma lor şi făcură doi viţei de aur şi se închinară lor zicând: aceştia sunt Dumnezeii noştri, care ne-au scos pre noi din Egipt. Dar cum cred bine, că iarăşi grăieşte Domnul către jidovi: „Eu am venit în numele Părintelui meu şi nu M-aţi primit, iar altul va veni în numele său şi pre acela-l veţi primi şi în păcatele voastre veţi muri. „Şi iar grăieşte: „Iată că

se lasă casa voastră pustie. „Oare vezi că i-a alungat pre ei Dumnezeu de la faţa Sa şi i-a risipit pre ei prin marginile lumii, şi urât a fost numele lor înaintea tuturor oamenilor şi înaintea tuturor limbilor câte sunt sub cer.

Şi iar mai grăieşte Domnul: „De n-aş fi venit, şi de n-aş fi grăit, păcat n-ar avea, iar acum n-au cu ce să se îndrepteze de la păcatele lor, că m-au urît pre mine, şi pre Tatăl meu". Domnul ce-i zice smochinului, când flămânzi şi veni către el, şi rod n-a aflat într-însul? Cum îl blestema zicând: „De acum să nu mai fie rod în tine în veci", iar cine era smochinul, au nu toată legea lui Moisi că viind Domnul află pre jidovi cu totul goi şi nimeni nu făcea poruncile legii dintr-înşii. Că mai înainte de venirea lui Hristos, bună era credinţa lor şi toate jertfele lor, iar venind Hristos, au încetat şi înainte netrebnice se făcură toate.

Deci vrând Proorocul Moisi să se sfârşească, zice către dânsul Dumnezeu: „Iată tu vei adormi cu părinţii tăi, iar poporul acesta sculându-se, va rătăci în urma dumnezeilor celor străini, şi mă vor lăsa pe mine, şi vor călca legea mea pe care le-am dat-o lor, şi mă voi mânia cu urgie asupra lor în ziua aceea şi-i vor părăsi pre ei, şi voi întoarce faţa mea de la ei: Şi vor fi risipiţi, şi multe răutăţi îi va afla pre ei". Şi iarăşi către Isaac a zis Domnul: „Arunca-voi toiagul meu cel mare, şi voi sparge legea mea a casei lui Israil, şi a casei lui Iuda, cu risipire o voi risipi, şi voi întoarce faţa mea de către ei şi îi voi lepăda pre ei până în sfârşit, şi mai mult nu mă voi întoarce către ei". Pentru aceasta vezi ispiteşte, că de la Hristos nu s-a mai sculat nici un prooroc precum zice David: Lepădaţi fură şi nu vor mai sta. Şi iară

acest prooroc zise: „Nu voi aduna soborul lor din cei fără de lege şi vărsători de sânge, nici nu voi pomeni numele lor cu gura mea".

Şi fiul tunetului Ioan la descoperirea lor, aşa grăieşte, evreii care se numesc şi grăiesc soborul lui Isaia, şi eu mărturisesc despre ei că nu sunt ai soborului lui Dumnezeu. De acum nu sunt sfinţenie împărătească, nici limbă sfântă, ci sunt în blestem şi în pierzare, şi adunarea satanii, căci când se adună şi se împreună în soboarele lor Sâmbăta nu este Dumnezeu în mijlocul lor, ci satana, şi se veseleşte de dânşii. Acestea zise către mine Sfântul şi tăcu. Iar eu îi zisei lui: Rogu-te, sfinte părinte, de vreme ce-am făcut această nebunie mare, iartă-mă. Şi îl rugai foarte cu lacrimi ca să se roage lui Dumnezeu şi să-mi arate oarece lucru sufletesc în vedenie, iar el răspunzând zise: Domnul să facă spre tine fiul meu cele bune şi de folos, şi te du, şi iată dorul tău Domnul îl va săvârşi. Şi aşa luând blagoslovenie, mă slobozi cu pace.

Iar eu după aceasta mergând în chilia mea foarte mâhnit, şi mergând spre smeritul meu pat, şi adormind puţin oareşi-ce, odată fusei răpit întru uimire, şi mi se părea că sunt la un câmp cu pajişte verde care avea tot felul de flori frumoase. Deci stând eu acolo şi veselindu-mă, iată veni un bărbat către mine, şi era mare foarte îmbrăcat în veşminte albe ca zăpada, care ţinea în mâini un toiag de fier şi apropiindu-se de mine mă întreabă ce lucrez aicea, şi zisei lui: Eu nu ştiu cum am venit aicea. Iar el aşa îmi zise: Rugăciunile sfântului tău părinte Vasile te-au adus ca să vezi cele dorite de tine şi eu am zis: Dar ce sunt acelea de care doresc eu, iar el zise, că bine cred jidovii şi ţi-a zis robul lui

Dumnezeu Vasile, că nu cred bine, şi ai cerut de la dânsul ca să-ţi arate ceva în vedenie, de cele sufleteşti, şi iată ţi s-a făgăduit Domnul a umplea dorinţa ta. Deci,vino după mine, şi eu îţi voi arăta ţie una după alta şi credinţa fiecăruia, şi care ce îndrăzneală are către Dumnezeu.

Şi m-a luat de mâna dreaptă şi merserăm spre răsărit, şi iată un nor, de pre pământ sub noi, care ne luă din acel câmp (şi mie mi se părea că aievea este această vedenie, iar nu în somn). Şi tremuram, adică cum ar fi într-altă lume străină, şi minunată, şi acolo se depărta norul de la noi, şi ne aflam stând într-un câmp cu vederea ca de sticlă, şi de acolo priveam peste toate marginile pământului lumii aceleia şi iată că vedeam soboare multe de tineri, cu slavă lăudând pre Dumnezeu în Treime. Iar dacă văzurăm o vedenie minunată ca aceasta cu sârguinţă merserăm mai înainte de acolo, şi ajunserăm la oarecare foc, care era un foc acoperit, dar nu ardea, ci lumina şi strălucea ca soarele, şi prin mijloc se vedeau nişte tineri luminaţi umblând, iar unde mergeau nu ştiu. Şi cugetam pentru acei tineri purtători de veşminte albe, că ar fi îngerii lui Dumnezeu, care păzesc cu înţelegere altarul lui cel de sus. După aceasta ne mai suirăm pre alt oarecare deal înalt foarte cu mare osteneală de pe acesta căutând către răsărit, văzurăm sub noi alt câmp înfricoşat cu aur strălucind şi dacă văzurăm aceasta, dulceaţă pică în inima mea. Lângă care iarăşi mai privim spre răsărit, şi iată văzurăm o cetate foarte luminată; şi dacă o văzurăm pre ea dintru înfricoşată vedere, îmi ieşi-i din minţi mai multe ceasuri, că curat o vedeam stând pre vârful dealului aceluia, şi deci, încă ne mai suirăm, şi

stăturăm de a mai merge, şi privirăm la acele locuri minunate. Iar acea cetate înfricoşată era foarte mare, şi era cum este rotunjimea cerului şi în lung, şi în lat, iar tocmirea era nu de var, nici de marmură, nici de lemn de lucruri putrezitoare, ci era de aur şi slobozea raze ca curcubeul cerului. Iar frumuseţea zidirii acelei cetăţi în scurt limba omenească cu amănuntul nu poate a o spune, şi era înălţimea ei ca de trei sute de coţi, şi erau într-însa douăsprezece porţi tari, întocmite şi încuiate, şi era fiecare poartă tot într-un chip cu faţa adică din câte o piatră scumpă făcută şi dând străluciri foarte înfricoşate. Ci de vreme ce erau numai pe dinafară acelei cetăţi unele ca acestea, iar cele dinăuntru în ce chip vor fi, mintea se înfricoşează a le spune pentru că trup şi sânge, împărăţia cerului a o spune nu poate.

Acestea văzându-le eu, întrebai pe purtătorul meu sfântul înger zicând: Domnul meu, ce cetate este aceasta? Şi ce oameni sunt aceia care vieţuiesc într-însa? Şi cine este împăratul ei? Şi cum este numele cetăţii? Şi ce pământ este acesta? Şi cum am venit aici? Şi ce îmi răspunse îngerul grăind: cetatea aceasta este a împăratului celui mare de care grăieşte David, iar cele minunate ale acesteia le-a zidit Domnul nostru Iisus Hristos, după suirea lui în ceruri către Dumnezeu Părintele. Şi le-a gătit acestea „sfinţilor Ucenici şi Apostolilor, şi tuturor celor ce cred într-însul, şi fac poruncile lui precum însuşi a zis în sfânta Evanghelie: *„în casa Părintelui meu multe locaşuri sunt”.* Deci acesta este locaşul cel minunat, pe care l-a gătit lor, şi tuturor care iubesc numele lui, aceasta este Mitropolia cea de sus, şi se cheamă noul Sion. Iar oamenii ei, aşteaptă puţinel şi vei vedea încă nu numai pre

oamenii ei, ci şi pre împăratul. Iar cauza pentru care ai venit aicea peste puţintel o vei vedea la arătare şi vei cunoaşte că tot cel ce crede în Fiul lui Dumnezeu viu va fi în veci, şi în învăţătura sfinţilor lui şi a purtătorilor de Dumnezeu părinţi şi mai în scurt a zice în Biserica lui Dumnezeu cea sobornicească, iar cel ce nu va crede, şi nu va gândi unele ca acestea nu va fi viu în veci, ci matcei focului se va da.

Şi aceasta grăind îngerul către mine şi iată într-un deal înalt mi se părea că văd o cruce foarte strălucind de a căreia strălucire se aprinse văzduhul acela, şi iată un Porumbel alb ca zăpada slobozind lumină prea luminoasă, şi se pune deasupra Dumnezeieştii Cruci. Şi privind noi dintr-acea înfricoşată înălţime, văzurăm că se pogora ca un fulger oarecare Tânăr la Cetate, care făcea gătire, precum ar fi vrând a veni împăratul într-însa, şi după el alt tânăr mai cu grab veni în cetate având un jeţ înfricoşat în mâini care îl găti împăratului celui ceresc. Şi auzirăm glas grăind: împăratul cel mare şi înfricoşat va să vie în cetatea aceasta cu putere şi cu slavă multă. Şi încă aceasta privind noi iată patru Tineri din înălţime venind cu câte o făclie în mâini cu foc înfricoşat arzând. Care dintr-un glas strigară: strălucească darul tău Doamne, veni-va slava sfinţilor tăi Doamne a Fiului celui de sus a lui Dumnezeu celui viu. Şi iată după acestea văzurăm, pre oarecare Tineri ce se pogorau în cetate grăind: iată judecata morţilor şi învierea, şi plata oamenilor de la dreptul Judecător a venit. Şi după acestea văzurăm, şi iată un stâlp de foc de sus se pogora, din care se auzea glas înfricoşat şi slobozind peste tot văzduhul, şi acel stâlp nu stătu în cetate, ci în

oarecare prăpastie în lume se pogorî şi se săvârşi peste patru începuturi, strălucind şi luminând. Şi se atinse de patru margini ale făpturii şi se făcu glas peste toată lumea grăind: iată puterea cea strălucitoare a Celui de sus s-a atins de toate oasele cele omeneşti, ca să se adune os către os şi încheietură, mădular către mădular şi încă mai văzurăm, şi iată alt înger cu chip alb fiind, ţiind în mâna sa un sfetoc de foc, şi aceasta era scrisoare către satana trimisă, grăindu-i că s-a sfârşit împărăţia lui, care a împărăţit trei ani peste tot pământul şi stând înaintea satanii citi cartea cea trimisă de la Dumnezeu.

Şi apucându-l pre el cu tărie, îl trăgea afară din curţile cele împărăteşti şi pune nările lui la marginea pământului, ca să borască toată răutatea şi tot veninul, că s-a apropiat sfârşitul lui, şi va să fie ars împreună cu toată oastea lui. Şi în câmp fiind noi, iată taberile puterilor cereşti prin văzduh pre cai de foc, şi caii lor aveau aripi de foc, slobozind din gurile lor, şi din nări văpaie de foc, şi dacă se pogora auzirăm vaiet mult şi ucidere şi plânsuri şi tânguiri foarte, pentru că cei ce se pogorâse pe cai, alergând junghiau, şi tăiau pre toţi cei ce se amăgise în urma lui Anticrist în vremea împărăţiei lui; încă mai văzurăm şi altă voinicime multă cu bune chipuri, ce se pogora pre pământ, şi făcea gătire lui Dumnezeu, iar unul oarecare slăvit foarte, având în mâna lui trâmbiţă de aur, şi cu dânsul alţi doisprezece purtând şi aceia trâmbiţe, dacă se pogorâră pre pământ, trâmbiţă cea mai dintâi şi înainta cu putere mare groaznică că se cutremurau toate marginile lumii şi adună acolo trâmbiţa şi pe ceilalţi doisprezece, şi se suiră vinele şi peliţele pre

oasele oamenilor ce şedeau în mormânturi din veci, şi duh de viaţă nu era într-înşii şi trâmbiţă a doua oară şi se cutremură iarăşi pământul, şi îndată se deschiseră mormânturile oamenilor celor adormiţi din veac, şi ca praful aşa din groapă fură aruncaţi.

Şi iarăşi se pogora de sus mulţime multă de tineri ca nisipul mării şi mergeau aceştia ca să povăţuiască sufletul fiecărui om în al său trup, şi trâmbiţă îngerul a treia oară şi însuşi cerul se spăimântă de glasul trâmbiţei celei mai de pre urmă, şi iată toată mulţimea fiilor omeneşti fu vie din ţărâna pământului, din mare, din râuri şi din toate iazurile şi bălţile, şi aruncată pre faţa pământului, şi din toate părţile şi desişurile borâră mulţime multă de oameni. Şi se aflară deasupra pământului, fiind întocmiţi cu vârsta, bătrâni şi tineri, bărbaţi şi muieri. Şi se sculă Adam şi Eva, iar dacă se sculară Adam şi Eva, şi toată limba şi toată seminţia, precum fu odinioară, sta toţi cu luare aminte, şi cu mare frică. Iar cei ce nu ştiuse niciodată taina învierii se temeau, şi foarte se cutremurau cugetând întru sine ca ţărâna fiind, aşa îndată întregi înviară.

După scularea Drepţilor se luminară feţele sfinţilor.

Şi cum adică unora dintr-înşii le erau feţele lor strălucind ca stelele cerului, iar ale acelora mai mici decât ale acelora, precum zice Apostolul: stea de stea cu slava sa se deosebeşte, iar ale altora strălucea ca razele soarelui, iar ale altora erau feţele ca zăpada, ale altora ca lâna cea curată. Şi fiecăruia dintr-înşii, îi era scrisoarea cu slove în chip de fulger, pre frunţile lor.

24. FEŢELE CELOR DREPŢI

Arătându-i fiecăruia bunătăţile lui, la unii adică scria prorocii Domnului, la alţii Apostolii Domnului, şi la alţii ucenicii Domnului, şi la alţii Evangheliştii Domnului, la alţii cei ce au răbdat în pustie pentru Domnul, la alţii cei săraci cu duhul, la alţii cei smeriţi cu inima, iar la alţii cei ce s-au curăţit cu plânsul, iar la alţii blândul Domnului, la alţii milostivul Domnului, la alţii curat cu inima, la alţii făcătorul de pace, la alţii gonitul pentru dreptate, la alţii cel ce a răbdat necazul pentru Domnul, iar la alţii cei ce au slujit bine slujba cea sufletească, la alţii junii Domnului cei curaţi, la alţii cel ce şi-a pus sufletul pentru vecinul său, iar la alţii cei ce au făcut dreptate, la alţii cei ce au păzit patul nespurcat. Şi să zic mai în scurt fiecăruia îi era arătată bunătatea cu acele slove, şi în acelaşi chip era arătarea drepţilor.

25. FEŢELE CELOR PĂCĂTOŞI

Iar cei ce au vieţuit în păcate le era vederea grozavă şi frumuseţea foarte cumplită, şi ce amar şi ce viclenie pre feţele cărora nu era număr. Că unora le era ţărână feţele lor, iar ale altora nişte tină împuţită: unora le curgea puroi dintr-înşii, ale altora erau feţele negre ca a însăşi satanii, ale altora ca nişte fum verde, la alţii era cu puroi împuţit de la cap până la picioare, alţii erau cu sânge însângeraţi foarte şi urâţi (o groaznică vedere!) şi toţi aceia grăiau unul către altul: o amar! O amar! că de această zi a judecăţii lui Dumnezeu încă şi când eram în lume vii am auzit, ci n-am voit să facem poruncile Domnului şi iată acum ne-a sculat ca să luăm fiecare plata faptelor noastre.

O cumplită ticăloşia noastră a păcătoşilor, că

spurcaţi şi necuraţi suntem, şi ca să ne ardă pre noi Dumnezeu în focul cel nestins, aceştia grăia unul către unul.

26. Evreii, cei ce mai înainte de întruparea lui Hristos, n-au crezut în Moisi.

Şi sta altă mulţime nenumărată, ca nişte dobitoace necuvântătoare neştiind pre Dumnezeu care grăiau unul către altul; cine este Dumnezeu sau care este Hristos, noi nu ştim, că noi mulţi dumnezei am avut, o de ne-ar fi înviat pre noi aceia să nu ne temem de rău, că bine noi le-am slujit lor.

27. Evreii cei de la Hristos încoace până la sfârşitul lumii.

Şi sta şi altă adunare foarte mare, şi aceştia grăiau unul către altul: de ne-ar fi înviat pre noi Dumnezeul lui Moisi mult bine ne-ar fi nouă, şi mare har am afla la dânsul, măcar de am fi fost risipiţi în toate marginile lumii, însă mai mult decât pre acela n-am ştiut pre altul. Iar de va veni Fiul Mariei să judece lumea, ce amar ne va fi nouă? că foarte l-am urât pre El, l-am hulit: iar Acela fiind domn, cum va veni să judece ca un Dumnezeu că şi El împreună cu noi va fi judecat pentru hula care a grăit făcându-se pre sine, şi întocmai cu Dumnezeu, şi bine ar fi de L-am vedea pre El acum aicea, că L-am vădi ca pre un mincinos.

Pentru că învăţând în uliţele noastre, se grăia pe sineşi a fi judecător, că a zis: Tatăl pre nimenea nu judecă, ci toată judecata a dat-o Fiului, şi pre sineşi făcându-se Fiu al lui Dumnezeu. Că noi cu adevărat ştim că lui Moisi i-a grăit Dumnezeu în muntele Sinai, iar acela pre Dumnezeu nu l-a văzut

nicidecum (şi acestea vorbind unul către altul aşteptau să vadă pre judecătorul). Evreii cei ce s-au închinat idolilor. Iar alţii şi aceia israiliteni fiind aşa grăiau: oh cumplit nouă! Că nici în Dumnezeul legii n-am crezut, nici pre carele se zice Hristos nu l-am ajuns, ci am crezut lui Baal, şi în Astarte, şi lui Asafrot, şi celor doi viţei de aur, şi celorlalţi dumnezei păgâneşti. Şi n-am ştiut nimic de năpasta de care a venit acum spre noi, aşa erau ei întrebându-ne pentru cele ce li s-au întâmplat lor într-acel ceas, încă şi pe frunţile acelora era scris cu slove roşii, arătând fiecăruia lucrurile lui, a celor două neamuri bărbătesc şi muieresc, la unii era scris, bărbat ucigător, sau muiere ucigătoare, la alţii amestecători de sânge, la alţii prea curvari, sau prea curvă, la alţii slujitori de idoli, la alţii furători, sau furătoare, la alţii mincinoşi sau mincinoase, la alţii vrăjitori sau vrăjitoare, la alţii beţivi sau beţive, vameşi răpitori, la alţii sodomeni, la alţii curvari cu dobitoace. La alţii aducători aminte de rău şi pizmaşi, şi mânioşi, la alţii cimpoieşi, măscărici, fluierători, clevetitori, la alţii luptători de duh, manihei, sabelieni, papistaşi, iacobiteni, origeniţi, marcieni. Şi mai pre scurt a zice luptătorul a tot eresul, la iveală se arată tuturor din acele slove ce erau scrise pe fruntea lor. Şi acestea toate văzându-le noi, iată iarăşi mulţime de cete îngereşti, se pogora de sus, cântând cântarea îngerească şi Dumnezeiască, iar prin mijlocul lor se vedea o cruce de lemn, care foarte lumina şi strălucea pre care o puseră pe scaunul gătit Judecătorului, şi era văzută de toţi, însă neamul creştinesc se bucura foarte de frumuseţea acelei cruci. Iar jidovii văzând-o îndată se spăimântară, şi se umplură feţele lor de

ruşine, şi se văitau zicând oh! cumplit nouă! că rău semn vedem, care a venit, o vai nouă ticăloşilor! Acesta e semnul Răstignitului, însă de va veni acela să judece, cum îl vom întâmpina pre el? Unde ne vom ascunde pentru că mult rău i-am făcut Lui. Şi nu numai Lui singur, ci şi celor ce au crezut într-însul. Deci aşa tânguindu-se jidovii. Iar îngerul ce mă purta pre mine îmi zice: oare vezi pre aceştia cum începură a se cutremura văzând cinstita Cruce şi aceasta fiind aşa grăită, iată veni în urechile noastre un glas înfricoşat foarte care zicea: Va să vie Judecătorul şi îmi zise cel ce era cu mine; şi puterile cerurilor s-au pornit cu frică şi cu cutremur mare. Şi îndată am văzut mulţime multă foarte de înfricoşate puteri, şi oşti de oşti, care veneau cu mare grabă la locul cel de judecată. Iar pre această mulţime multă văzând-o eu mă spăimântai tare, şi-mi zise cel ce mă purta pre mine: Nu te teme, că aceştia sunt din prietenii mei, încă socoteşte cu dinadinsul şi le vezi, cele ce vor să fie, că vei să iei tu mare folos din acestea şi alţii mulţi, care sunt cu cugetul drept, de le vor primi pe acestea.

Iar după acestea s-au făcut mari strigări, şi fulgere de sus, şi un glas mare se auzea, de care s-a înfricoşat tot pământul, iar cei ce aveau feţele luminate, nu se înfricoşau văzând acestea, şi mai vârtos cu bucurie se veseleau. Şi aşa iarăşi veni soli înainte, şi când venea fiecare dintr-înşii, foc slobozea înaintea feţelor sale, ori încotro mergea şi văzduhul se aprinse când mergeau aceştia.

Deci, se pogorîră şi aceştia cu tăcere mare şi stătură la locul cel de judecată, (de a cărora prea multă frumuseţe se mirau toţi), iar mulţimea oamenilor necredincioşi sta în frică şi în spaimă, că

Jidovii erau întâi veselindu-se. Iar Jidovii cei necredincioşi, care erau de la Avraam până la Hristos, nu se temeau de cele ce vedeau, iar cei ce erau de la întruparea lui Hristos şi până la sfârşit, şi n-au crezut în Hristos, ci s-au depărtat, dacă văzură Crucea se întoarseră avându-şi feţele lor ruşinate, şi plângând cu amar grăiau: o vai de ticăloşia noastră. Că Acela este cel ce va să vie să judece pre toţi, Cel ce a fost răstignit de noi. Iară turcii şi aceştia până când nu văzuse cinstita cruce, tare cerbice aveau, în mare trufie erau că numai pre un oarecare Dumnezeu al lor îl aveau, iar dacă văzură cinstita cruce strălucind mai mult decât soarele, şi cunoscând a cărei credinţă este semnul, o amar strigară că sta în spaimă şi mintea îşi pierd ei.

Iară Creştinii văzând crucea se bucurau ştiind că aceea este crucea Domnului, pre care însuşi de bună voie s-a răstignit. Deci acestea fiind aşa, iată veni de sus un nor foarte luminat, şi prin mijlocul lui fulger se făcea care viind stătu deasupra cinstitei cruci şi întinzându-se a acoperit multe ceasuri şi după aceasta se sui de unde s-a pogorât, şi iată se arătă împrejurul crucii o cunună înfricoşată cu mii de străluciri împistrită, care se vedea deasupra crucii în văzduh pre care văzând-o jidovii mai mult se spăimântară. Iar creştinii cu bucurie negrăită fură cuprinşi, şi ridicându-şi mâinile spre înălţime, slăveau pre Hristos cel ce s-a răstignit pre ea. Iară după acestea se făcu un tunet groaznic înfricoşat de sus, şi iată îngerii şi Voievozii îngerilor se pogorau şi se făcu mare frică de venirea lor peste tot pământul, de aici repede se pogorâră înfricoşate cete de îngeri, care cu sfială venind, statură la locul cel de judecată.

Iar scaunul lui Dumnezeu nu sta pre pământ, ci în văzduh ca la 40 coţi (20 m), aşa că,îngerii cei ce se pogorâse, nu erau pre pământ,ci în văzduh. Şi, iată mai văzurăm 4 cete de îngeri mari foarte, deci una stătu pre pământ, iar alta spre austru, a treia spre crivăţ, iar a patra spre apus. Şi după acestea alte cete nu asemenea una cu alta la chipul lor, ci deosebite vederi aveau care se despărţiră spre patru părţi, şi cuprinseră cele patru margini ale pământului şi era pământul plin de mulţimea oamenilor, iar văzduhul de mulţimea îngerilor. Şi ridicând ochii noştri spre ceriu de năprasnă văzurăm, şi iată căruţe de foc mergând înainte, şi de cei cu câte şase aripi îngeri, şi cu ochi mulţi care strigau: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot, plin este cerul şi pământul de slava lui. Deci de strigarea aceasta se cutremură cerul şi pământul apoi strigară toţi îngerii: Blagosloveşte Părinte atotţiitorule, Blagoslovit este cel ce vine întru numele Domnului Iisus Hristos, Cuvântul cel întru sfânta Treime pururea Părintelui.

Şi acestea fiind zise, aşa iată se cutremură pământul, şi se pogorâră pre pământ şi căruţele cele de foc, şi cei cu ochi mulţi şi înconjurară înfricoşat scaunul lui Dumnezeu. Deci, înţelegând mulţimea evreilor şi a turcilor, lauda îngerilor, că pre Fiul împreună cu Părintele Îl slăviră şi pe Judecătorul viilor şi morţilor pre acela îl chemară, încă şi mai cu amar plânseră.

Şi mai trâmbiţă cu trâmbiţa foarte tare şi groaznic că de glasul acela înşişi îngerii se sfiiră şi cunoscură dintr-aceia că vine Judecătorul, şi iată un nor luminat şi strălucit foarte aspru la care nu puteam privi, că foarte înfricoşate raze slobozea. Şi

pre dânsul, Domnul Iisus Hristos, şi mergea tot poporul spre răsărit. Şi iată tună cu glas de duh de vifor, ca să caute toţi spre el şi aşa purtându-l pe el acel nor minunat, venea spre scaunul slavei sale şi văzându-l pre el se înfricoşară toţi şi îndată strigară sfinţii îngeri, blagoslovit este cel ce vine între numele Domnului Dumnezeu, Domnul a venit să judece viii şi morţii. Şi aceasta zicând căzură la pământ toţi, şi se închinară Judecătorului. Şi după aceasta apropiindu-se Domnul despre norul pe care şedea, şezu pre scaunul slavei sale, pre carele văzându-l, cu frică mare fură cuprinşi toţi, iară cerul începu a-şi schimba faţa, şi pământul a se clăti. Şi iară strigară cu glas mare îngerii, care glas zice: să se ruşineze toţi ereticii şi necredincioşii Jidovi şi turci, şi toţi cei ce n-au primit propovedania sfinţilor Ucenici şi Apostoli. Şi ziseră îngerii: Tu eşti Hristos Fiul lui Dumnezeu, pe care Te-au răstignit Jidovii. Tu eşti Cuvântul cel de sus al lui Dumnezeu, pe care Te-a născut Părintele mai înainte de veci, fără de patimă şi fără de putreziciune, îndoit cu firea şi cu fiinţa, şi cu voia Domnului nostru Iisus Hristos care şi în trup Te-ai îmbrăcat, şi n-ai schimbat Dumnezeirea şi în lume ai venit, şi semne şi minuni ai făcut. Tu eşti Dumnezeu împreună cu Tatăl, şi cu Duhul Sfânt, afară de Tine pre altul nu ştim. Acestea zicând se înfricoşară Anna şi Caiafa, şi toată mulţimea jidovească, şi se îngrozi şi cel fără de minte Arie. Şi profetul Mahomed. Şi îndată căută Domnul spre cer, şi îndată fu cer nou, şi iată tăria cerului şi se întunecă soarele şi stelele pieriră după dânsul, şi sfinţii umplură locurile lor, şi soarele nu mai fu pe cer, pentru că Soarele cel drept Domnul nostru Iisus Hristos le strălucea tuturor.

După aceasta căută Domnul spre pământ cu mânie, că era spurcat cu fără de legile oamenilor, şi iată mai căută Domnul spre locul mării şi iată se sui în locul apei mării un râu de foc a căruia văpaie se suie până la cer, şi arzând până la pământ înecând şi acoperind tot pământul revărsarea ei, şi iarăşi căută Domnul spre toţi oamenii închinători de idoli şi păcătoşi, care întru necredinţă petrecură ca şi dobitoacele, şi iată o ceată înfricoşată de îngeri de foc veni de la apus şi-şi puse mâinile sale pre păcătoşi şi îi aruncă pe fiecare din ei în marea cea de foc grăindu-le Domnul aşa: Duceţi-vă de la Mine blestemaţilor, că nu vă ştiu pre voi cine sunteţi, că m-aţi văzut flămând şi nu mi-aţi dat să mănânc, iar ei vor zice, cînd te-am văzut flămând, sau setos, sau în temniţă, sau strein sau bolnav, şi nu ţi-am slujit ţie? Şi le răspunse lor cu mânie, zicând: dacă n-aţi făcut unuia din aceştia mai mici ai mei, nici mie nu mi-aţi făcut, depărtaţi-vă de la mine blestemaţilor, că v-aţi supus Diavolului, şi nu mi-aţi slujit Mie, măcar pînă la suflarea voastră cea mai de apoi cu pocăinţă. Iar ei auzind acestea cu jale plîngeau şi nu era cine să-i miluiască pre ei. Şi încă mai căută Domnul peste pământul cel nou şi iată se arătă spre dânsul saduri ca zăpada în multe feluri pe care limba omenească nu poate să le spună. Iar eu văzând frumuseţea cea nespusă a acelora, şi prea minunându-mă, întrebai pre sfântul înger care era cu mine în ce chip este sfinte îngere împărăţia cerului? Au doară are ceva mai mult decît acestea? Iar el îmi răspunse, nu ştii ce grăieşti, pentru că acestea pe care le vezi aicea, este pământul celor blânzi de care a zis Domnul în sfânta Evanghelie: fericiţi cei blânzi că aceia vor moşteni pământul, iar

împărăţia cerului este nespusă şi negrăită. Şi încă acestea vorbind noi, iarăşi căută Domnul pre pământ, şi izvorî râu de miere, şi de lapte, şi râul cel de miere era curat şi frumos ca lacrima, şi trecea peste tot pământul acela, şi peste sadurile lui, asemenea şi laptele trecând rădăcinile acelor pomi îi uda şi încă după aceasta cu ameninţarea Judecătorului veniră păsări frumoase ca norul şi umplură toţi pomii aceia şi începură a zbura şi a cânta cu glas mare, cât se suia glasurile lor până la cer.

Iar întorcându-mă eu, şi uitându-mă, văzui de-a stânga Judecătorului pre cei osândiţi, care îşi băteau feţele lor cu amar tânguindu-sc. Pentru că auziră de la Domnul unele ca acestea, zicându-le: vedeţi, o, blestemaţilor de cât bine v-aţi lipsit! Şi aceasta zicând Domnul, se sculă din scaunul său şi viind, stătu lângă porţile cetăţii cei despre răsărit, iar ele singure i se deschiseră lui. După aceasta grăi Domnul celor de-a dreapta Lui cu glas blând: Veniţi blagosloviţi fiii mei, de intraţi întru bucuria Domnului vostru, pe care v-am gătit-o vouă de la începutul lumii.

28. R A I U L

Întâi veni Prea sfânta Născătoare de Dumnezeu

După aceasta dacă zise Domnul aceasta, lată veni o Doamnă din partea cea de-a dreapta Domnului, cu slavă negrăită, şi când mergea ea, foc ieşea de la picioarele ei, iar faţa ei strălucea ca soarele, şi viind se închina Domnului, iar el vesel şi cu bucurie o primi pe ea şi după aceasta grăi către dânsa: intră o maica mea întru bucuria Fiului tău, că iată toate îţi slujesc ţie. Iată odihna ta, cu prea

dragii fiii tăi în veci veselindu-vă. Iar Prea sfânta Născătoare de Dumnezeu îi sărută prea curatele mâinile Lui, şi intră în sfânta cetate, şi începură a cânta sfinţii îngeri cântări de laudă.

29. Şi după aceştia cei 12 Apostoli.

Şi iată din partea cea de-a dreapta se despărţiră 12 bărbaţi, şi veniră către porţile cetăţii aceleia, şi erau îmbrăcaţi în veşminte foarte înfrumuseţate, iar Domnul cu bucurie primindu-i pre ei îi săruta, iar ei închinându-se lui intrară în sfânta cetate, şi auziră cântând cântări de la cei mai din lăuntru de laudă.

30. Cei şaptezeci de Apostoli.

După acestea cu porunca Judecătorului iată şaptezeci de bărbaţi care viind stătură înaintea porţilor cetăţii, iar chipurile lor le erau ca la fulgeri, şi închinându-se Domnului, intrară cu bucurie în sfânta cetate. Iară cei ce erau de-a stânga văzându-i pre aceştia că se învrednicesc de atâta bine, oftă din adâncul inimii, şi foarte se căiau de greşelile lor. Iară Jidovii cei ce erau de la venirea lui Hristos până la sfârşenie şi nu s-au botezat, îl blestemau pe Moisi zicând: Unde este acela acum, că plecându-ne lui n-am ascultat pe Hristos şi căutau să-l vadă pre el, şi nu-l afla că era în partea cea de-a dreapta cu Avraam, şi cu Isaac, şi cu Iacov, şi cu ceilalţi Prooroci.

31. Sfinţii Mucenici.

După aceasta porunci Domnul, şi se despărţi din cei de-a dreapta o ceată foarte mare, ale căror feţe erau ca floarea trandafirului şi foarte veseli cu vederea, iară îmbrăcămintea lor era mohorâtă.

Această ceată era a sfinţilor Mucenici, bărbaţi şi muieri. Deci veniră şi aceştia către Domnul, iară Domnul văzându-i pre ei, foarte vesel îi primi şi îi băgă în sfânta cetate.

32. Sfinţii Duhovnici.

Şi încă porunci Domnul şi iată alt sobor mai mic se despărţi de cei de-a dreapta, şi veni către Domnul, iar feţele lor foarte strălucitoare le erau, deci intrară şi aceştia în bucuria Domnului. Şi auzirăm lăudându-i înăuntru, cu cântări, iar aceştia erau Duhovnicii Domnului.

33. Binevestitorii (Preoţii ce predică)

Şi încă cu porunca Domnului a venit în cetatea sa, şi iată altă ceată mai mare veni către Domnul, iar feţele lor erau albe ca zăpada, iar hainele lor ca aurul străluceau, şi intrară şi aceştia în bucuria Domnului veselindu-se. Aceştia erau bine vestitorii.

34. Arhiereii-Episcopii

Şi încă mai porunci Domnul, şi iată altă ceată veni, iară feţele lor străluceau ca soarele, iar veşmintele lor erau albe, purtând omofoară pe umerile lor. Cărora le porunci Domnul să intre întru slava sa, şi aceştia erau Arhiereii, şi cântând şi pentru dânşii sfinţii îngeri.

35. Postitorii.

Şi încă chemă Domnul, şi iată veni către Dânsul altă ceată, şi era chipul feţei lor ca un crin alb, pre care îi băgă în sfânta cetate. Şi aceştia erau Postitorii.

36. Călugării care s-au curăţit cu pocăinţă.

Şi încă mai porunci Domnul către cei de-a dreapta Lui, şi a venit către Sine mulţime multă, şi aceştia erau călugării care s-au curăţit cu pocăinţa, deci intrară şi aceştia în sfânta cetate cu slavă multă, care ridicând mâinile lor, slăveau pre Dumnezeu. Iar cei de-a stânga văzând aceste danţuri ale sfinţilor, blestemându-se se tânguiau pre sine.

37. Drepţii Legii.

Şi căută încă Domnul şi spre cei de-a dreapta Lui, chemă pre toţi drepţii legii care viind se închinară Domnului. Iar îmbrăcămintea lor era ca fulgerul, deci intrară şi aceştia întru bucuria Domnului.

38. Avraam, Isaac, Iacob şi cei 12 Patriarhi.

Şi încă mai căută Domnul către cei de-a dreapta Sa, şi iată Avraam, Isaac, Iacob şi încă 12 Patriarhi veniră către Domnul, care erau îmbrăcaţi cu veşminte foarte frumoase şi luminoase cărora vesel le porunci Domnul de intrară în sfânta cetate. Şi auzirăm iarăşi cântând în sfânta cetate pre sfinţii îngeri laude şi pentru aceştia.

39.Vieţuitorii fericitelor ostroave(insulelor).

Şi încă porunci Domnul, şi iată veni către Dânsul mulţime foarte multă, şi erau toţi într-un chip strălucind, pe care îi lăudă Domnul foarte că s-au păzit curaţi pre sineşi, drept aceea când intrară în sfânta cetate, cântară şi pentru aceştia sfinţii îngeri.

40. Proorocii fără de Moisi şi Aaron

Şi încă chemă Domnul, şi iată veniră către Dânsul proorocii fără de Moisi şi Aaron, că numai aceia rămăsese neveniţi şi aceştia erau luminând ca stelele cerului, şi intrară şi aceştia în sfânta cetate, pentru care cântară sfinţii îngeri.

Aceştia sunt care întru pocăinţă şi spovedanie şi în milostenie, şi în plâns, şi în postire au petrecut.

După aceasta iarăşi, mai chemă Domnul din aleşii Lui, şi iată veniră către El mulţime multă de oameni, iar feţele lor erau ca luna curată, iar capetele lor unse cu untdelemn curat, pentru care foarte se bucura Domnul. Deci, le porunci de intrară în sfânta cetate, iar ei intrară veselindu-se.

41. Moisi şi Aron şi Eleazar şi alţi 70 de bărbaţi.

Şi încă mai chemă Domnul, şi iată veni către Dânsul Moisi şi Aaron, iar feţele lor erau foarte proslăvite şi îmbrăcămintea lor era ca fulgerul. Şi cu dânşii şaptezeci de bărbaţi, care luase din duhul lui Moisi, şi proorocise pentru Domnul în zilele acelea, deci intrară în sfânta cetate şi aceştia pentru care iar cântară sfinţii îngeri.

42. Judecătorii cei drepţi credincioşi ai lui Israel şi David împăratul cu alţi împăraţi ai lui Israel.

Şi încă chemă Domnul, din aleşii Săi, iar veni David proorocul şi împăratul, şi alţi împăraţi ce au judecat pre Israel, pe Havel şi pe Gatiol, şi până la Samuil proorocul şi care nu fusese întru închinarea de idoli ci se curăţise cu pocăinţa cea adevărată, către aceştia erau încă şi toţi fiii lui Israel dintre 12

seminţii până la venirea lui Hristos, care se plecară bine legii lui Moisi şi nu s-au închinat idolilor. Deci porunci Domnul şi acestora de intrară în sfânta cetate.

43. Adam şi Eva, fiii şi fetele lor.

Şi chemă Domnul din aleşii Lui şi iată veni Adam şi Eva, împreună cu fiii lor, partea bărbătească şi muierească, şi câţi în neamurile lor au îngăduit Dumnezeu, cărora le porunci Domnul de intră în sfânta cetate.

44. Cei buni după Hristos.

Şi încă mai chemă Domnul pe cei de-a dreapta sa şi iată un sobor mic, iar feţele lor erau luminoase foarte, deci intrară şi aceştia în sfânta cetate.

45. Cei blânzi cu duhul.

Şi încă mai cheamă Domnul către cei de-a dreapta Sa, şi iată veni către dânsul popor mult, cărora le porunci Domnul de intră în sfânta Cetate.

46. Judecătorii cei drepţi.

Încă chemă Domnul, şi iată un sobor mic veni, şi erau feţele lor albe ca zăpada, iar hainele lor ca lumina, cărora le porunci de intră în sfânta cetate. Aceştia erau judecătorii cei drepţi care n-au luat mită, nici nu s-au ruşinat de feţele puternicilor, şi au judecat drept necinstind pre nimenea.

47. Cei Milostivi.

Şi mai chemă Domnul la Sine din cei de-a dreapta Lui, şi iată altă adunare foarte mare, care erau îmbrăcaţi în haine strălucite, şi pre capete având

cununi de stâlpări de măslin, şi ieşea din feţele lor rouă ca nişte Mir cu bun miros, iară după aceasta văzurăm slavă nespusă în cetatea aceea, şi frumuseţe negrăită, că intrând în cetate atât de mulţi se adunară, şi abia o parte a acelei cetăţi se umpluse.

48. Cei căsătoriţi ce au păzit patul lor nespurcat.

Şi încă mai chemă Domnul şi iată veni către Dânsul o ceată mică, frumoşi cu chipul, şi rumeni la feţele lor, şi hainele lor străluceau, iar pre capetele lor sta cununi de flori de crin, cărora le porunci Domnul de intră în sfânta cetate. Deci, eu întrebai pre sfântul înger cel ce era cu mine: spune-mi Domnul meu rogu-mă, oare şi într-această viaţă veşnică va să aibă muierea pre bărbatul său, şi bărbatul pre muierea sa? Iară el zise către mine, nu este aicea pofta lumii celei deşarte, că fiind făptura întru neputreziciune nimic nu fac oamenii de cele putrede, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu, precum a şi zis Domnul, slăvindu-l pre El în veci.

Şi acestea grăind noi, iată cinstita Cruce ridicându-se de la locul cel gătit pre care sta, veni şi stătu deasupra acelei cetăţi împotriva porţilor, între care sta Domnul, şi după intrarea tuturor Sfinţilor şi a drepţilor în sfânta cetate, se închiseră porţile.

49. I A D U L
Mulţimea cea vicleană a părţii de-a stânga.

Iară mulţimea păcătoşilor sta preste toată faţa pământului ca nisipul mării, din toate limbile, şi din

toate seminţiile, care nu s-au pocăit, nici nu s-au spovedit, nici de la rău nu s-au depărtat, ci au murit în păcatele lor, şi sta cutremurându-se precum s-ar clăti frunza de vânt şi nimic folosindu-se din numele creştinesc: care s-au chemat că sunt creştini, iară cu lucrurile nici măcar puţin n-au făcut poruncile lui Dumnezeu. Deci, acum vor primi plata precum se cade după viaţa lor. Şi se va umplea marea cea de foc ce se slobozeşte cu ei şi vor fi în veci muncindu-se.

După aceasta întorcându-se Domnul către cei de-a stânga şi văzând pre feţele lor păcatele scrise; se mânie foarte rău, şi iată îndată văzurăm în mâinile Domnului un toiag de foc, pre care îl aruncă peste faţa tuturor păcătoşilor. Şi se făcu o mare despărţire între dânşii, pre care îi făcu tot cete, din toată seminţia, şi din toată credinţa şi din tot eresul şi iată îndată căută Domnul cu mânie la apus, şi veniră îngerii de foc, ca un fulger groaznic, şi îi răpiră pre ei de aici şi îi aruncară în marea de foc care strigau; vai! vai!

Şi după aceasta se despărţiră de o lături un sobor, care era creştin, care în vremea muncilor şi a prigoanei se lepădară de Dânsul, pre care îi osândi Domnul, şi îndată îngerii cei de foc venind îi răpiră pre ei de năpraznă, şi îi aruncară în mijlocul mării celei de foc şi cu amare glasuri strigau: miluieşte-ne pre noi Fiul lui Dumnezeu! Şi nu era cine să-i miluiască pre dânşii.

50. Tâlharii.

Şi iată se arătară către Domnul o mulţime şi aceştia erau tâlharii şi ucigătorii de oameni, cei ce fără de vină au omorât sau pre pământ sau pe apă,

iară feţele lor groaznică vedere avea, că erau cu sânge vopsiţi. Către care viind îngerii cei de foc, de năpraznă îi răpiră şi îi aruncară în marea cea de foc. Iară ei începură a striga zicând: miluieşte-ne pre noi Fiule al lui Dumnezeu! Şi nu era cine-i milui.

51. Necuraţii preacurvari.

După aceasta veni către Domnul o altă ceată iar aceştia erau necuraţii prea curvari, şi prea curvele, deci ei văzând faţa Domnului, foarte se ruşinară. Şi iată îngerii cei de foc îi răpiră pre ei şi fără milă bătându-i îi aruncară în marea cea de foc, încă şi aceştia fiind arşi, începură a striga: miluieşte-ne pre noi Fiule al lui Dumnezeu! dar nu era cine îi milui.

Curvarii şi curvele cei ce au făcut curvie peste fire. Şi încă se mai despărţi altă mulţime din cei de-a stânga un sobor foarte viclean, şi aceştia erau cei ce au făcut curvie preste fire, iară feţele lor ce erau ca însăşi a satanii, din care ieşea o mare putoare, către care uitându-se Domnul, foarte se scârbi, şi îngerii cei de foc îndată îi răpiră şi-i aruncară în foc, unde viermele cel neadormit peste măsură îi roade, de la care glasuri mari se auzeau grăind, o amar, amar!

52. Vrăjitorii şi fermecătorii şi cei ce au făcut curvie cu mâna.

Şi încă se mai despărţi din cei de-a stânga, şi iată altă mulţime multă şi aceştia erau cei mai mari fermecători şi vrăjitori şi cei ce au făcut curvie cu mâna, iară feţele lor era vedere de fum, iară împrejurul trupurilor lor mulţime de muşte înfricoşate, pe care văzându-i Domnul, îşi întoarse faţa de către dânşii, şi porunci îngerilor celor de

foc, iară ei viind, fiare grele puse peste grumazul lor şi îi aruncară în marea cea de foc.

53. Creştinii cei ce au făcut curvie cu dobitoacele.

Şi după aceasta despărţi Domnul alt sobor din cei de-a stânga, şi aceştia erau creştinii cei ce au făcut curvie cu dobitoacele, şi nicidecum nu s-au pocăit, iar feţele lor erau foarte schimonosite şi puturoase, pe care îndată îi răpiră îngerii cei de foc, şi-i aruncară în marea cea de foc, şi cumplit arzându-se strigau: o amar, o amar!

54. Cei ce s-au omorât singuri ori în ce chip.

Şi iară mai veni altă mulţime nenumărată, şi aceştia erau cei ce s-au omorât singuri, sau s-au sugrumat, sau cu cuţitul s-au înjunghiat, sau cu orice lucru de moarte, şi pe Dumnezeu l-au mâniat, iar pre diavolul care i-a îndemnat pre acela l-au veselit, iar feţele lor erau foarte groaznice şi multă împuţiciune ieşea dintr-înşii, că tot trupul lor era cu cuie pătruns şi picioarele lor strâmbe. Drept aceia şi ei în matca focului fură aruncaţi.

55. Furii şi luătorii de mită.

Şi încă mai veni altă ceată foarte mare din partea cea de-a stânga, şi aceştia erau furii, şi cei ce au luat mită, care erau cu totul întunecaţi şi hainele lor sparte, şi picioarele umflate. Pre care văzându-i Domnul, îndată porunci către îngerii cei iuţi, şi viind le legară mâinile şi picioarele, şi-i aruncară în marea cea de foc, care simţind usturimea arderii cumplite strigau, şi nu era cine să-i miluiască.

56. Mânioşii, Ursitorii şi aducătorii de rău şi pizmaşii.

După aceasta iată o altă ceată foarte mare veni către Domnul, şi aceştia erau cei ce se mânie şi urgisesc, şi aducătorii aminte de rău şi pizmaşii, şi călcătorii de jurământ. Iar feţele lor erau cu negură înfăşurate, şi cu dinţii lor scrâşneau, şi se muşcau unul pre altul, şi limbile lor erau scoase din gurile lor ca la câinii cei turbaţi şi ochii lor înfocaţi. Către care Domnul căutând nu-i suferi, ci porunci îngerilor de foc să-i ia pre ei, năvălind asupra lor, şi bătându-i îi aruncară în foc.

57. Mincinoşii şi călcătorii jurămintelor, înjurătorii şi clevetitorii.

Şi încă despărţi Domnul din cei de-a stânga alt sobor, care stătu înaintea judecătorului, cărora din gură le ieşeau viermi şi împuţiciune, şi împrejurul capetelor se încolăceau viermi, iar hainele lor erau vopsite cu fum, iar feţele lor cu negură înfăşurate. Către care căutând Domnul, se mânie foarte că au fost mincinoşi şi jurători strâmb, şi pre mulţi îi păgubiră, şi poruncind îngerilor celor de foc îi luară de păr şi în marea cea de foc îi aruncară.

58. Cei ce n-au iertat pre cei ce i-au scârbit şi beţivii, cei ce se duc la comedii, şi la priveliştile dracilor, şi cei ce se măresc şi se trufesc şi muierile ce se sulemenesc şi se împodobesc şi cele ce fac descântece şi farmece şi nu dau foc la unele din zile şi vorbesc de rău nu numai în case dar şi în

biserică.

Şi încă despărţi Domnul din păcătoşi, şi iară stătu un sobor mare foarte, iară hainele lor erau spurcate de sudoare sângerată, şi puturoasele feţele lor negre, iar picioarele lor umflate şi vinete, acestea arătau vicleşugul care era într-înşii vădindu-i Domnul pre ei aşa ca să li se astupe toată gura şi fără de răspuns să se afle cei ce nu s-au pocăit, nici cu spovedania nu şi-au spălat spurcăciunile lor şi au murit în păcatele lor, spre care se mânia Domnul, şi îndată îngerii cei de foc răpindu-i îi aruncă în marea cea de foc.

59. Patriarhii, Mitropoliţii, Episcopii, Arhimandriţii, Protopopii, Popii, Diaconii, Ipodiaconii, Citeţii şi Cântăreţii.

Şi încă despărţi Domnul din partea păcătoşilor un nor foarte mare care şi stătu înaintea Judecătorului. Şi aceştia erau Patriarhii, Mitropoliţii, Episcopii, Arhimandriţii, Protopopii, Popii, Diaconii, Ipodiaconii, Citeţii şi Cântăreţii, care toţi aveau haine sparte şi puturoase, iară din mâinile lor curgea o materie foarte împuţită, şi ochii lor îi aveau aspumaţi şi sângeraţi, şi din inimile lor ieşeau viermi, iară de picioarele lor spânzurau lipitori, pe care văzându-i Domnul, foarte se scârbi asupra lor, şi zise către îngerii cei nemilostivi să meargă în matca focului şi acest neam viclean, şi prea curvari, şi îndată cu cuvântul năvăliră îngerii cei de foc asupra lor, şi începură a le lega mâinile şi picioarele, iară ei începură a striga: o vai nouă ticăloşii! Miluieşte-ne pre noi Doamne, şi curăţeşte zidirea ta, că măcar de am şi greşit, ci afară de Tine

pre alt Dumnezeu n-am ştiut. Şi iată un înger trâmbiţă de trei ori şi zise: aceste lacrimi ale voastre, şi pocăinţa, se cădea vouă mai înainte, fiind în lume a mi le aduce mie, că şi diavolul acuma în munci se căieşte şi foarte tare strigă către mine ca şi voi, ci au doară milui-l-voi pre el? nu, ci duceţi-vă blestemaţilor în focul de veci. Şi îndată îngerii cei văpăiaţi ca şerpii năvăliră asupra lor, şi răpindu-i cu capetele în jos îi aruncară în marea cea de foc.

60. Călugării.

Şi încă mai despărţi din cei de-a stânga sobor mare foarte şi aceştia erau călugării pre care văzându-i noi ne mâhnirăm, căci fură Călugări pentru Hristos, şi apoi în partea cea de-a stânga fură osândiţi, şi erau feţele lor întunecate, şi făcliile lor stinse, iară pe grumazii lor şedea lenea, şi nepurtarea de grijă a lor, către care căutând Domnul, cu mult mai vârtos se mâhni asupra lor, căci îi biruiră pre ei poftele lumii, şi lepădară al doilea botez, cel ce le este dat lor, şi minţiră întru făgăduinţa pe care au făcut-o către Dânsul, şi slujiră patimilor trupeşti, drept aceasta îi hotărî Domnul mătcii focului şi pre aceştia, iar ei auziră răspunsul şi începură a striga din adâncul inimii, miluieşte-ne pre noi Doamne, că numai pre Tine de Dumnezeu Te-am ştiut, şi sfântului numelui tău am slujit ziua şi noaptea, şi numele tău chemând dracii am gonit, şi am proorocit cele ce va să fie. Acestea grăind, cu glas către dânşii ca de trâmbiţă le-a zis: duceţi-vă de la mine blestemaţilor în focul cel veşnic care este gătit diavolului şi slugilor lui, pentru că n-aţi ascultat cuvântul Meu, ci pre tatăl vostru satana,

pentru aceasta şi Eu nu vă voi asculta pre voi acum, şi iute de pripă veniră îngerii cei nemilostivi, şi aruncându-i pre ei îi trăgeau în marea cea de foc.

61. Amestecarea de călugări şi de boieri şi de oameni proşti.

Şi după aceasta iată văzurăm că veni o Cucoană foarte frumoasă şi încuviinţată, căreia îi slujeau îngerii înainte viind, stătu înaintea Domnului, şi făcu rugăciune pentru acest sobor, deci, se duse dinaintea Domnului cu sârguinţă foarte, şi îi ajunse pe acei îngeri de foc ce duceau pre călugări în muncă, şi grăi dânsa zicând: Pre viaţa Părintelui meu care este în ceruri, şi a unuia născut Fiului Său, şi a Duhului Sfânt, că nu are a se munci acest sobor, iar îngerii cunoscând-o cine este, ziseră către ea: ştim că tu eşti iubitoarea de Dumnezeu milostenia, şi altul nimenea mai vârtos decât tine nu are către Domnul îndrăznire, ci noi nu putem trece porunca Judecătorului. Iar ea a zis, ştiu şi eu aceea, şi m-am rugat mult pentru dânşii, şi mi-a poruncit să vă întorc pre voi cu dânşii, iară ei se întoarseră, şi stătu înaintea Judecătorului cu mare frică, şi îndată grăi către dânşii Judecătorul, iar pentru milostenia voastră v-am izbăvit pre voi de focul cel veşnic, iar pentru curvie şi pentru alte necurăţii ale voastre, nu veţi vedea împărăţia Mea şi porunci să le dea loc spre crivăţ.

62. Copiii cei nebotezaţi ai creştinilor.

Şi acestea fiind aşa încă despărţi Domnul din cei de-a stânga, şi iată veni o ceată, şi aceştia erau orbi, şi se purtau de porunca lui Dumnezeu, care nici bine, nici rău n-au făcut, către care căutând

Domnul nu s-a mâniat spre dânşii, iară spre părinţi foarte mult s-a mâniat, că nu s-au sârguit ca să-i lumineze pre ei cu sfântul botez. Drept aceia, porunci Domnul să le dea loc de odihnă spre miază-zi, şi puţintică oarece îndulcire de viaţă în veci, iară ei grăiră către Domnul zicând: o Doamne, Stăpâne iubitorule de oameni! Ci de vreme ce am fost lipsiţi în viaţa cea trecătoare de bunătăţile lumii, învredniceşte-ne aici a vedea strălucirea luminii Taie, deci n-a fost nici un răspuns de la Domnul la cererea lor, ci merseră la locul cel orânduit.

63. Arienii.

Şi încă despărţi Domnul din partea cea de-a stânga şi iată altă ceată a căror vedere era ca a satanii, iară chipul lor în chip de şarpe şi din gurile lor ieşeau viermi pre care văzându-i Domnul mult se mâhni asupra lor. Şi degrabă fu adus cel ce i-a înşelat pre ei, şi zise Domnul către dânsul: oare nu sunt Eu Domnul Iisus Hristos, şi cel întru o fiinţă cu Părintele Meu? Dar tu cum ai mărturisit dumnezeirea Mea, a fi făptură? şi această mulţime înşelată de tine o ai dat mătcii focului de veci blestemate? Şi acestea zicând Domnul, îndată veniră îngerii cei de foc şi îi răpiră pre ei şi pre acela ce i-a învăţat pre ei, şi îi aruncară în matca focului.

64. Macedonie

După aceasta mai despărţi Domnul din cei de-a stânga şi iată altă mulţime dintru ale cărora guri ieşea o mare împuţiciune şi ochii lor erau întunecaţi. Către care groaznic căută Domnul şi îndată de pripă a fost adus înaintea Domnului şi cel

ce i-a înşelat pre ei, şi zise Domnul către el: Eu adică voi tăcea ţie, iară Duhul Sfânt Cel hulit de tine nu va tăcea, ci va veni şi te va ruşina pre tine. Şi iată puterile cereşti împreună cântau, chemând pre Duhul Sfânt, şi zicând: Împărate ceresc Mângâietorule, Duhul adevărului, carele pretutindenea eşti şi toate le împlineşti: Vistierul bunătăţilor şi dătătorule de viaţă: vino şi te aşază ca să se lumineze cel ce te huleşte spurcatul Macedonie. Iar după această cântare, începu a lumina şi a străluci raze de foc, şi după această vedere de fulgere, îndată văzurăm un scaun înfricoşat cu vedere ca de smarald, şi pre dânsul Duhul Sfânt în chip de porumb alb şi venind odihni pre Unul născut Fiul lui Dumnezeu, şi cântară toţi sfinţii îngeri cântare de laudă, şi se ruşina spurcatul Macedonie. Deci, venind îngerii cei de foc, îi răpiră pre ei, şi-i aruncară întru adânc, iară Sfântul Duh s-a suit de unde s-a şi pogorât.

65. Nestorienii.

Şi încă porunci Domnul, şi iată veni altă mulţime către care căutând Domnul, porunci de aduse şi pre cel ce i-a înşelat pre ei, şi-i zise lui: blestemate necurate, unde sunt două feţe, care pentru Mine ai bârfit? şi pre acest popor l-ai dat în piericiune, unde sunt doi Fii, pe care tu neîndumnezeitule i-ai învăţat? Au nu sunt Eu Unul Sfânt, Unul Domn Iisus Hristos în două firi într-un ipostas închinat de toată zidirea? Iară ei cunoscând că s-au înşelat, sta ca nişte muţi înspăimântaţi. După aceasta am văzut pe prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu venind din sfânta cetate cu slavă şi cu cete de îngeri, şi stătu, aproape de Fiul ei: Pre care o lăudară toţi sfinţii

îngeri, şi îi zise: Bucură-te ceea ce te-ai învrednicit a fi maica lui Dumnezeu. Iară acestea zicând, păgânul Nestorie, de frică îşi ieşi din minte. Deci, venind îngerii cei de foc, şi luîndu-l pre el, şi pre toată mulţimea lui, şi legându-le mâinile şi picioarele, îi aruncară pre ei unde era Arie şi Macedonie, şi cu satana în osândă. Iar prea sfânta Născătoare de Dumnezeu a intrat în sfânta cetate, de unde venise.

66. Origen, Evagrie şi Didim.

Şi încă despărţi Domnul altă ceată din partea cea de-a stânga şi iată a venit o ceată mare, întru care sta înainte trei bărbaţi înşelători, şi erau legaţi cu legături de fier, şi cu întuneric îmbrăcaţi peste tot trupul de-a cărora urâciune, îşi întoarse Domnul faţa despre ei, şi îndată îi răpi pre dânşii îngerii cei de foc şi îi aruncară în matca focului.

67. Serghie, Onorie şi Kir Pir.

Şi încă mai despărţi Domnul o mulţime foarte mare care viind, stătu înaintea Domnului, către care zise Domnul cu mânie: de unde aţi aflat voi, că este în mine o voie şi o lucrare: şi aţi stricat învăţătura Mea, şi aţi înşelat această mulţime ce stă înainte cu învăţăturile voastre. Şi îndată porunci îngerilor celor de foc zicând: luaţii pre ei de aicea, şi îndată împreună cu cuvântul îi răpi pre ei îngerii şi-i aruncară în foc.

68. Evreii cei de la Hristos până la sfârşit.

După aceasta iată altă ceată din cei de-a stânga, care viind stătu înaintea Judecătorului, iară feţele lor erau acoperite cu o mare grozăvie, că împuţiciune multă ieşi dintr-înşii, şi uitându-se ei

unul către altul, singuri se mirară de grozăvia ce era pe feţele lor, şi vorbă ieşea dintre dânşii zicând: o amar nouă că, pre carele Ana şi Caiafa cu Pilat din Pont l-au răstignit pe cruce, acela şade acuma să judece! o cumplită sminteală şi înşelăciune, cu care neam înşelat! că necrezând Lui, iată acum am căzut în mâinile Lui, şi nu este cine a ne milui pre noi.

Dar unde este acuma Dumnezeul legii, pre care Moisi ni l-a arătat nouă şi ne-a poruncit a-i sluji lui grăind: auzi israile, Domnul Dumnezeul tău fără de dânsul altul nu este, şi iată acum este altul? Unde sunt acum părinţii noştri Avraam, Isaac, Iacov şi Moise au doară şi ei s-au înşelat? Şi oare dintr-înşii cine a cunoscut adevărul? Şi au doară basme au fost toate ale lui Dumnezeu? Drept aceia dar rugăm pre Judecătorul, ca să ne judecăm cu Moisi care, ne-a dat nouă legea. Că aceluia tocmai ca fără de călcare le-am păzit, una din două să fie sau el împreună cu noi după dreptate să fie aruncat în muncă sau să fim ca unii din părinţii noştri şi ca aceştia să dobândim şi noi mântuirea. Că după adevăr aşa este că de când L-am răstignit pre El n-au văzut binele neamul nostru, ci mii de răutăţi ne-au întâmpinat pre noi acum şi aicea, precum vedem mai mult, şi mai amară greutate ne-a aflat pre noi, decât cele dintâi, şi ce vom face, unde să ne ascundem de la faţa Celui răstignit? Veniţi dar să strigăm către Dumnezeul legii, şi oriunde va fi va veni şi ne va izbăvi pre noi. Şi răspunseră grăind: întru adevăr fără de răspuns suntem, şi de este cu adevărat Acesta Dumnezeul legii nu ne va milui pre noi, că nici un bine nu l-am făcut, ci mai vârtos, răutăţi, încă şi ucenicilor Lui. Că de am fi vrut să credem, şi să înţelegem mărturisirea Lui, şi să ne

botezăm precum au făcut şi alţii mulţi din noi, precum şi Pavel al lui Gamaliel, ne-ar fi primit şi pre noi întru împărăţia sa. Acestea şi alte multe ca acestea grăiau unul către altul, şi iată se făcu glas de trâmbiţă, care grăi către ei aşa: Dar nu sunt Eu Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Părintele Meu, care am plecat cerurile şi m-am pogorât pre pământ, şi m-am întrupat din Duhul Sfânt, şi m-am născut din Maria Fecioară, şi în soboarele voastre, cu îndrăzneală v-am învăţat pre voi adevărul şi v-am spus că Eu şi Părintele Meu una suntem şi de nu credeţi Mie, măcar lucrurile Mele le credeţi, iară lucrurile Mele acestea sunt: pre morţi i-am înviat, pre orbi i-am luminat, pre şchiopi i-am ridicat, pre stricaţi am curăţat, şi toate bolile şi toate rănile le-am tămăduit dintre voi, ci voi nu numai n-aţi vrut să mă ascultaţi pre Mine, şi să vă mântuiţi, pentru binele pe care vi l-am făcut vouă, ci pre cruce M-aţi răstignit, şi cu suliţa în coastă m-aţi împuns. Şi iată mâinile Mele, şi coastele Mele încă au răni şi vătămături, care mărturisesc sălbăticirea voastră cea cu chipul de fiară, care mi-aţi făcut şi acestea făcându-mi-le nu v-am răsplătit vouă, ci v-am trimis vouă dintre voi pe Ucenicii mei, şi ei v-au chemat pre voi la pocăinţă, iar voi n-aţi vrut să vă întoarceţi către Mine, ci mai vârtos aţi vrut a muri în păcatele voastre, deci acum şi nevrând credeţi că Eu însumi sunt, şi nu mă voi schimba. Unele ca acestea auzind, începură a plânge şi a se văita, şi a se smulge grăind: o Moisi ce ne făcuşi nouă unde eşti acum? Vino dar, de ai îndrăzneală, şi ne izbăveşte pre noi.

Şi după acestea zise Domnul: Pentru ca să fiţi mai mult mustraţi şi ruşinaţi, iată vă va veni şi Moisi şi

acela vă va vădi pre voi şi iată îndată veni şi Moisi înaintea lor pre care văzându-l începură a grăi către dânsul: o doamne Moisi! Dar nu ne-ai dat nouă legea întru care este scris! auzi Israile, Domnul Dumnezeul tău unul este şi alt Dumnezeu nu este afară de el, şi iată acum este alt Dumnezeu şi Judecător al tuturor, şi va să plătească fiecăruia după lucrurile lui. Ci noi legea ce ne-ai dat nouă, neschimbată şi nestricată o am păzit, apoi pre acest judecător de acum, şi nu numai că nu l-am primit, ci încă împotrivitori i-am fost lui, că şi pre cruce L-am răstignit pre El? Grăieşte dar la arătare cine este acesta? Şi cum nu ne-ai arătat nouă în lege pe Dânsul? Spune nouă acum de acesta, şi ne izbăveşte pre noi din mâinile Lui? Că iată precum vedem, toţi în munci vom fi daţi, şi n-are cine ne scoate pre noi. Şi răspunzând Moisi, zise către dânşii: o neam fără de minte şi leneşi cu inima, voi nu sunteţi fiii lui Avraam, ci ai diavolului.

Dar, n-am scris eu în lege chiar aşa grăind: „Prooroc vouă vă va ridica Domnul Dumnezeu din fraţii voştri ca pre mine, pre acela să-l ascultaţi din toate ce vă va grăi vouă şi tot sufletul, care nu va asculta pre Proorocul acela pierde-se-va din poporul acesta". Dar ce vi s-a văzut, a vă da alta mai adevărată şi mai la arătare decât aceasta şi iară într-alt loc zice, „nu va lipsi Domn din Iuda până va veni căruia se păstrează şi Acela este aşteptarea neamurilor". Şi alte proorocii pentru Dânsul s-au zis, care pentru toate Sâmbetele se citeau de voi, pentru cine? oare pentru altul era împlinirea acestor scripturi? ci după adevăr v-aţi osândit. Iar răspunseră ei: dar cum să credem într-Însul făcându-se pre Sineşi Fiul lui Dumnezeu? nouă nu

ne-ai arătat pentru dânsul într-cestaşi chip, ci de prooroc numai. Zise Moisi: Prooroc l-am numit pre El ca şi mine pentru întruparea lui, iară Dumnezeu desăvârşit, şi om desăvârşit este, şi pizma şi răutatea şi trufia voastră nu v-au lăsat pre voi ca să cunoaşteţi adevărul şi să credeţi într-Însul, deci acum vă aşteaptă pre voi matca focului. Acestea zicând Moisi, se depărta de la dânşii.

Iară ei chemară pre Dumnezeul legii zicând: Dumnezeul Părinţilor noştri, al lui Avraam, şi al lui Isaac şi al lui Iacob, izbăveşte-ne pre noi din acest cumplit ceas, că fără de tine pre alt Dumnezeu nu ştim. Şi aceştia grăind aşa, iată degrab se făcu fulgere mari şi se întinse peste tot pământul, şi după aceasta iată un fulger mai înfricoşat, care fulger acoperi şi umbri pre Judecătorul, şi-l lăudară pre El împreună cu Părintele şi cu Duhul Sfânt, toate puterile cereşti. Şi după aceasta iată alt scaun asemenea cu al Judecătorului şi pre dânsul cel vechi de zile Dumnezeu şi Părinte, şi şezu împreună cu Fiul Lui Unul născut şi Cuvântul, şi acestea văzând Jidovii, foarte se spăimântară. Iar Dumnezeul legii zise: acesta este Unul născut Fiul Meu, Fiul şi Cuvântul. Dar pentru ce şi acum Mă despărţiţi de Fiul Meu, care este cu Mine nedespărţit acum, doară cu adevărat cunoaşteţi că v-aţi înşelat, că Eu şi iubitul Meu Fiu una suntem. Că acel ce urăşte pe Acesta mai înainte M-a urât pe Mine, şi cel ce nu crede Acestuia, şi Mie nu crede, oare nu v-am grăit vouă mai înainte cu proorocii Mei zicând: „o stea din Iacob va străluci şi aceasta este aşteptarea limbilor". Şi iară într-alt loc: „un prooroc vă va ridica Domnul Dumnezeu". Şi iarăşi: „iată fecioara va lua în pântece, şi va naşte Fiu, şi

se va chema numele Lui Emanoil". Deci după aceste mărturii ce s-au zis, de ce nu L-aţi primit pe El? pentru aceasta nu aveţi parte de împărăţia Mea. Şi împreună cu cuvântul acesta, iată de pripă năpădiră asupra lor îngerii cei de foc, şi-i aruncară pre ei în focul cel veşnic.

69. Muncitorii Diocleţian şi Maximilian.

După aceasta Dumnezeu Părintele adică se înălţă de unde s-a şi pogorât, iar cel Unul născut Fiul Lui încă mai despărţi alt sobor din cei de-a stânga, şi iată veni un sobor viclean şi foarte spurcat, mai vârtos decât celelalte cărora le erau ochii întunecaţi şi înneguraţi, iară pre feţele lor aveau scrise numele satanii şi în mâinile lor cele drepte ţineau nişte table, pre care era scris (lepădarea de Hristos), către care căutând Domnul foarte mult se scârbi pre dânşii, şi zise cu glas de trâmbiţă către dânşii! o blestemaţilor şi cu totul spurcaţilor, pentru ce v-aţi lepădat de Mine şi de sfântul Meu botez, şi v-aţi apropiat de antichrist, şi v-aţi dat cu totul piericiunii: ce bine dară aţi nădăjduit a lua de la el? numai matca focului şi munca de veci împreună cu dânsul, drept aceia nu vă voi milui pre voi, ci împreună cu acela vă voi trimite, pre care l-aţi iubit ca să mâncaţi roada ostenelilor voastre. Şi îndată îngerii cei nemilostivi năvăliră asupra lor luându-i de grumajii lor, şi cu toiege de foc tare bătându-i îi aruncară în beznă şi în tartar, ca acolo cu satana să se muncească. Iară ei începură a striga, şi a se văieta tare foarte, încât până la cer se înălţau glasurile lor, îndată veni în urechile mele un glas oarecare, al oarecăruia ce striga mai tare decât ceilalţi, acest glas era al lui Diocleţian muncitorul,

care aşa grăia: o cumplit, o cumplit, şi alteori, o răstignitule Dumnezeu! Că mulţi se înşelară şi se lepădară de sfânt numele Tău, precum şi eu. Că în lumea cea deşartă când auzeam de sfânt numele Tău pomenind, mai rău mă sălbăticeam acum. Stăpâne Tu eşti Unul sfânt cel înalt, Domnul Iisus Hristos, încă acum te mărturisesc eu vrăjmaşul pre Tine Domn şi Dumnezeu: oh! amar aceluia ce n-a mărturisit şi nu Te~a iubit şi pe care pe acestea ca o nimic le-a socotit. Amar mie ticălosului, că arderea focului celui nestins îmi mănâncă mădularele mele. O făcătorule de bine miluieşte-mă: moarte unde eşti acuma, ca viind să mă izbăveşti de atâta usturime. Cine a ştiut că vor fi unele ca acestea, o vai, o vai; în acest fel vorbea Diocleţian, ci nu era cine a-l milui pre el.

70. SFINŢII ÎNCEP A LUA DARURI VREDNICE DIN PREA CURATE MÂINILE DOMNULUI.

Iar după ce se isprăvi judecata, se sculă Domnul de pre slăvit scaunul Său, şi intră în sfânta cetate. Şi auzirăm cântările sfinţilor îngeri, care lăudară pre Judecătorul, iar dacă încetară îngerii cântarea, se închise porţile sfintei cetăţi. Deci după aceasta văzurăm că iarăşi şezu Domnul pe scaunul slavei Sale, şi porunci să aducă înaintea Sa cereşti daruri, care fiind aduse înaintea Lui, începu a le da Sfinţilor, iar sfinţii fiecare viind, primea după vrednicia sa din mâna Domnului daruri.

71. Întâi veni Maica Domnului.

Şi întâi merse prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu către Fiul şi Dumnezeu şi iată luând de

pre prea curat creştetul său, cununa cea înfricoşată, o puse pe capul ei, zicând: O maica mea, primeşte această cunună pre care mi-a dăruit-o Mie Părintele Meu. Biruinţa iadului puterea pe care am lucrat-o cu trupul care l-am luat împrumut din tine. Şi îi dete ei cea dintâi înfricoşată Porfiră, (adică îmbrăcămintea împărătească) şi alte multe daruri şi o cinsti pre ea ca pre o maică. Şi o duse pre ea ca pre o maică şi o puse pre dânsa pre Dumnezeiescul Său scaun pre care o şi lăudară sfinţii îngeri cu cântări numind-o pre ea Doamna şi Stăpâna tuturor.

72. Ucenicii şi Apostolii.

După aceasta i-a chemat Domnul pre sfinţii Săi Ucenici şi Apostoli, cărora le-a dat veşminte împărăteşti foarte înfrumuseţate, pre care îi duse pre 12 scaune înfricoşate de şezură, şi după aceasta luă 12 cununi şi le puse pre capetele lor, încununându-i ca pre nişte împăraţi. Deci a început Domnul a-i numi pre ei Judecători celor 12 seminţii ale lui Israel.

73. Cei şaptezeci de Apostoli.

Şi încă mai chemă Domnul pre cei şaptezeci de Apostoli, şi le împărţi lor iarăşi daruri încununându-i pre ei cu daruri dumnezeieşti, înaintea tuturor sfinţilor Săi, pre care îi şi lăudară sfinţii îngeri cu cântări.

74. Biserica cea cerească, Noul Sion.

După aceasta văzurăm înaintea dumnezeieştii Biserici celei cereşti, o prea slăvită curte, a căreia tocmeală era foarte încuviinţată şi luminată, prin care umblau nişte tineri frumoşi, ca nişte diaconi

închipuind, care făceau oarecare gătire Bisericii. Şi atâta se părea a fi lungimea ei, cum ar fi fost ca de trei mii de stadii, şi era Biserica aceea zidită cruciş având zidire foarte mare cu patru vârfuri, iară de strălucire multă ce avea, abia puteam căuta asupra ei, iară pre dinainte avea pridvoare foarte frumoase şi trei altare avea, a cărei zidire era chiar de mâna Domnului, că nu era asemănătoare de var, sau de piatră într-însa, ci tot o materie, într-acelaşi chip era zidirea ei. Şi cei ce sta afară ca prin sticlă îi vedeau pre cei ce erau înăuntrul Altarului, şi Catapeteasma şi Masa. Şi ce limbă de om poate să spuie? Căci toate erau întocmite de Sfântul Duh. Şi în loc de stâlpi, norii ţineau biserica. Iară cei mai înainte zişi tineri, dacă gătiră toate strigară cu glas: Blagosloveşte Stăpâne. Iar Domnul şedea pe scaunul slavei Sale cel înfricoşat, şi cu cei 12 Apostoli asemenea pre scaune frumoase, mese de-a dreapta, mese de-a stânga. După acestea zise Domnul către Diaconi: chemaţi încoace pe toţi aleşii Mei şi îndată trâmbiţă îngerul şi zise: Veniţi blagosloviţii Părintelui Meu în biserica slavei Mele celei sfinte, ca să săvârşim jertfa nouă întru veselie. Şi degrabă ieşiră toţi Sfinţii câţi erau în veac, şi veniră către Biserică. Iară sfinţii îngeri cu frică şi cu mare spaimă sta înainte, şi îndată prea sfânta Născătoare de Dumnezeu ieşind din prea luminata cameră a slavei sale a stătut de-a dreapta Fiului ei şi Dumnezeu îmbrăcată în veşminte dumnezeieşti şi pre capul ei cununa cea de la Fiul ei, cu totul împodobită. Şi iată cei şaptezeci de Apostoli, şi aceştia luminoşi cu totul erau şi toţi prea cuvioşi şi drepţi prea luminaţi, şi prea proslăviţi; şi fiecare intrară către Domnul. Deci unul către altul căutând

se luminau foarte de frumuseţea Lui.

După acestea merse fiecare la locul său şi de acea lumină se aprinseră inimile lor, şi de multă bucurie nu puteau să se oprească săltând oarecum că era acolo negrăită veselie, şi acestea fiind aşa, iată se sculă Domnul de pe prea slăvit Scaunul Său. Vrând a săvârşi slujba Sfintei Taine, şi iată Heruvimii şi Serafimii, cu cutremur împrejur zburând îi slujea Lui şi cântară de 3 ori, Sfânt, sfânt, sfânt, cu dulceaţă mare, împreună şi celelalte cete de sfinţi îngeri, iar Domnul săvârşea sfânta Taină cu cei doisprezece Apostoli şi cu toţi sfinţii. Deci când sfinţii îngeri cântau, împotrivă răspundeau cetele sfinţilor, iară eu privind această mare şi înfricoşată Taină, m-am uimit cu totul (ticălosul), iar dacă veni ceasul înfricoşatei împărtăşiri, chiar Domnul cu mâna cea sfântă a Sa îi împărtăşi pre toţi şi-i adăpă pre ei cu Mirul cel înţelegător al Dumnezeirii sale. Şi adause Domnul aleşilor Săi, din învăţătura cea ascunsă. Şi se umplură toţi din cea ascunsă înţelepciune, şi se îndumnezeiră, şi se proslăviră, şi părtaşi, şi fraţi unuia născut Fiului, cu buna voire a Părintelui, şi cu ajutorul Sfântului Duh se făcură. Şi aşa adică n-are sfârşit acea jertfă nouă.

75. Mesele cele sfinte.

După acestea ieşiră de acolo toţi sfinţii împreună cu Domnul şi toate feţele Ierusalimului, şi intrară în palaturile cele înfricoşate, care erau spre răsăritul cetăţii Sionului, iar Heruvimii şi Serafimii stau în lăuntru lângă porţile sfintei cetăţi, şi erau acolo palaturi frumoase şi cămări împodobite cu podoabe duhovniceşti. Iar în înfricoşatele palaturi, sta

oarecare masă încuviinţată foarte, având pre dânsa bunătăţile cele duhovniceşti cărora nu era număr. Şi era altă masă alăturea luminată şi plină fiind şi aceasta de negrăite bunătăţi Dumnezeieşti, şi era aceasta gătită celor 12 Apostoli. Şi era alta gătită proorocilor, şi aproape de aceasta a Arhiereilor, şi la fiecare cetate de sfinţi după numărul lor, mesele pline de binele cel veşnic. Iar la mesele acelora slujeau oarecare tineri cu părul de aur, şi frumoşi foarte. Şi iată Domnul ieşi din dumnezeieştile şi prea slăvitele palaturi, şi veni ca să şează la cel duhovnicesc prânz, cu prietenii săi, şi mergea după Dânsul şi celelalte sfinte cete, care i s-au împreunat din limbi. Deci Domnul chemă pe toţi sfinţii la acea nespusă veselie a Sa, şi şezu cu dânşii la masă şi se veseliră toţi sfinţii împreună cu El. Iar îngerii stăteau cu cutremur înaintea Domnului şi când Heruvimii şi Serafimii cântară cântare străină şi nespus oarecum, şi după dânşii răspundeau toate puterile cereşti. Iară când mâncau sfinţii şi beau din acele bucate fără de moarte, se îmbătau cu oarecare beţie duhovnicească, umplându-se de înţelepciune şi de darul dumnezeiesc, şi se vedeau oarecum săltând cu trupurile lor, şi iarăşi când sfiindu-se de vederea Domnului. Deci sfinţii mâncau şi săturându-se din destul din acele nemuritoare bucate, nu se vedea că se sfârşesc acele bucate, precum sunt bucatele cele putrezitoare, şi aşa întregi rămâneau.

Iară după ce se sculă de la acel înfricoşat prânz, luă Domnul pre toţi sfinţii, şi intrară cu dânşii în raiul care este spre răsărit, şi acesta era Edenul; grădina cea slăvită de Dumnezeu, din care Adam călcând porunca, fu izgonit. Iară cântăreţii îngeri, nu

mai încetau cântând cântări de veselie. După aceasta se întoarse Domnul şi cu sfinţii în sfânta cetate de unde au şi ieşit, iară sfinţii începură a ruga pre Domnul zicând: Dă-ne nouă Stăpâne şi acest dar ca precum în lumea deşartă am ridicat Biserici în sfânt numele Tău, în care ducându-ne cântam şi slăveam puterea Ta, aşa să ne fie nouă, întru această veşnică şi fericită viaţă.

Şi iată cu porunca Domnului se făcu aceasta aşa, că întinzând prea puternică dreapta Sa, şi însemnând cruciş, spre răsărit, spre apus, spre miazăzi, şi spre miazănoapte tot pământul şi tot văzduhul, carele este din margine până în margine, se aprinse cu ardere de foc, şi ţinu îndelung, după aceasta îndată se potoli, iar faţa acelui pământ se făcu curat şi foarte înfrumuseţat, şi iată pre tot pământul acela se arătară palaturi, câmpii, bisericuţe şi alte înfricoşate zidiri, fiind una lîngă alta, încă şi copaci şi pomi roditori, şi aceasta fiind aşa cu puterea cea lucrătoare sfinţii foarte se bucurară, şi începură a slăvi pre Domnul. Iar după aceasta îndată trâmbiţă, trâmbiţa cea mare şi împărătească a lui Hristos Dumnezeu, şi se bucura toată făptură de glasul ei, şi iată văzurăm că se deschiseră porţile cele cereşti, şi ieşind Domnul din camera sfintei slavei sale, se înălţa în sus spre cer, împreună cu toţi sfinţii îngeri, şi oarecare din sfinţi, se vedea că merg la altă înălţime, şi înaintea sfinţilor mergea prea sfânta Născătoare de Dumnezeu prea înfrumuseţată ca un fulger, împreună cu Fiul ei, şi ajungând la porţile cele cereşti intrară înăuntru. Şi nu ştiu unde merseră, şi unde odihniră. Numai aceasta zise către mine purtătorul meu înger, că întru împărăţia cerului

intrară, iară unii din sfinţi rămaseră jos, pentru care lucru foarte mă minunam.

Deci întrebai pre cel ce era cu mine zicând: pentru ce nu intrară cu Domnul toţi sfinţii? Iară el zise către mine, că numai cei ce au intrat împreună cu Domnul au fost vrednici, iar câţi au rămas jos aceia sunt câţi în chip mirenesc, şi în lege şi în căsătorie au slujit lui Dumnezeu. Şi acestea noi vorbindu-le, iată iar se pogoară Domnul cu toate puterile cereşti, şi cu toţi sfinţii care se suise cu Domnul, şi odihni cu dânşii în locaşurile cele mai sus zise, şi încă eu privindu-le acestea, iată Domnul stătu în porţile sfintei cetăţi, şi se părea că El caută către noi, cu lini şi blânzi ochi, şi către Sine ne cheamă: Iară noi în grab ne pogorâm din acel înalt deal în carele priveam toate acestea şi de departe căzând înaintea prea curatelor picioarelor Lui, ne închinarăm până la pământ, cu mare frică, iară Domnul cu blând şi lung glas zise către mine aşa: iată Grigorie, că pentru rugăciunile îngăduitorului meu Vasile fiind rugat, ţi-am arătat toate acestea ţie, care îţi va fi spre folos, şi spre mântuire cum şi altora multora. Iară mai ales ţie, că ai zis pentru Jidovi că bine fac că ţin legea lui Moisi. Ci încă vei auzi de la mine aceasta, că tot cel ce nu va urma sfintei Evangheliei Mele, nu va fi viu în veci, ci urât şi lepădat de Părintele Meu, şi fii mătcii focului se vor afla, că toţi cei ce nu vor intra prin uşa sfintei Evangheliei Mele, furi şi tâlhari sunt. Iar tu înţelege de toate cele arătate ţie, şi te îngrijeşte pentru ele, că mare folos vei lua dintr-acelea, şi pe alţii mulţi îi vei întări spre mântuirea lor. Pentru aceasta am vrut a-ţi arăta ţie acestea, ca neguţătorie să faci cu dânsele, şi de multe ori să înmulţeşti talantul care îţi

este încredinţat ţie. Deci nu le ascunde, ci le vesteşte acestea toate sfintelor Bisericilor mele, că mulţi auzindu-le acestea cu dreptatea inimii le vor primi, şi se vor înfricoşa, şi se vor teme de bunătatea Mea, care este pentru neamul creştinesc, şi vor urî cu totul sufletul lumea şi dulceţile ei, care sunt într-însa, şi se vor apuca de poruncile Mele, şi mai mult vor dori de binele de veci. Iară eu cu multă smerenie şi cu mare luare aminte grăii către Domnul: Dar cum va fi mie aceasta Doamne? Că păcătos şi neputincios sunt? Sau cum voi putea cu acestea în necurata mintea mea, şi cu buzele mele cele spurcate, a spune nişte taine negrăite şi nepricepute, ca acestea? Că măcar de aş avea gură de heruvim şi minte de Serafim tot nu aș putea.

Iar Domnul zise către mine: ştiu şi eu aceasta că ţie ţi se pare a fi cu neputinţă, pentru aceea dar se va sălăşlui darul Meu întru tine şi-ţi va da ţie putere de pricepere, ca să le mărturiseşti acestea toate bisericilor Mele, spre mai mare folos tuturor limbilor. Şi fericit va fi care va primi aceasta cu inimă înfrântă, şi cu minte dreaptă, şi se va nevoi a face poruncile Mele, că va scăpa de muncile de veci, care zac înaintea păcătoşilor: iar amar aceluia ce nu le va primi pre ele ci va vicleni pentru ele, că mulţi din cei necredincioşi le vor socoti ca nişte basme şi ca nişte poveşti deşarte, şi vor zice: cine este acest făcător de basme, şi de cuvinte semuitor, care unor cuvinte ca acestora şi ascunse a luat descoperire, pentru care nouă nimenea nici Proorocii care sunt din veac aşa chiar nu ne-au spus ca acesta? Au doară mai mare este acesta decât Petru şi Pavel, Verhovnicii Apostolilor? Au doară mai mare este acesta decât Moisi văzătorul

lui Dumnezeu şi decât Ilie şi Daniil, şi decât toţi slăviţii Prooroci, ce au strălucit în legea cea nouă, şi decât purtătorii de Dumnezeu Părinţii şi dascălii a toată lumea? deci de vreme ce nimenea dintre aceştia nu ne-au învăţat, nici ne-au spus nouă unele ca acestea, dar acesta cine este, carele mai vârtos decât aceia au ştiut tâlcul celor ascunse? Şi unele ca acestea ne învaţă pre noi? Care şi până acum în auz de urechi de om n-au intrat, iară tu, adică pentru aceasta să nu te leneveşti a le mărturisi ci le spune toate, le dă bisericilor Mele şi tuturor acelora ce le vor primi cu credinţă. Că iată Eu viez zice Domnul, nu vreau moartea păcătosului ci ca să se întoarcă, şi să fie viu în veci. Deci vă ridicaţi şi le luaţi aminte acestea toate, nu vă temeţi căutând spre păcatele voastre, că Eu blând şi bun sunt, izbăviţi-vă, şi vă pocăiţi, şi plângeţi şi daţi lipsiţilor din averile voastre, şi lăsaţi-vă de acum înainte de vicleniile voastre, şi vă îndeletniciţi în casele cele de rugăciune, iertaţi celor ce v-au greşit vouă, şi eu Dumnezeul vostru cu bucurie vă voi primi pe voi şi nu numai vă voi ierta vouă păcatele şi fărădelegile voastre, ci şi în veşmântul neputrejunii şi al dreptăţii la înviere vă voi îmbrăca pe voi şi vă voi duce pre voi în împărăţia cerului, şi vă voi sătura pre voi de binele cel veşnic. Sculaţi-vă dar şi lepădaţi poftele voastre cele necurate, ca să nu vă găsească pre voi moartea fără pocăinţă şi credinţa voastră care este întru Mine nimic nu vă va folosi pre voi la judecata Mea. Că cerul şi pământul vor trece, iară cuvintele Mele nu vor trece, adevăr grăiesc vouă.

Iară încetând Domnul de a grăi, îndată începură a cânta sfinţii îngeri: şi eu mă sculai de unde eram,

iară pre Domnul îl văzurăm că intră în sfânta cetate cu toate oştile îngereşti care erau împrejurul Lui. Iară poarta cetăţii o văzurăm deschisă, şi îndată mi-am adus aminte de glasul Isaiei Proorocului, care zice: *„deschise vor fi uşile tale Ierusalime ziua şi noaptea, şi nu se vor închide”.* Şi mă rugai prea mult sfântului purtătorului meu înger, ca să intru şi eu în sfânta cetate, ci nu mă lăsa zicând: că cu neputinţă este celor ce vieţuiesc în lumea cea deşartă a intra într-această sfântă cetate. Şi acestea aşa fiind către mine nevrednicul, cu darul şi milostivirea Domnului nostru Iisus Hristos, pentru rugăciunile cuviosului meu Părinte, îndată mă deşteptai din acel adânc somn. Iar făcându-se dimineaţă mersei la prea cuviosul Părintele meu Vasile ca să-i vestesc de toate cele ce am văzut, iară prea cuviosul văzându-mă puţin oarece zâmbind îmi porunci ca să şed: însă eu şezând cu capul plecat în pământ, începui cu lacrimi a-i spune lui de cele ce am văzut în vedenie. Iar cinstitul meu bătrân, începu a-mi zice: Fericit eşti fătul meu Grigorie, că te-ai învrednicit unei vederi ca acesteia, însă să ştii că de când ai început a vedea acestea, eu n-am mai încetat rugându-mă lui Dumnezeu, ca să împlinească Domnul o cerere ca aceasta a ta şi iată că ai văzut luminate şi prea slăvite lucruri. Deci nevoieşte-te dar, a săvârşi toate cele grăite ţie de la Domnul, pentru că aproape este lângă uşi. Că după ducerea mea din lumea aceasta, ai să scrii şi a mea proastă viaţă, spre folosul a multor credincioşi. Pentru aceia dar fătul meu să nu te leneveşti a arăta descoperirea cea dumnezeiască pe care ţi-a dat-o ţie Domnul, ca cu îngrijire să treci zilele tale pentru că mai grea muncă vei lua. Şi încă te păzeşte cu

dinadinsul cum umbli şi peste toate zilele te ispiteşte pre tine ca un bun stejar. Şi să ai frica lui Dumnezeu în tine neîncetat, păzeşte poruncile Domnului, şi mai înainte de toate acestea două le păzeşte: nu osândi pe nimeni, şi nu-ţi aduce aminte de răul celui ce te-a osândit cândva, şi te-a scârbit, şi aşa vei fi înlăuntru în împărăţia cerului. Deci de acelea doreşte fătul meu de care Domnul ţi-a arătat, ca să scapi de muncile ce îi aşteaptă pe păcătoşi, care abia le-ai văzut şi dacă vei ieşi din trup te voi primi acolo (de voi avea îndrăzneală cu mila lui Dumnezeu), şi vei fi cu mine acolo veselindu-te în veci. Du-te dară cu pace în chilia ta, că de acum de faţă pre mine nu mă vei mai vedea în viaţa aceasta, şi împreună cu cuvântul cuprinzându-mă mă săruta cu dragoste, iar eu acestea auzindu-le am plâns foarte, şi am zis: o bunul meu părinte! dar cum voi răbda eu despărţirea ta? sau pre cine voi avea în locul tău ajutor neputinţei mele? amar mie ticălosul! Iar el îmblânzind plânsul meu şi mângâindu-mă îmi zise: nu plânge aşa fără mângâiere o fătul meu, pentru plecarea mea, ci mai vârtos bucură-te şi te veseleşte, că m-a chemat Domnul dintr-această lume vremelnică la viaţa cea veşnică. Că ai pre Domnul ajutător, şi povăţuitor, ci nici eu după acestea până la sfârşit nu te voi lăsa pre tine şi în somn şi ori unde mă vei chema, mă voi arăta ţie, însă de vei iubi şi tu calea cea strâmtă şi nu vei fi stăpânit de dulceţurile şi deşertăciunile trupeşti, şi pre dragoste nu o vei stinge. Că precum apa stinge para focului, aşa se stinge dragostea cea duhovnicească de grijile lumeşti, şi se îneacă şi se sugrumă. Şi după ce isprăvi cuvântul, eu luând blagoslovenie mersei la chilia mea. Deci, fiindcă era

Postul cel Mare al Sfintelor Paşti, intrând în chilie şi îndeletnicindu-mă n-am ieşit tot postul afară, iar viind Sfintele Paşti m-am dus ca să cercetez mai vârtos pentru blagoslovenie pe părintele meu pe prea cuviosul Vasile (nădăjduindu-mă că-l voi afla viu) şi aflai că în luna lui Martie în 26 sfârşind praznicul Buneivestiri, şi-a dat sfânt sufletul său în mâna lui Dumnezeu. Deci eu cercetând ca să aflu pentru moaştele sfântului unde le-au îngropat, îmi spuse Ioan ucenicul sfântului cel după mine, că le-au îngropat în Biserica sfintei Sofii cea din Constantinopol pentru că sfântul la sfârşitul vieţii aşa a lăsat cuvânt, ca acolo să-i ducă moaştele. Deci eu mergând acolo şi aflând mormântul sfântului, mult am plâns deasupra mormântului şi m-am zăbovit o zi acolo şi apoi m-am întors cu pace la chilia mea rugându-mă milostivului Dumnezeu, ca să mă învrednicească a fi şi eu în locaşul unde prea cuviosul Părintele meu Vasile, se veseleşte în Iisus Hristos, Domnul nostru căruia se cuvine slava şi stăpânirea, împreună cu cel fără de început al lui Părinte şi cu Prea Sfântul Duh în vecii vecilor, Amin.

76. Stihuri ce s-au scris deasupra mormântului răposatului întru fericire Mitropolitul Grigorie. Bucureşti, în 24 Iunie 1834

Aicea odihneşte cel întru bună fericire
Prea vestitul bărbat cel cu frumoasă împodobire
Grigorie Arhiereul, Păstorul cel prea sfinţit,
Şi de Dumnezeu ales Valahii Mitropolit,
Carele la şaizeci şi nouă de ani a vârstei
sale

Păstorind pe oile sale cuvântătoare
Ca un păstor adevărat cu multă minunare.
Ani Unsprezece, luni cinci, încă şi zile unsprezece
Fie dară pomenire până ce acest veac va trece,
Căci dară din cei credincioşi, de ori ce fel de chip şi stare,
Din cei mari, şi ortodoxă adunare, îl aveţi cunoscut ţinându-l bine cu adevărat,
Ertăciuni cu umilinţă îi cereţi neîncetat.

Vămile se pot trece uşor de către creştinii ortodocşi, dacă se Spovedesc, Împărtăşesc, căci prin acestea Vămile nu mai au nici o putere, păcatele sunt şterse.

Românule ortodox! Vei trece prin Vămile din această carte cele 24; dacă vei păstra credinţa ortodoxă, unită cu viaţa ortodoxă, privind mereu la Iisus Hristos, Dumnezeul nostru înfăţişat de istorie ca „Cel mai frumos Om" sigur fiind Dumnezeul nostru. Istoria, ştiinţa, tehnica, arta, toate dovedesc că acest Dumnezeu al nostru a venit, a trăit, a murit şi a înviat pentru noi oamenii. Neamul nostru românesc vechi de peste 4940 ani (vezi Hronograful lui Chedrin) crede în Dumnezeu drept şi-L urmează. Să rămânem lângă Altarul Bisericii Ortodoxe Române, ca să ajungem la Rai, lângă sfinţii neamului românesc. Amin. Editorul.

77. CHIPUL CREŞTINULUI ADEVĂRAT. VREI SĂ SCAPI DE VĂMILE VĂZDUHULUI?

Tot creştinul ortodox are datoria şi dreptul de a ajunge în Rai. Voinţa mea= mîntuirea mea.

-Eu ca să scap de înfricoşatele Vămi trebuie ca de mic să ascult de părinţi, să fac tot ce spun ei, şi fără de ascultare faţă de ei să nu fac nimic.

-Să merg la Biserică împreună cu ei, să duc Prescuri, Vin şi Ulei pentru Sfînta Biserică.

-În Biserică să mă rog, să fiu atent la Sfintele Slujbe, după Sf. Liturghie să iau anaforă pe nemîncate, căci nemîncat se merge la Biserică. Iar de am mîncat, atunci cînd intru în Biserică, zice dracul: „lată, vine sacul meu cel plin" se bucură diavolul că mergi mîncat. Din anafora aceasta duc şi acasă pentru a lua din ea Miercurea şi Vinerea pe nemîncate. Anafora este jumătate Împărtăşania, preotul o atinge de Sfînta Împărtăşanie.

În stînga este drumul Crucii spre Rai, în dreapta drumul spre Iad.

-Să mă Cuminec la 40 zile pînă la 6 ani fără de Spovedanie, iar de la 6 ani după Spovedanie. Să fac Spovedanie Generală odată pe an, să merg la un duhovnic mare. Să mă Spovedesc şi să mă Împărtăşesc măcar odată la 40 de zile, aceasta este obligatoriu, iar de nu poţi nicidecum, atunci în fiecare Post de două ori, iar în Postul Paştilor de 3 ori. Spovedania şi Împărtăşania se face după 5 zile de post, iar cei bolnavi după 3 zile de post.

-Să ţin toate Posturile, de 40 de zile la Sf. Paşti şi tot de 40 de zile la Crăciun, tot Postul Sf. Ap. Petru şi Pavel şi 15 zile Postul Adormirii Maicii Domnului. Şi în aceste posturi în fiecare zi mănînc de post.

-Să postesc cînd au trecut Posturile, toate Miercurile şi Vinerile de peste an.

-Să fac milostenie, dau de pomană, cărţi, icoane, mîncare, haine, să dau sfat ortodox celor ce-mi cer.

-Să dau preotului contribuţia de salariu, să mă rog pentru el, să-l ajut şi să-l sprijin în toate, să-l întreb cu ce-l pot ajuta, să-l ascult şi să-l respect pe preot, să-l salut şi să-i cer să se roage pentru mine.

-Să vizitez bolnavii, săracii, bătrînii şi pe cei închişi să-i ajut material şi duhovniceşte.

-Să merg de 2-3 ori pe an la Mănăstiri, să stau de vorbă cu călugării să-mi dea sfat cum să mă mîntuiesc. Să fac odată pe an Spovedanie la un preot călugăr la mănăstirea unde merg, să cer să se roage pentru mine. Dacă stau 2-3 zile în Mănăstire să ajut pe călugări la ceea ce au nevoie, întrebi: cu ce vă pot ajuta părinţilor? Faci mare bucurie.

-Să nu judec pe nimeni, să nu clevetesc, să fiu blînd, bun, răbdător şi să cer iertare de la toţi oamenii, să las pe toţi în Seama lui Dumnezeu.

-Să ajut la zidirea Bisericii de nu am bani, cu

mîna, cu munca: Căci cine face un Sfînt Altar este ctitor, se va ruga Biserica pentru el cît va sta acea Biserică.

-Să ajut la muncă celor în nevoi, bătrîni, bolnavi şi oameni săraci.

-Îmbrăcămintea pe care o port să fie simplă, dar curată, fără să adaug ceva la chipul lui Dumnezeu, fără să mă boiesc, vopsesc, cu batic pe cap (femeia), fără podoabe în păr, în degete, pe la urechi şi să nu-mi pun în nas verigă ca la boi (de aur) şi băieţii în urechi.

Simplitatea mea este smerenia şi mîntuirea mea. De la tinereţe pînă la bătrîneţe aşa voi arăta în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor.

Iisus Hristos avea sandale de lemn, cămaşa făcută de Maica Domnului şi deasupra o mantie.

Maica Domnului avea sandale de lemn şi era îmbrăcată cu un văl de sus pînă jos, nu-şi arăta părul şi frumuseţea fizică, ci cea interioară.

78. INTERIORUL MEU

Din copilărie pînă la bătrîneţe, dimineaţa cînd mă scol, mă închin, mă spăl, apoi mă rog în genunchi, în picioare, şezînd sau în pat (cel bolnav), mintea să meargă sus la cer.

Trebuie să avem Biblia ortodoxă, Ceaslov, Psaltire, Acatistier, Carte de Rugăciuni, recomandăm şi Pravila cea Mare a creştinului ortodox, pe lîngă acestea, care o poţi duce în straiţă, geantă, ghiozdan, diplomat, sacoşă, în bord la maşină, în avion, pe vapor, în submarin, pe tanc, numai să faci zilnic ce scrie în Pravila aceasta. Pravila= rînduială.

Recomandăm Rugăciunea: „Doamne, Iisuse

Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pre mine păcătosul", pentru cei mai mari, iar pentru cei mici cea mai scurtă „Iisuse miluieşte-mă", o recomandăm la toată suflarea ortodoxă, orice ai face, zi mereu această rugăciune scurtă, dar cea mai puternică.

79. CUM TE ROGI?

Cînd citeşti rugăciunile, le citeşti fară glas, numai cu ochii, cînd zici Rugăciunea lui Iisus închide ochii, şi în Biserică ţine ochii închişi şi aşa scapi de risipire.

80. UNDE TE ROGI?

Acasă, în Biserică, pe holdă, pe drum, în fabrică, la birou, la şcoală, în spital, în avion, în tren, în maşină, în vapor, în submarin, în tanc, peste tot, ia Pravila cu tine. De nu poţi cu cartea, zi Rugăciunea lui Iisus.

81. CÎT TIMP TE ROGI?

Dimineata te rogi cel puţin o jumătate de oră, te scoli mai repede, sau de poţi te rogi 1-2-3 ore. De poţi o oră, faci Rugăciunile Dimineţii, un Acatist, o Catismă la Psaltire, peste zi Doamne Iisuse. Apoi faci Rugăciunea zilei, Acatistul Maicii Domnului, Acatistele zilei şi al Sărbătorii, le faci la amiază, sau seara cînd ai timp, nu laşi o zi fără să faci Acatistele zilei, dar Seara nu te culci niciodată fără să faci Rugăciunile de Seara şi Paraclisul Maicii Domnului. Dacă n-ai reuşit să faci de exemplu Pravila de Luni, sau Canonul ce-l ai şi este Marţi, dimineaţa faci Pravila şi Canonul de Luni şi apoi pe cel de Marţi.

82. CARE ESTE CEA MAI MARE RUGĂCIUNE DIN LUME?

Cea mai mare rugăciune este Sfînta Liturghie, unde coboară Hristos pe pămînt în Sfînta Cuminecătură, la fiecare Sfîntă Liturghie.

De poţi merge zilnic dimineaţa sau măcar Miercuri şi Vineri la Sfînta Liturghie, ai multe bucurii duhovniceşti.

Creştinul n-are voie să lipsească nici-o Duminică de la Sfînta Liturghie, numai în caz de boală, sau de mare nevoie. De lipseşti 3 Dumineci de la Sfînta Liturghie nu te Cumineci un an de zile.

La Sfînta Liturghie nu vorbeşti cu nimeni, numai cu Dumnezeu, la cel ce vorbeşte în biserică dracul îi stă după cap şi-i şopteşte, nu ieşi din Biserică pînă se gată Sfînta Liturghie, căci de ieşi eşti ca luda.

Ascultă slujba şi zi în gînd după preot tot ce zice el, aşa te sfinţeşti foarte mult.

Am văzut un episcop foarte bătrîn, care tot timpul slujbei zicea: Doamne miluieşte şi zicea după diaconi şi preoţi tot ce ziceau ei.

Sfînta Liturghie atunci îi aduce mai mult folos omului cînd te şi Cumineci, intră Hristos în tine şi te îndumnezeieşte.

Vino şi la Vecernie în Dumineci şi Sărbători căci frumos este a locui în Biserica lui Dumnezeu.

83. CÎND MÎNCĂM?

Cînd începi să faci mîncare începe cu rugăciunea, cînd ai gătat-o de făcut mulţumeşte Mîntuitorului că ţi-a ajutat. Mîncăm cînd ne este foame. Ce mîncăm? Ce avem, dar să nu lipsească fructele şi legumele, care au multe vitamine. Cartofi,

fasole, varză, orez, roşii, castraveţi româneşti, fructe, mere, pere, prune, căpşuni, struguri româneşti.

-Nu te aşezi la masă pe scaun ca să mănînci pînă nu te rogi.

-Nu te duci de la masă pînă nu faci mulţumirea către Hristos pentru săturare.

Nu începi lucrul pînă nu te rogi, nu sfîrşeşti lucrul pînă nu te rogi, sau măcar faci o Sfîntă Cruce şi zici ca şi Cananeianca: „Doamne ajută-mă", sau"Doamne ajută".

84. CE BEM?

Apă de izvor, apă minerală (dar puţină, căci produce pietre) vin puţin şi alte băuturi naturale (Nu băutura este rea, ci beţia, spune Sf. Ioan Gură de Aur), bem sucuri de fructe făcute de noi, nu bem sucuri făcute cu chimicale, produc cancerul.

Nu bem cafea, este drog, mai bine un pahar de vin, care face sînge şi hrăneşte organismul.

Nu bem tutun, nu fumăm, nu ardem munca noastră (Vama 23), de trebuia să fumăm ne făcea Dumnezeu horn în cap, nu aşa pe unde băgăm fumul tot pe acolo îl şi scoatem. Nu bem droguri, ne distrugem psihic pe veci.

Nu te îmbeţi, nu curveşti, nu furi, nu înşeli pe alţii cu munca, cu banii, cu pămîntul sau cu alte lucruri.

85. SOMNUL-CÎND DORMIM?

Somnul închipuie moartea. Căci omul cînd doarme nu simte nimic.

Dormim noaptea, iar înainte de culcare fă rugăciune şi gîndeşte-te: Oare mă mai scol mîine? Dar, Doamne, voia ta să se facă întru mine, cu

rugăciunea lui Iisus în gură te aşezi pe pat şi te culci.

De nu ai somn, ia Cartea şi te roagă. Dacă te trezeşti noaptea şi nu poţi dormi, nu te enerva, căci îngerul păzitor te scoală să te rogi, ia Psaltirea sau Acatistierul şi te roagă, ia şi citeşte Scriptura pînă adormi.

Dormim ziua, dacă suntem prea obosiţi un ceas sau două pînă ne refacem. Dacă nu suntem obosiţi atunci nu dormim. Timpul de somn fiecare şi-l reglează personal pentru refacere psihică şi fizică.

În Vise nu crede, căci creierul lucrează şi noaptea cînd dormi, fără să ştii. „Filozof mare este acela, care nu crede tuturor viselor şi vedeniilor sale" (Spunea Pr. Cleopa).

86. CE CITIM, CE VEDEM, CE AUZIM?

Citim cărţile sfinte: Cărţi ortodoxe, Biblia Ortodoxă, Cărţile Sfinţilor Părinţi, Vieţile Sfinţilor, Patericul, Mîntuirea Păcătoşilor, Vămile Văzduhului, Cămaşa lui Hristos, Ben Hur, Baraba, Pelerinul Romîn şi toate cărţile teologice ortodoxe ce apar. Citim cărţile care vin în ajutor la formarea noastră morală.

Citim cărţi de literatură română şi universală, istorie, ştiinţă, tehnică, artă şi cultură, care sunt moral creştine.

Nu citim cărţile sectare, cărţile murdare, pornografice, fantastice, de groază, cele ce produc dereglări psihice, cărţile ce produc tulburare, politice, nu citim nici ziarele murdare.

CE VEDEM? Să privim natura, marea, pămîntul, florile, păsările. Privim cerul, opere de artă, pictură, sculptură, sport şi tot ce este frumos. La Televizor vom privi numai ce este bun, Sfînta Liturghie,

Slujbe ortodoxe, tot ce este frumos şi moral, de zidire, de înălţare, filme religioase, istorice, ştiinţifice, literare, sport. Nu vom privi ce este rău şi imoral. *Televizorul este un mare ucigaş al timpului, pentru că după ce ai văzut multe nu mai rămîi cu nimic, este o cultivare de moment şi zadarnică. Dacă te poţi înfrîna de la el este cel mai bun lucru. Şi Calculatorul este bun pentru a lucra cu el, pentru a face cărţi, contabilitate şi este minunat în medicină şi în ştiinţă. Ucide, dirijînd bombe şi rachete. Dar este foarte dăunător, arde creierul şi interiorul. Tot ce este electronică atacă creierul*

CE AUZIM? Liturghia, cîntări bisericeşti, cîntecul naturii, păsările, muzică morală, care nu îndeamnă la păcat. Vom asculta Operă, cîntece bisericeşti, cîntece populare româneşti, Coruri şi tot ce zideşte sufletul. Dacă nu ai televizor ai scăpat de diavol.

Dar, cînd ne limităm la cele religioase ortodoxe avem multă bucurie interioară. Creştinii n-au vreme de cele lumeşti, viaţa e scurtă, n-o risipesc în zadar, se gîndesc tot timpul la Dumnezeu.

87. CUM MURIM?

Noi ortodocşii ştim că totul pentru noi este Raiul sau Iadul, pentru Rai luptăm toată viaţa.

Dacă te Rogi des, Posteşti, te Spovedeşti şi te Cumineci des, îţi faci sfeştanie în casă, îţi faci cîte un Sfînt Maslu pentru sănătate, eşti bun cu toată lumea, te Spovedeşti şi Cumineci imediat ce te îmbolnăveşti şi să fii sigur că moartea va veni ca un somn lin.

88. PREGĂTIREA PENTRU MOARTE.

Pentru moarte te pregăteşti cu SPOVEDANIE şi

IMPARTAŞANIE şi MASLU, cu aceste 3 Taine ce şterg păcatele. Cei ce au folosit aceste 3 Taine în timpul vieţii şi acum cînd mor au aceste 3 Taine în ei, au scăpat de cele 24 de Vămi ale Văzduhului, căci şi-au spălat păcatele total.

Bolnavii şi bătrînii îi pregăteşti pentru moarte, chemi preotul să le dea cele 3 Taine bolnavilor, iar doctorul pămîntesc va interveni după ce Doctorul Ceresc Hristos şi-a făcut misiunea în inima creştinului, dacă mai este nevoie. Este o tradiţie"A murit fără lumînare". Lumînarea noastră sunt cele 3 Sfinte Taine. Lumînarea simbolizează pe Hristos: Lumina din lumînare arată Dumnezeirea, iar ceara trupul lui Hristos.

Spovedania cea curată. Şerpii ce ies din gură sînt păcatele.

„Păcatele mărturisite, spovedite, nu se mai au în vedere spre cercetare nici la Vămi, nici la Judecata de Apoi" Sfîntul Ioan Gură de Aur, din „Despre Spovedania şi Împărtăşirea cu Sfintele Taine", de Ierom. Benedict Stancu, pg.269.

Poţi să-i aprinzi o mie de lumînări celui ce moare nespovedit, căci îl vei afla în iad.

Înainte de a muri să faci ordine în casa ta, împarte tot ce ai la copii, la săraci, la rudenii, lasă scris, nu lăsa tulburare după tine, ci linişte. La moartea celor fără de rînduială se bat neamurile de la bani şi avere, la creştini este linişte.

Laşi testament să-ţi facă Liturghii, Parastase şi pomene. Cum vei trăi aşa vei şi muri.

De eşti ortodox şi trăieşti 30-60-90-100 de ani aşa cum am arătat aici, sunt sigur că ne vom vedea în Rai şi aşa am scăpat de Vămi şi le-am trecut uşor.

89. ÎNMORMÎNTAREA

Pentru a fi de folos altora la Înmormîntare fă-o să fie creştinească nu păgînească. Să se dea mîncare şi băutură, dar să nu se ajungă la beţie. Este bine să se dea la înmormîntare de pomană cărţi, VĂMILE VĂZDUHULUI, VIAŢA DE DINCOLO DE GROAPĂ, PRAVILA CREŞTINULUI ORTODOX (de la Editura Pelerinul Român), VIAŢA REPAUSAŢILOR NOŞTRI, ca să vadă lumea ce este după moarte, cum este Raiul şi Iadul. Fără iertăciuni kilometrice, care nu folosesc la nimic, ci mai bine să se predice de 2-3 preoţi să înveţe lumea ceva de la moarte. Fără coroane, daţi banii la săraci nu-i ardeţi prin cimitire. Coroanele nu le ajută morţilor, ci numai rugăciunile.

90. ÎNSURAT SAU CĂLUGĂR?

Alege, sau te însori, sau te călugăreşti, de te însori eşti ca toţi oamenii, iar de te călugăreşti eşti ca îngerii din cer. Călugărul se îmbracă în cinul îngeresc, intră în rîndul îngerilor. Călugării nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii din

cer, dacă trăiesc în feciorie, sărăcie şi ascultare, ca şi îngerii.

FĂ CE POŢI! Dar numai aşa cum te îndeamnă inima în Hristos. Nu face ce spun alţii.

Tot ce faci în viaţă fă cu rugăciune şi întrebîndute: Oare îi place lui Hristos ceea ce fac eu acuma? Şi totul se va sfîrşi bine. Nu face nimic pînă nu întrebi de preotul sau episcopul duhovnic pe care-l ai. Ascultarea este mai mare decît jertfa.

IATĂ CĂ AI SCĂPAT DE CELE 24 DE VĂMI, FĂCÎND AŞA, IAR ACUM TE VĂD ÎN RAI LÎNGĂ IISUS HRISTOS, MAICA DOMNULUI, LINGĂ SFÎNTUL IOAN BOTEZĂTORUL ŞI TOŢI SFINŢII. AMIN = AŞA SĂ FIE! Oradea, 4 dec. 2008, de ziua Sfintei Varvara, Iertaţi pe, Diaconul Gheorghe Băbuţ, păcătosul.

91. TAINA SPOVEDANIEI

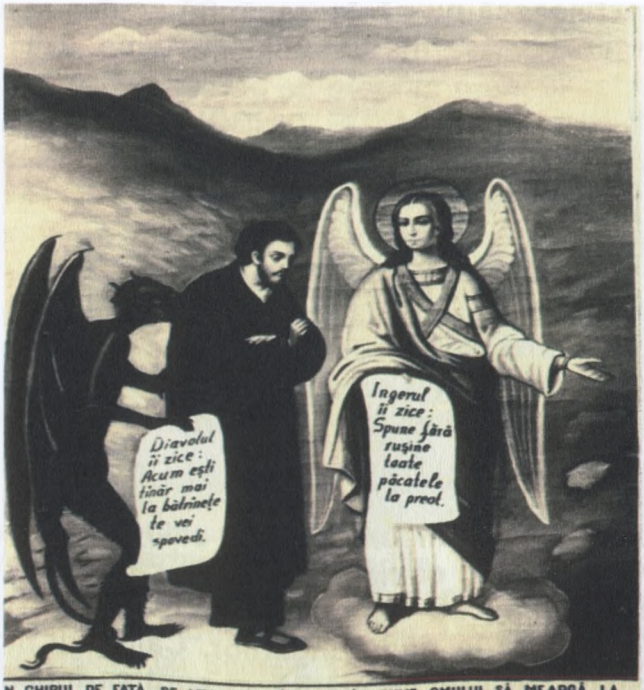
Diavolul îi zice: Acum eşti tînăr mai la bătrîneţe te vei spovedi.
Îngerul îi zice: Spune fără ruşine toate păcatele la preot.

N CHIPUL DE FAŢĂ, SE VEDE, CUM ÎNGERUL ÎI SPUNE OMULUI SĂ MEARGĂ LA DUHOVNIC SĂ-ŞI MĂRTURISEASCĂ FĂRĂ RUŞINE TOATE PĂCATELE SALE, PENTRU A SE MÎNTUI.

Spovedania se face scrisă, după 5 zile de post, iar cei bolnavi după 3 zile de post. Seara, pe o foaie scrii păcatele cu pix şi cu foaia cu păcatele scrise mergi la preot şi pe aceiaşi foaie scrii şi canonul ce-l primeşti, pentru a nu-l uita. Nu are voie nimeni să se cuminece fără Spovedanie. După Sfîntul Vasile cel Mare, creştinul se poate Cumineca numai după 9 ore de nemîncare totală. De seara pînă în ziua cînd te Spovedeşti şi Cumineci, nu este voie a mînca nimic, nici a bea, stomacul trebuie să fie gol. Nu se dă Cuminecătura fără Spovedanie niciodată. Cei ce fac altfel cad sub anatema celor 7 Sinoade ecumenice. După Cuminecare vei face Rugăciunile de după Împărtăşanie şi Acatistul Sfintei Împărtăşanii, care sunt în cartea Pravila cea Mare a creştinului ortodox.

Iată Hristos stă nevăzut, primind mărturisirea ta.

IATĂ DE FIECARE PĂCAT CE SPUNE IEŞE CÎTE UN SARPE DIN GURA LUI APOI UN SARPE MAI MARE A 3003 CAPUL DE TREI ORI DAR NU A IEŞIT ADICA A VRUT SĂ MAI SPUNĂ ÎNCĂ UN PĂCAT MAI MARE DAR DE RUŞINE NU L-A SPUS APOI TOŢI ŞERPII CARE IE SEARA S-AU ÎNTORS DIN NOU LA EL. — VEZI PE LARG ÎN CARTEA „MÎNTUIREA PĂCĂTOŞILOR" LA CAPITOLUL 7 PAGINA 348

1. **Sînt ortodox.**
2. **Am ajutat la rău pe alţii.**
3. **Avortul-uciderea pruncilor în pîntece- 20 de ani oprire de la Sfînta Împărtăşanie.**
4. **Bătaia-pentru bătaie se dau metanii şi rugăciuni multe. Să nu mai bată.**
5. **Beţia- Beţivul nu se Cuminecă 2 ani.**
6. **Biserica- Femeia să nu vorbească în Biserică. Vine cu batic şi cu**

rochie la Biserică.
7. Cel ce s-a lepădat de Biserică-nu se Cumînecă 10 ani.
8. Blestemul- Cel ce blestemă nu se Cumînecă 1 an.
9. Botezul- De moare copilul nebotezat, nu te Cumineci 3 ani.
10. Căsătoria- Se face numai între ortodocşi. Cine îşi însoară copiii în altă credinţă, nu se cumînecă 5 ani.
11. Clevetitorul- 1 an nu se Cumînecă.
12. Curvarul- cel neînsurat-nu se Cumînecă 7 ani, Sfîntul Vasile cel Mare (Can. 59). Preacurvarul- cel însurat-nu se Cumînecă 15 ani. Sfîntul Vasile cel Mare (Can. 58).
13. Darurile Bisericii, aduci- prescuri, vin, tămîie, ulei, lumînări.
14. Copiii ce nu-şi cinstesc părinţii- anatema-iadul.
15. Dobînda- Nu se Cumînecă cei ce iau dobîndă.
16. Dumineca- Cine lipseşte trei Duminici de la Biserică se afuriseşte.
17. Divorţul este păcat. Se face numai cînd unul este preacurvar, sau unul moare, sau cade în erezie, trece la sectari.
18. Ereticii-sînt sectarii (baptiştii, penticostalii, iehoviştii, adventiştii, sîmbătarii, evreii, mahomedanii, budiştii, ioghinii, radiesteziştii, bioenergiştii) tot ce nu este ortodox. Cine nu părăseşte secta, de este preot se cateriseşte, iar de este mirean se afuriseşte-Can. 65 Apostolic.
19. Făţarnicul-pentru cîştig mîrşav, nu se Cumînecă 5-6 ani.
20. Fumătorul este oprit de la Cuminecare 1-3 ani.
21. Furtul-înapoiezi ce ai furat- furul de case- 3 ani nu se Cumînecă-cine ia pe nedrept- 5 ani nu se Cumînecă-cine ară cu plugul de la altul, 4 ani nu se Cumînecă-primitorul hoţului este şi el hoţ.
22. Gluma- Glumeţul se afuriseşte- Sin. 6 Ecumenic.
23. Gomoria- Sodoma şi Gomora- 20 de ani nu se Cumînecă.
24. Hipnotismul-Vrăjitorie, 7 ani nu se Cumînecă.
25. Sacrilegiul-cine fură de la Biserică, să dea înapoi.
26. Iertarea- De nu ierţi nu te Cumineci.
27. Invidia-nu se Cumînecă 1 an.
28. Înjurăturile-Înjurătorul nu se Cumînecă 1-2 ani.
29. Jocul- Canon ca furtul şi uciderea.
30. Jurămîntul- Jurătorul strîmb nu se Cumînecă 10 ani.
31. Lăcomia se vindecă cu post.
32. Luxul-împodobirile (fardat, rujat, vopsit buze, ochi, unghii, păr, haine) 3 ani oprire de la Cuminecare (Sin. 6 Ec. c. 96).
33. Malahia- Păcat cu diavolul -40-80 zile, mîncare uscată.
34. Cine mănîncă sînge- 2 ani nu se Cumînecă. 6 Ec. 67.
35. Mînia-1 an nu se Cumînecă, 150 metanii la zi.
36. Minciuna-Mincinosul 1 an nu se Cumînecă.
37. Ocara-ocărîtorul 1 an nu se Cumînecă.
38. Onania- oprirea de a avea copii- 2 ani nu se Cumînecă.
39. Postul-Cine nu posteşte cele 4 posturi şi miercurile şi vinerile, creştinul se afuriseşte, iar preotului i se ia preoţia. (Can. 68

Apostolic).
40. Răpirea averilor- răpitorul- 5 ani nu se Cuminecă.
41. Rugăciunea- Dacă nu te rogi zilnic- 1 an nu te Cumineci.
42. Scurgerile-7 zile oprire de la Cuminecare, femeile nu intră în Biserică 7 zile.
43. Sinuciderea-păcat neiertat, treapta a 12-a a păcatului.
44. Sodomia- (Homosexualii) -15 ani nu se Cuminecă.
45. Sulemenitul-femeia ce-şi taie părul-anatema (iadul), Gangra 17. Bărbatul ce-şi rade barba-anatema, iadul.
46. Uciderea-de voie- 25 de ani nu se Cuminecă-Sfîntul Vasile cel Mare. -Ucigaşul de părinţi-30 de ani nu se Cuminecă-Ucigaşul fără voie-10 ani nu se Cuminecă-cel ce ucide în război-3 ani nu se Cuminecă.
47. Visele-Cel ce crede în vise 1 an nu se Cuminecă.
48. Vomitarea-Beatul de vomită, 1 an nu se Cuminecă.
49. Vrăjitoria-descîntece, farmece, căutat în cafea, cărţi, bioenergie, radiestezia, vrăjitorul, 20 de ani nu se Cuminecă-cei ce merg la Vrăjitori 6 ani nu se Cuminecă, Vezi Vămile Văzduhului. Părăsirea păcatului este cel mai mare Canon.
Canonul = Părăsirea păcatului şi a nu-l mai repeta, post, metanii, rugăciuni multe, milostenie, întoarcerea pagubei, nemîncare, repararea greşelii, oprirea de la Cuminecare. Fără Canon nu poţi scăpa de păcat, de diavoli, de Iad.

Mănăstirea Portăriţa zidită din cărţile Editurii.

92. Puteţi procura cărţile, apelînd la:

BĂBUT GHEORGHE EDITURA PELERINUL ROMÂN I. I.

Str. Iuliu Maniu, Nr. 22, Oradea, Cod. 410104, Jud. Bihor, România. TEL.; 0259/41.26.45. CUI: 27870108/04.01.2011. Nr.Cam Com. F05/4/04. 01. 2011. CONT IBAN:RO 39 RNCB 00320.4648.3120001/Rol. BCR ORADEA. JUD. BIHOR. www.editurapelerinulroman.ro e-mail pelerinul.babut@gmail.com

MĂNĂSTIREA"PORTĂRIŢA", 0261/899 180, oferă CAZARE GRATUITĂ *tuturor pelerinilor, pe timp de 24 ore, care vin să se roage, fără a fi nevoie de a se anunţa dinainte, în perioada aprilie-octombrie. Nu cazăm iarna. Avem Magazin de cărţi Bisericeşti şi Muzeu. Avem 200 paturi.*

93. CE SUNT VĂMILE VĂZDUHULUI?

Cartea Vămile Văzduhului este prima carte din lume cu Vămile în imagini. Omul cînd se naşte intră în timp şi spaţiu, ca persoană cu trup şi suflet. Biserica ortodoxă îl botează de mic pe om, pentru a-l naşte ca creştin ortodox pentru viaţa veşnică. Omul devine cetăţean al Raiului. Numai la Botezul ortodox i se dă copilului un Înger Păzitor, care îl sfătuieşte la bine pînă la moarte. De la moarte, omul iese din timp şi va intra în veşnicie, îngerul ia sufletul şi-l duce la Iisus Hristos în cer. Omul cît trăieşte poate face 410 feluri de păcate şi 390 de feluri de fapte bune. (Vezi Filocalia).

Faptele bune le face sfătuit de îngerul păzitor. Cele rele le face sfătuit de diavolii care stau între cer şi pămînt, pînă la Judecata din urmă. Spune Sfîntul Apostol Pavel de Domniile şi Începătoriile întunericului aşezate în văzduh. Între cer şi pămînt sunt mulţime de diavoli aşezaţi la Cele 24 de Vămi. Fiecare păcat are Vama lui, vezi aici în carte. Omul cînd moare iese sufletul din trup şi trece prin aceste Vămi ale Văzduhului. Mortul stă în casă 3 zile, timp în care îngerul păzitor îi arată toate faptele făcute în lume. A 3-a zi cînd trupul este pus în groapă sufletul singur cu doi îngeri trece prin Vămi. Merge la Tronul lui Iisus în cer, care trimite sufletul 6 zile în Rai, apoi vine a 9-a zi iar la Tronul ceresc, cînd este trimis 30 zile în Iad, a 40-a zi vine din nou la Tronul lui Iisus, cînd este trimis în Iad sau în Rai, după faptele care le are în el şi acolo va sta pînă la A doua Venire a lui Iisus Hristos, cînd sufletul ia din pămînt

trupul (forma) şi se uneşte cu el, mergînd definitiv la locul cuvenit.

Pînă la moarte, în timp faci ce vrei, bine sau rău, de la moarte în veşnicie nu mai faci nimic, veşnicia este duhovnicească. SPOVEDANIA şi ÎMPĂRTĂŞANIA este toată viaţa veşnică a omului, ele dau veşnicia. După moartea mea nu mă mai ajută nimic, decît numai trei lucruri: 1. Sfînta Liturghie, 2. Parastasele şi 3. Milostenia pe care o fac alţii nu eu. Sfîntul Vasile cel Nou a fost preot călugăr ortodox, Teodora a fost ortodoxă, deci de vrei să treci Vămile trebuie să fii ortodox, altfel numai iadul te aşteaptă. Vămile nu se plătesc cu nimic, decît cu Spovedania şi Împărtăşania, acestea două şterg păcatele şi ne îndumnezeiesc. Viaţa mea înseamnă că am intrat în timp şi spaţiu, iar veşnicia mea, înseamnă că am ieşit din timp şi spaţiu prin moarte şi m-am dus dincolo de acestea sus în cer, în starea spirituală eternă. De sîntem ortodocşi să citim mai des cartea aceasta, ca să nu păcătuim şi să trăim curat, ca să ajungem în Rai şi eu autorul şi tu cititorul.

Icoană de la Măn. Hozeva, Ierusalim, unde sînt Moaştele Sf. Ioan

Iacob. Moise cu Tablele Legii, Muntele Sinai, Sfînta Ecaterina încununată în Rai. Jos, Moartea din oase, sub picioare mai multe drumuri, pe masă are, sabie, cunună, lanţuri, pistol, ştreang, cleşte, coroană, pîine otrăvită, o carte şi o pană, sticlă cu alcool, şi alte

instrumente, cu acestea îi omoară pe oameni. În dreapta diavolul legat cu lanţ de o roată peste brîu, trage cu săgeata spre călugărul ce-şi duce crucea, urcînd pe treptele vieţii. Un drac trage o capră de coarne este diavolul curviei. Jos pe trepte un animal cu gura căscată, cu picioare de crocodil se uită la moarte să-i dea să înghită oameni, iadul. Pe trepte sunt broasca, , broasca ţestoasă, tigrul, şarpele, crocodilul, păunul-mîndria şi ursul. În dreapta sub iad este o poartă. Viaţa noastră este în icoană.

94. ORDINEA SFÎRŞITULUI LUMII, ANUL 2013. După aceste evenimente va veni sfîrşitul.

JUDECATA UNIVERSALĂ SE VA FACE DUPĂ EVANGHELIE, NU DUPĂ BIBLIE ŞI DUPĂ CREDINŢA ORTODOXĂ, TOT UNIVERSUL A FOST ORTODOX. Rom. 2, 16:

16. „În ziua cînd Dumnezeu va judeca, prin Iisus Hristos, după Evanghelia mea, cele ascunse ale oamenilor".

1. Predicarea Evangheliei la toate popoarele. (Mt. 24, 14).

12. „Şi se va propovădui această Evanghelie a împărăţiei în toată lumea spre mărturie la toate neamurile; şi atunci va veni sfîrşitul". Aceasta s-a realizat.

2. Convertirea la creştinism a poporului evreu (Rom. 11, 25-26).

25. „Pentru că nu voiesc, fraţilor, ca voi să nu ştiţi taina aceasta, ca să nu vă socotiţi pe voi înşivă înţelepţi; că împietrirea s-a făcut lui Israel în parte, pînă ce va intra tot numărul păgînilor.

26. Şi astfel întregul Israel se va mîntui, precum este scris: Din Sion va veni Izbăvitorul şi va îndepărta nelegiuirile de la Iacov; ". Nu s-a realizat încă.

3. Ivirea lui Antihrist (2 Tes. 2, 1-11); (Apoc. 13, 1-18)

2 Tes. 2, 1-11.

1. „În privinţa venirii Domnului nostru Iisus Hristos şi a adunării noastre împreună cu El, vă rugăm, fraţilor,

2. Să nu vă clintiţi degrabă cu mintea, nici să vă spăimîntaţi nici de duh proorocesc, nici de vorbă, nici de vreo scrisoare ca pornită de la noi, cum că ziua Domnului a şi sosit.

3. Să nu vă amăgească nimeni, cu nici un chip. Căci ziua Domnului nu va sosi pînă ce mai întîi nu va veni lepădarea de

credinţă şi nu se va da pe faţă omul nelegiuirii, fiul pierzării,

4. Potrivnicul înălţîndu-se mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu sau este făcut pentru închinare, aşa încît să se aşeze el în Biserica lui Dumnezeu şi pe sine să se dea drept dumnezeu.

5. Nu vă aduceţi aminte că, pe cînd eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri ?

6. Şi acum ştiţi ce-l opreşte, ca să nu se arate decît la vremea lui.

7. Pentru că taina fărădelegii se şi lucrează, numai că este unul care o ţine acum pe loc, pînă ce va fi dat la o parte.

8. Şi atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale şi-l va nimici cu strălucirea venirii Sale.

9. Iar ivirea aceluia va fi prin lucrarea lui satan, însoţită de tot felul de puteri şi de semne şi de minuni mincinoase,

10. Şi de amăgiri nelegiuite, pentru fiii pierzării, fiindcă n-au primit iubirea adevărului, ca să se mîntuiască.

11. Pentru aceea, Dumnezeu le trimite lucrarea amăgirii, ca să dea ei crezămînt minciunii".

(Apoc. 13, 1-18).

1. „Şi am văzut ridicîndu-se din mare o fiară, care avea zece coarne şi şapte capete şi pe coarnele ei zece steme şi pe capetele ei: nume de hulă.

2. Şi fiara pe care am văzut-o era asemenea leopardului, picioarele ei erau ca ale ursului, iar gura ca a leilor. Şi balaurul îi dădu fiarei puterea lui şi scaunul lui şi stăpînire mare.

3. Şi unul din capetele fiarei era ca înjunghiat de moarte, dar rana ei cea de moarte fu vindecată şi tot pămîntul, minunat, se uita după fiară.

4. Şi s-au închinat balaurului, fiindcă i-a dat fiarei stăpînirea; apoi s-au închinat fiarei, zicînd: Cine este asemenea fiarei şi cine poate să se lupte cu ea!

5. Şi i s-a dat ei gură să grăiască semeţii şi hule şi i s-a dat putere să lucreze timp de patruzeci şi două de luni.

6. Şi şi-a deschis gura sa spre hule asupra lui Dumnezeu, ca să hulească numele Lui şi cortul Lui şi pe cei ce locuiesc în cer.

7. Şi i s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască şi i s-a dat ei stăpînire peste toată seminţia şi poporul şi limba şi neamul.

8. Şi i se vor închina ei toţi cei ce locuiesc pe pămînt, ale căror nume nu sînt scrise, de la întemeierea lumii, în cartea vieţii Mielului celui înjunghiat.

9. Dacă are cineva urechi să audă!

10. Cine ia pe alţii robi, de robie are parte; cine cu sabia va ucide, trebuie să fie ucis de sabie. Aici este răbdarea şi credinţa sfinţilor.

11. Am văzut apoi altă fiară, ridicîndu-se din pămînt, şi avea două coarne asemenea mielului, dar grăia ca un balaur.

12. Şi toată stăpînirea celei dintîi fiare o are în mînă, în faţa ei. Şi face pămîntul şi pe locuitorii de pe el să se închine fiarei celei dintîi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.

13. Şi face semne mari! Chiar şi foc face să se pogoare din cer, pe pămînt, înaintea oamenilor,

14. Şi amăgeşte pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele ce i s-a dat să facă înaintea fiarei, zicînd celor ce locuiesc pe pământ să facă chip fiarei care a fost rănită cu sabia şi a rămas în viaţă.

15. Şi i s-a dat ei să insufle duh chipului fiarei, aşa încît chipul fiarei să şi grăiască. Iar pe cîţi nu se vor închina chipului fiarei, putere avea ca să-i ucidă.

16. Şi-i sileşte pe toţi, pe cei mici şi pe cei mari, şi pe cei bogaţi şi pe cei săraci, şi pe cei slobozi şi pe cei robi, ca să-şi pună semn pe mîna lor cea dreaptă sau pe frunte,

17. Încît nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decît numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei.

18. Aici este înţelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase". Nu s-a realizat încă.

Va apărea omul fărădelegii născut din Seminţia lui Dan, din evrei (2 Tes. 2, 1-10) sau fiara (Apoc. 13, 1-18), lucrînd cu slujitorii săi prorocii mincinoşi, hristoşii mincinoşi, minuni şi semne false prin puterea satanei, amăgindu-i pe oamenii care merg la iad. (Mt. 24, 5-11). Biserica Ortodoxă va fi prigonită, va rămîne numai o cruce într-o basma la un bătrîn, totul se va distruge. Vezi, cartea *Sfîrşitul Omului, de Zosima Pascal, Athos.* Nu s-a împlinit încă.

4. Venirea lui Ilie şi Enoh, care îl vor demasca pe Antihrist. (Apoc. 11, 3-12). Ei vor fi omorîţi de Antihrist, dar vor învia. Vor fi văzuţi pe întreg globul. Nu s-a împlinit încă.

3. „Şi voi da putere celor doi martori ai mei şi vor prooroci, îmbrăcaţi în sac, o mie două sute şi şaizeci de zile„.

Tîlcuire:

Prin aceste două mărturii, mulţi dascăli au înţeles pe Ilie şi pe Enoh, că ei vor lua vreme de la Dumnezeu să prorocească la sfîrşitul lumii timp de trei ani şi jumătate, fiecare an socotindu-se de 360 zile.

Prin îmbrăcarea în sac, arată tînguirea şi multa plîngere pentru cei călcaţi şi pentru cei ce se vor afla atunci amăgiţi de înşelăciunea lui Antihrist. Pe care Zaharia prorocul (Cap. 4) i-a asemănat cu doi măslini şi cu două sfeşnice, din cauză că ei aduc hrana lumii celei înţelegătoare prin untdelemnul faptelor bune plăcute lui Dumnezeu. Tîlcuire la Apocalipsă, de Sfîntul Andrei al Cezareii. (sec. 4).

4. „Aceştia sînt cei doi măslini şi cele două sfeşnice care stau înaintea Domnului pământului.

5. Şi dacă voieşte cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor şi mistuieşte pe vrăjmaşii lor; deci dacă ar voi cineva să-i vatăme, acela va trebui să fie ucis.

6. Aceştia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele proorociei lor, şi putere au peste ape să le schimbe în sînge şi să bată pămîntul cu orice fel de bătaie, ori de cîte ori vor voi.

7. Iar cînd vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adînc va face război cu ei, şi-i va birui şi-i va omorî.

8. Şi trupurile lor vor zăcea pe uliţele cetăţii celei mari, care se cheamă, duhovniceşte, Sodoma şi Egipt, unde a fost răstignit şi Domnul lor.

9. Şi din popoare, din seminţii, din limbi şi din neamuri vor privi la trupurile lor trei zile şi jumătate şi nu vor îngădui ca ele să fie puse în mormînt.

10. Iar locuitorii de pe pămînt se vor bucura de moartea lor şi vor fi în veselie şi îşi vor trimite daruri unul altuia, pentru că aceşti doi prooroci au chinuit pe locuitorii de pe pămînt.

11. Însă după cele trei zile şi jumătate, duh de viaţă de la Dumnezeu a intrat în ei şi au stătut pe picioarele lor şi frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei.

12. Şi din cer au auzit glas puternic, zicîndu-le: Suiţi-vă aici! Şi s-au suit la cer, în nori, şi au privit la ei duşmanii lor".

5. Înmulţirea păcatelor, a fărădelegilor (Mt. 24, 8-29). Transformarea naturii, cutremure, căderea stelelor. Soarele se stinge. Luna se face roşie ca şi singele. Nu s-a împlinit încă.

8. „Dar toate acestea sînt începutul durerilor.

9. Atunci vă vor da pe voi spre asuprire şi vă vor ucide şi veţi fi urîţi de toate neamurile, pentru numele Meu.

10. Atunci mulţi se vor sminti şi se vor vinde unii pe alţii; şi se vor urî unii pe alţii.

12. Şi mulţi prooroci mincinoşi se vor scula şi vor amăgi pe mulţi.

13. Iar din pricina înmulţirii fărădelegii, iubirea multora se va răci.

14. Dar cel ce va răbda pînă la sfîrşit, acela se va mîntui.

15. Şi se va propovădui această Evanghelie a împărăţiei în toată lumea spre mărturie la toate neamurile; şi atunci va veni sfîrşitul.

15. Deci, cînd veţi vedea urîciunea pustiirii ce s-a zis prin Daniel proorocul, stînd în locul cel sfînt cine citeşte să înţeleagă -,

16. Atunci cei din Iudeea să fugă la munţi.

17. Cel ce va fi pe casă să nu se coboare, ca să-şi ia lucrurile din casă.

18. Iar cel ce va fi în ţarină să nu se întoarcă înapoi, ca să-şi ia haina.

19. Vai de cele însărcinate şi de cele ce vor alăpta în zilele acelea!

20. Rugaţi-vă ca să nu fie fuga voastră iarna, nici sîmbăta.
21. Căci va fi atunci strîmtorare mare, cum n-a fost de la începutul lumii pînă acum şi nici nu va mai fi.
22. Şi de nu s-ar fi scurtat acele zile, n-ar mai scăpa nici un trup, dar pentru cei aleşi se vor scurta acele zile.
23. Atunci de vă va zice cineva: Iată, Mesia este aici sau dincolo, să nu-l credeţi,
24. Căci se vor ridica hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi şi vor da semne mari şi chiar minuni, ca să amăgească; de va fi cu putinţă, şi pe cei aleşi.
25. Iată, v-am spus de mai înainte.
26. Deci, de vă vor zice vouă: Iată este în pustie, să nu ieşiţi; iată este în cămări, să nu credeţi.
27. Căci precum fulgerul iese de la răsărit şi se arată pînă la apus, aşa va fi şi venirea Fiului Omului.
28. Că unde va fi stîrvul, acolo se vor aduna vulturii.
29. Iar îndată după strîmtorarea acelor zile, soarele se va întuneca şi luna nu va mai da lumina ei iar stelele vor cădea din cer şi puterile cerurilor se vor zgudui".

6. Încetarea Jertfei celei fără de Sînge. Sfînta Liturghie, nu se va mai săvîrşi. Vezi la Daniel Proorocul, Dan. 12, 11. „Şi din vremea cînd va înceta jertfa cea dea pururi. . . "

11. „Şi din vremea cînd va înceta jertfa cea de-a pururi şi va începe urîciunea pustiirii vor fi o mie două sute nouăzeci de zile". Nu s-a împlinit încă.

7. Arătarea pe cer a „Semnul Fiului Omului"-Crucea de foc, ca să se ruşineze bîrfitorii Crucii lui Hristos. (Mt. 24, 29, 30). Nu s-a împlinit încă.

29. „Iar îndată după strîmtorarea acelor zile, soarele se va întuneca şi luna nu va mai da lumina ei iar stelele vor cădea din cer şi puterile cerurilor se vor zgudui.
30. Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului şi vor plînge toate neamurile pămîntului şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere şi cu slavă multă".

8. Învierea morţilor.

Iez. 37, 3-10).

3. „Şi mi-a zis Domnul: «Fiul omului, vor învia, oare, oasele acestea ?» Iar eu am zis: Dumnezeule, numai tu ştii aceasta».
4. Domnul însă mi-a zis: «Prooroceşte asupra oaselor acestora şi le zi: Oase uscate, ascultaţi cuvîntul Domnului!
5. Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu oaselor acestora: Iată eu voi face să intre în voi duh şi veţi învia.

6. Voi pune pe voi vine şi carne va creşte pe voi; vă voi acoperi cu piele, voi face să intre în voi duh şi veţi învia şi veţi şti că eu sînt Domnul».

7. Proorocit-am deci cum mi se poruncise. Şi cînd am proorocit, iată s-a făcut un sunet şi o mişcare şi oasele au început să se apropie, fiecare os la încheietura sa.

8. Şi am privit şi eu şi iată erau pe ele vine, şi carne crescuse şi pielea le acoperea pe deasupra, iar duh nu era în ele.

9. Atunci mi-a zis Domnul: „Fiul omului, prooroceşte duhului, prooroceşte şi zi duhului: Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu: duhule, vino din cele patru vînturi şi suflă peste morţii aceştia şi vor învia!"

10. Deci am proorocit eu, cum mi se poruncise, şi a intrat în ei duhul şi au înviat, şi mulţime multă foarte de oameni s-au ridicat pe picioarele lor".

Daniel 12, 1-3.

1. „Şi în vremea aceea se va scula Mihail, marele voievod care ocroteşte pe fiii poporului tău, şi va fi vreme de strîmtorare cum n-a mai fost de cînd sînt popoarele şi pînă în vremea de acum. Şi oricine din poporul tău va fi scris în cartea aceea va fi mîntuit.

2. Şi mulţi dintre cei care dorm în ţărîna pămîntului se vor scula, unii la viaţă veşnică, iar alţii spre ocară şi scîrbă veşnică.

3. Şi cei înţelepţi vor lumina ca strălucirea cerului şi cei care vor fi îndrumat pe mulţi pe calea dreptăţii vor fi ca stelele în vecii vecilor".

Apoc. 20, 11-15.

10. „Şi diavolul, care-i amăgise a fost aruncat în iezerul de foc şi de pucioasă, unde este şi fiara şi proorocul mincinos, şi vor fi chinuiţi acolo, zi şi noapte, în vecii vecilor.

11. Am văzut apoi, un tron mare alb şi pe Cel ce şedea pe tron, iar dinaintea feţei lui pămîntul şi cerul au fugit şi loc nu s-a mai găsit pentru ele.

12. Şi am văzut pe morţi, pe cei mari şi pe cei mici, stînd înaintea tronului şi cărţile au fost deschise şi altă carte a fost deschisă, care este cartea vieţii, şi morţii au fost judecaţi din cele scrise în cărţi, potrivit cu faptele lor.

13. Şi marea a dat pe morţii cei din ea şi moartea şi iadul au dat pe morţii lor, şi judecaţi au fost, fiecare după faptele sale.

14. Apoi moartea şi iadul au fost aruncate în rîul de foc. Aceasta este moartea cea de a doua: iezerul cel de foc.

15. Iar cine n-a fost aflat scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iezerul de foc".

Evanghelia de la Ioan: 5: 24-30

24. „Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvîntul Meu şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţă veşnică şi la judecată nu va veni,

ci s-a mutat din moarte la viaţă.

25. Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul şi acum este, cînd morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei care vor auzi vor învia.

26. Căci precum Tatăl are viaţă în Sine, aşa l-a dat şi Fiului să aibă viaţă în Sine;

27. Şi l-a dat putere să facă judecată, pentru că este Fiul Omului.

28. Nu vă miraţi de aceasta; că vine ceasul în care toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui,

29. Şi vor ieşi cei ce au făcut cele bune, spre învierea vieţii, iar cei ce au făcut cele rele, spre învierea osîndei.

30. Eu nu pot să fac de la Mine nimic; precum aud, judec; dar judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis". Nu s-a împlinit încă.

9. Aparitia lui Hristos pe scaun de foc, înalt de 20 de metri de la pămînt, în Valea lui Iosafat, Israel, unde va judeca lumea întreagă.

Ioil. 4, 1-2 :

1. „Căci iată în zilele acelea şi în vremea aceea, cînd voi întoarce pe Iuda şi pe Ierusalim din robie,

2. Aduna-voi toate popoarele şi le voi pogorî în valea lui Iosafat şi mă voi judeca acolo cu ele pentru poporul meu şi pentru moştenirea mea Israel, pe care au împrăştiat-o între neamuri şi ţara mea au împărţit-o în bucăţi".

Sof. 3, 8.

3. „Pentru aceasta, aşteptaţi-mă, zice Domnul, pînă în ziua cînd mă voi scula ca mărturie! Căci gîndul meu este să strîng laolaltă toate neamurile şi să adun regatele, ca să vărs peste ele întărîtarea mea şi iuţimea urgiei mele. Şi tot pămîntul va fi mistuit de văpaia mîniei mele". Nu s-a împlinit încă.

10. Asezarea celor Drepti în Rai pe veci, iar a celor răi în Iad pe veci.

Sfîntul Andrei al Cezareii:

Apoc. 22, 4-5. „Şi vor vedea faţa Lui şi numele Lui va fi pe frunţile lor".

Tîlcuire:

Cît de mare şi de plăcută va fi slava sfinţilor, nu poate cuprinde mintea omenească. „Ceea ce ochii n-au văzut" (I Cor. 2, 9). Dacă toată această dulceaţă este transcendentă, cum va fi cînd vor vedea sfinţii pe Dumnezeu faţă către faţă? Numele adevăratului Dumnezeu este Fiul lui Dumnezeu, acest nume era pe frunţile sfinţilor, căci se arată cum va fi înfăţişarea strălucită a fiilor lui Dumnezeu.

Verset: 5

„Şi noapte nu va mai fi; şi nu au trebuinţă de lumina lămpii sau

de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu le va fi lor lumină şi vor împărăţi în vecii vecilor".

Tîlcuire:

Noapte nu va mai fi - Dumnezeu este lumina. Nu va mai fi noapte-adică toţi demonii şi necredincioşii sînt în pîntecele iadului închişi pentru totdeauna. Şi nu au nevoie de lumina lămpii şi de lumina soarelui. Lumina îl arată aici pe Vechiul şi pe Noul Testament - *„Pentru că Domnul Dumnezeu le va fi lor lumină".* Nu s-a împlinit încă.

Dacă de la leşirea lui Adam din Rai, anul 1, pînă la venirea lui Iisus Hristos pe pămînt au trecut 5508 ani, iar Dumnezeu conducea lumea din cer, oare n-ar trebui ca lumea să ţină de la plecarea lui Hristos la cer pînă la A doua venire a Sa, măcar tot atîţia ani? Căci acum Iisus Hristos locuieşte pe pămînt şi în noi prin Sfînta Împărtăşanie. Cine nu are Liturghie şi Împărtăşanie este în afara mîntuirii. Sîntem în anul 2011, înseamnă că mai avem pînă la sfîrşit cel puţin 3000-4000 de ani. Să purtăm grijă de sfîrşitul nostru, căci lumea are drumul ei şi Creatorul o ţine în palma Sa. Nu vă clătinaţi în credinţă, ortodocşilor. Staţi tari.

95. DESPRE SFÎNTA LUMINĂ

Ierusalim anul 2005

Deasupra acestui prea sfînt Mormînt se iveşte Sfînta Lumină în sfînta şi marea Sîmbătă, în ceasul al şaptelea sau al optulea din zi, orele 14 (ceasul răsăritenilor). Şi are această rînduială, stingînd noi mai întîi candelele din sfînta Biserică, mai sus zişii portari turci cu Meteveli şi cu epitropul stăpînitorului şi alţii mulţi slujbaşi, şi închizînd uşa sfîntului Cuvuclíu, şi pecetluind-o cu băgare de seamă, unii urcă în locuinţa catolicilor în catigumen, pentru a privi la această mare minune, iar slujbaşii lor aşteaptă dinaintea sfîntului Cuvuclíu şi păzesc ca să nu se întîmple vreo ceartă între neamuri. Care aceasta poate se face cu îngăduinţă dumnezeiască, spre închipuirea străjii, ce s-a rînduit atunci de către ucigătorii evrei să străjuiască Mormîntul, ca să nu-l fure ucenicii pe Iisus. Sosind dar vremea, arhiereul ce

este orînduit de către patriarhul, luînd vreme se îmbracă în toate veşmintele arhiereşti asemenea şi toţi preoţii şi diaconii ce sînt de faţă, îmbrăcîndu-se în veşmintele preoţeşti şi ieşind din Biserica cea mare fără lumină, cu toată ortodoxa mulţime a închinătorilor pămînteni, străinilor şi locuitorilor pămînteni ţinînd în mîini douăsprezece steaguri şi mergînd înainte clerul urmează şi tot poporul şi ocoleşte sfîntul Cuvuclíu, cîntînd pe larg: „Învierea Ta Hristoase Mîntuitorule îngerii o laudă în ceruri şi pre noi pe pămînt ne învredniceşte cu inimă curată să Te mărim". Şi astfel ocolind de două ori sfîntul Cuvuclíu şi cîntînd se apropie numai arhierul la uşa sfîntului Cuvuclíu rugîndu-se, iar mulţimea strigă: "Doamne miluieşte!" şi preoţii ocolesc încă odată, săvîrşind periodul al 3-lea, atunci deschizînd uşa sfîntului Cuvuclíu şi intrînd numai arhiereul cu frică multă şi cu mare evlavie, ţinînd în mîini şi două mănunchiuri de lumînări stinse, priveşte cu mirare Sfînta Lumină deasupra Sfîntului Mormînt dînd miros minunat şi necontenit, din care aprinzîndu-se lumînările şi luîndu-le cu cuviincioasă evlavie iese afară, ţinînd mîinile încrucişate, binecuvîntînd (blagoslovind) şi sfinţind numeroasa mulţime.

Iar epitropul armenilor ce stă acolo înaintea uşii, primeşte lumînările din mîna cea stîngă a arhiereului şi suindu-se în Biserica lor, le împarte armenilor,

Ierusalim anul 2005

iar din făcliile din mîna dreaptă primesc ortodocşii închinători; cei adunaţi de la marginile lumii, care văzînd această preaslăvită minune mai vîrtos ortodocşii arabi cu glas mare strigă „Doamne miluieşte!" şi vestesc fără sfială, că una este credinţa creştinilor, şi îndată sună toate tocile împreună cu cea de fier şi se săvîrşeşte Sfînta Liturghie a Marelui Vasile în Biserica cea mare şi se face într-acel ceas bucurie mare şi îmbelşugată lumină apropiindu-se cu făcliile aprinse de Hristos cel ce a ieşit din Mormînt ca un Mire. Deşi se află unii ce se îndoiesc la aceasta, către care

Lumina imaterială, Ierusalim 2005

răspundem, că dacă a multor sfinţi mormintele şi moaştele fac pînă astăzi nenumărate minuni prin Dumnezeiasca putere, mai ales pe la serbările lor, nu este cu neputinţă ca prea sfîntul Mormînt, în care s-a înmormîntat Dumnezeiescul trup al Domnului Dumnezeu şi Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, să izvorască lumină, ziua aceea, în care cei dintru întuneric şi din umbra morţii au văzut lumină mare, în acea zi în care s-a umplut de lumină cerul şi pămîntul şi cele de sub pămînt, precum cîntă sfînta noastră Biserică.

Mai vîrtos are mare osîndă cel ce face neputincioasă atotputernicia lui Dumnezeu şi cel ce-l socoteşte pe primitorul de Dumnezeu Mormînt lipsit de

acea lumină pe care văzînd-o Sfinţii Apostoli, şi fericitele de Mir Purtătoare femei s-au spăimîntat. Un asemenea creştin trebuie să se încredinţeze din mărturia Sfîntului Damaschin ce zice: "Cu adevărat sfîntă şi preaslăvită este această mîntuitoare noapte şi luminată a purtătoarei de lumină zi a Învierii, fiind preavestită, întru care lumina cea veşnică tuturor a răsărit". Şi mai înainte de Damaschin marele Grigorie Teologul. Lumina Sîmbetei celei mari o numeşte
închipuirea luminii celei mari, că pe aceasta o numeşte Lumină înainte mergătoare a Luminii celei mari a Învierii şi a veseliei înaintea serbării, citeşte cuvîntul al căruia început este: „ Peste închisoarea mea voi sta". Iar dacă vor zice cum că prin numita sfîntă Lumină înţelegem aceea ce se face, în ziua aceea în Bisericile de pretutindenea, răspundem, că dacă simplu acea lumină are atîta cinste, cu mult mai mult trebuie să aibă cinste lumina care iese din prea sfînta Peşteră a primitorului de Dumnezeu Mormînt, a căruia şi untdelemnul din Candele şi Pămîntul şi
Maramele cele frecate cu evlavie de sfîntul Mormînt luîndu-le şi sărutîndu-le săvîrşesc tămăduiri, cu toate acestea dacă cei ce se îndoiesc nu o primesc, las ca s-o propovăduiască aceia cărora în tot anul li se arată, martori fiind aceştia prea marii minuni şi mîntuitoarea arătare ce se face către cei cu evlavie, iar cei ce n-au evlavie nu vor avea nici un folos din aceasta.

MINUNEA SFINTEI LUMINI DIN ANUL 547

Spre încredinţarea adevărului că Lumina ce a ieşit din Sfîntul Mormînt este sfîntă, vom adăuga şi altă minune mai slăvită, întocmai precum am aflat-o în oarecare Carte veche, ce s-a aflat în Biblioteca Sfintei Lavre a cuviosului Sava Părintelui nostru, care s-a făcut în vremea împărăţiei iubitorului de Hristos împărat Constantin Porfirogenetul în Ierusalim, în sfîntul şi de viaţă Dătătorul Mormînt al Domnului Dumnezeului şi Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, în sfînta şi Marea Sîmbătă, care s-a scris de Nichita Preotul împărătesc şi s-a trimis către acest împărat Constantin Porfirogenetul, la anul de la Hristos 547.

„Trebuia într-adevăr, o prea iubitorule de Dumnezeu împărat! ca nici veacul de acum să nu fie lipsit de mărirea lui Dumnezeu, şi trebuia ca Dumnezeu cel adevărat şi atotputernic să se slăvească prin creştinească smerenia ta, să se slăvească prin minuni şi lumini, ca şi cînd nu s-ar fi mulţumit să se fi mărit numai cu minunile cele mari şi vechi, ci şi prin cele ce s-au săvîrşit în vremea creştineştii tale împărăţii să se mărească şi să se laude.

Aşadar stînd toţi cetăţenii şi străinii ce veniseră dintr-alte părţi cînd se serba după dumnezeiasca bună voinţă în ziua cea luminată a Învierii, cînd se arată la Mormîntul Domnului preaslăvita lumină, fiindcă de mult doream ca să văd şi să mă închin celui prea sfînt şi cinstit Mormînt, împărăţia ta pe care o apără Dumnezeu a unit rugăciunea mea, şi a trimis daruri Aur lui Teofil Arhiepiscopul cel de acolo. Pentru aceasta văzînd Dumnezeu rîvna ce o ai către dînsul, te-a păzit mai presus de toată vătămarea necredincioşilor turci. Aşadar în 7 a lui aprilie, după dumnezeiasca voinţă s-a întîmplat ca să vorbesc cu arhiepiscopul Hristodul al sfintei Cetăţi, petrecînd aşteptam ca să văd Sfînta Lumină ce se arată la ziua Învierii. Apropiindu-se însă sfînta şi marea Sîmbătă, diavolul cel ce pizmuieşte totdeauna cele bune, nu ne-a lăsat în pace, ci ca şi cînd s-ar fi atins de piatra cea din capul unghiului, care este Hristos, ca s-o sfărîme, sau să se sfarme pe sine însuşi, cînd oarecare Amira

din Bagdad (Babilon) venind acolo cu emirul în sfînta şi marea Simbătă, s-a dus în Pretoriu (Tribunal), plin de mînie şi de necaz, şi îndată slujbaşii cei aspri şi înfricoşaţi vestiră sosirea arhiepiscopului Hristodul, şi l-au adus în Pretoriu, după ce sosi acolo arhiepiscopul Teofil ce era într-adevăr înspăimîntat, atunci înspăimîntătorul şi îndrăzneţul Amira a zis: „O Arhiepiscope! Nu-ţi este ţie iertat ca să serbezi sărbătoarea de acum, şi numai pentru aceasta am venit, pentru că prin fermecătoresc meşteşug faci prea lăudata minune, umplînd toată Siria cu legea creştinilor şi ai făcut-o mai toată Biserica stricînd obiceiurile noastre".

Iar arhiepiscopul Teofil cu blîndeţe a răspuns, deşi aţi cercat odată şi de două ori aceasta, şi, nu v-aţi încredinţat de mii de ori de aceste lucruri. Mai de suferit va fi nouă cuvîntul vostru, că adică, prin oarecare fermecător meşteşug se săvîrşeşte această minune. Pentru că şi în vremea celui mai dinainte arhiepiscop în loc de fitil (feştilă) au pus fier în Candela cea deasupra Sfîntului Mormînt şi cum am văzut că şi acesta s-a aprins deodată ca o lumînare de ceară prin dumnezeiasca înţelepciune! Pînă cînd întrebuinţaţi a ne pedepsi pe noi, făcîndu-ne aceste mirări peste fire? Iar scriitorii cei ce stau acolo, astfel numiţi slujind în locul lui Amira , fiind părtaşi credinţei noastre celei preacurate, ziceau către ucigătorul Amira, pentru ce-l opreşti pe arhiereu ca să nu săvîrşească obişnuita serbare? Cînd dajdiile cele grele se plătesc numai pentru aceasta? De aceea pe temeiul acestor cuvinte ne vom jeli celui dintîi Ministru al Siriei şi aceasta îţi va aduce mare urgie. Atunci ticălosul mîniindu-se de cele zise sili pe episcopul ca să dea 7000 de galbeni, iar de nu va răspunde cu aceşti galbeni, nu-i va da voie ca să slujească în ziua Sfintei şi slăvitei Învieri a lui Hristos. Iar episcopul auzind că nu i se dă voie a oftat cu amar, văietîndu-se silit a se ucide singur ca să scape de muncitori. Pentru că socotea aceasta mai de folos ca să scape de răutatea lor, dar Dumnezeu cel atotputernic şi Milostiv către săraci şi grabnic ajutor celor neputincioşi, a stricat aceste meşteşugiri, pentru că Gramaticii cei mai sus zişi au adus 2000 de galbeni, iar pentru cele 5000 sau chezăşuit ca să-i plătească ei în locul arhiereului, înduplecînd îndărătnicia necredinciosului Amira, şi în vremea cînd se afla arhiepiscopul adus în Pretoriu pentru aceşti bani, Dumnezeul minunilor cu nemărginita şi neînţeleasa sa putere, a plinit Sfînta Lumină de trei ori mai Luminată, că atunci două Candele ce erau atîrnate în locul în care se zice că s-a coborît de pe Cruce şi s-a uns cinstitul Trup al Domnului şi Dumnezeului nostru, s-au umplut de Sfînta Lumină. Această minune făcîndu-se şi vestindu-se în Pretoriu, îndată mulţimea poporului creştinesc şi a necredincioşilor turci, amestecată alergau în sfînta Biserică a lui Dumnezeu. Şi ortodocşii cu rîvnă şi cu credinţă se îmbulzeau să intre, iar necredincioşii turci cu cuget hulitor şi cu socoteală vătămătoare, ţinînd în mîinile lor, unii săbii, alţii lănci (suliţe) ca pe oricare din creştini se va arăta că ţine făclie să-l omoare chiar în Biserică, dar prea înţeleptul arhiepiscop împreună cu preoţii sau şi cu turcii au alergat la sfîntul Mormînt al Domnului, puţin plecîndu-se şi cunoscînd că strălucirea sfintei Lumini nu venise acolo, apucînd împreună cu necredincioşii turci au închis Sfîntul Mormînt, şi ca Moisi oarecînd ridicînd mîinile sale către Răsărit şi împreună cu poporul creştinesc îngenunchind se rugau Dumnezeului tuturor. Iar pe la al şaselea ceas din zi (orele 12) căutînd spre Sfîntul Mormînt al Mîntuitorului vede Sfînta Lumină, pentru că intrarea uşii i se lăsase lui slobodă prin îngeri şi luînd vreme ca să se împărtăşească din acea Sfîntă Lumină şi Candelele ce sînt în Sfînta Biserică cea mare a lui Dumnezeu, precum obişnuiau a face

aceasta mai înainte pînă a nu se arăta la Sfîntul Mormînt, vede fără de veste că Sfînta Biserică a lui Dumnezeu s-a umplut de Sfînta Lumină atît încît binecredinciosul poporul alerga cînd în dreapta cînd în stînga, alţii înaintea uşilor, spre locul Căpăţînii, şi alţii spre lanţul ce este cruciş atîrnat, pentru că şi acela este împodobit cu Candele şi se zice că acolo este mijlocul lumii noastre, şi acolo este atîrnată o candelă drept semn, uimindu-se toţi la acea neaşteptată arătare a Sfintei Lumini, dar şi înşişi nelegiuiţii turci s-au umplut de spaimă şi de ruşine. Se zice că de la Înălţarea lui Hristos pînă astăzi, strălucirea Sfintei Lumini în fiecare an se face numai într-una din Candelele Sfîntului Mormînt, însă în acest an strălucirea s-a făcut în toată Biserica, încît şi toţi într-un glas strigau: „Cine este mare ca Dumnezeul nostru? Tu eşti Dumnezeu carele faci minuni!"

Iar blestematul şi ucigătorul Amira, în vremea cînd sta în catigumen, ţinînd sabia cea ascuţită şi goală şi căuta asupra Bisericii, rămase uimit mirîndu-se de minunea ce s-a făcut, pentru că într-o candelă din cele mari ce era atîrnată împotrivă unde se afla răzimat se întîmplase să nu fie nici apă, nici untdelemn în ea, nici fitil, şi îndată s-a umplut de Sfînta Lumină. Ucigătorul şi ticălosul Amira văzînd aceasta rămase mut, decît că ar fi zis învederat, ar fi văzut în oarecare chip o mînă de foc săvîrşind această preaslăvită minune. Dar ceea ce s-a săvîrşit pe Crucea de pe Calvar este încă şi mai minunat şi să nu se socotească de către cineva minciună, pentru că la nimeni altul nu-mi închin păcătoasa mea conştiinţă, decît numai neadormitului Ochi celui ce iscodeşte adîncurile înţelegerii. Pentru că acolo pe Crucea ce este în capul părţii din dreapta a Balaurilor sfintei Biserici ivindu-se, în mijloc o stea a strălucit ca un soare şi nu după mult împărţindu-se în patru s-a arătat fulgerînd cruciş, încît toţi au alergat către dînsa, cîntînd laude de biruinţă Dumnezeului nostru care le-a iconomisit pe amîndouă. Aceasta socotesc că nu dovedeşte alta decît că prin a împărăţiei tale putere cea în credinţa lui Dumnezeu, supune pe necredinciosul ismail (turci) întunecînd-o şi pe urîcioasa religie a agarenilor (turcilor), după cum aceasta şi de către necredincioşii agareni se mărturiseşte. Dumnezeu cel ce i-a dat biruinţă lăudatului împărat

Stîlpul despicat de Sfînta Lumină

Constantin, cel ce a dăruit cea de nume şi de un chip sfînta ta împărăţie cea prin stea vestită. Aceasta şi acum o stăpîne! să împuternicească şi să întărească puterea împărăţiei tale cea tare, statornicind capul tău la tot neamul.

Acestea s-au scris de cel mai mic între clerici (preot) Nichita, la anii de la Adam 6455 scăzînd din ei 5508, avem anul 947 de la Hristos.

De această Sfîntă Lumină ce se arată în fiecare an la prea sfîntul Mormînt al Domnului nostru Iisus Hristos, mărturiseşte şi binecredinciosul împărat Ioan Cantacuzino, cel ce mai pe urmă s-a numit Ioasaf Monahul, prin sfînta şi îngerească schimă, care certîndu-se cu oarecare mahomedani perşi şi răspunzînd în a 3-a sa Apologie, zice aceste cuvinte: „Dar şi pentru minunea ceea ce în fiecare an se face în Ierusalim la Mormîntul lui Hristos, pe vremea Învierii sale, după cum şi tu ştii, ai ceva să zici? Ştii cu adevărat, că şi pe acest sfînt loc îl stăpînesc

musulmanii, şi în vremea cea cunoscută a Învierii lui Hristos au mare silinţă şi multă îngrijire ca să nu se facă mai multă lumină în candele" şi mai în jos zice „Iar în vremea cînd cîntă creştinii cei de acolo Laude Învierii lui Hristos, se coboară Lumină din Cer şi aprinde făcliile ce se află acolo la Mormînt".

Şi iarăşi zice în altă parte: „Ce ţi se pare? Minciună că Hristos este Dumnezeu Fiul lui Dumnezeu? Cum dar în ceasul în care slăvesc creştinii, cum am zis, pe Hristos, Dumnezeu şi Fiul lui Dumnezeu şi ziditor a toată făptura, spre mai multă oarecare încredinţare şi asigurare, şi dovedire a minunii pe care o mărturiseşte însuşi Dumnezeu, vine Lumină şi aprinde Făcliile la Mormînt? Ci precum la rîul Iordanului în ceasul Botezului lui Hristos, s-a coborît glas din cer zicînd: „Acesta este Fiul Meu cel iubit" adică Hristos, aşa şi la vremea cea zisă iese Lumina, care îi încredinţează pe toţi şi le mărturiseşte celor credincioşi şi necredincioşi că acesta este Hristos Fiul şi Cuvîntul lui Dumnezeu şi Tatăl, adevăratul Dumnezeu şi om. Cine este dar atît de ticălos ca să nu mărturisească pe Hristos Dumnezeu şi Fiu şi Cuvînt al lui Dumnezeu? Dacă cercetînd va zice împotrivă, iar celor ce zic împotrivă le mai trebuie alte defăimări? că ei înşuşi sînt singuri defăimători". Şi acestea destule pentru aceasta, acum să ne întoarcem iarăşi la cele propuse.

MINUNEA SFINTEI LUMINI CU ARMENII, ANUL 1326

Dar nu ştiu ce vor zice unii ca aceştia, văzînd Coloana despicată din care a ieşit Sfînta Lumină? Care nu s-a făcut în anii dintîi, sau în vremea sfinţilor Apostoli, ci în anii aceştia de pe urmă, în vremea adică a prea fericitului prealăudatului Sofronie Patriarhul Ierusalimului, Ieremia patriarhul Constantinopolului,

Silvestru patriarhul Alexandriei şi Ioachim al Antiohiei, în vremea împărăţiei lui Sultan Amurat la anul 1421.

În vremea aceea armenii avînd pizmă asupra noastră, precum şi pînă astăzi nu încetează a se împotrivi ortodocşilor şi totdeauna cu ajutorul lui Dumnezeu rămînînd ruşinaţi, s-au făgăduit atunci să-i dea stăpînitorului Ierusalimului bani cîţi ar vrea, ca să-l oprească pe patriarh şi pe ortodocşii creştini ca să nu intre în Sfînta Biserică a prea sfîntului Mormînt în ziua sfintei Sîmbete celei Mari, iar stăpînitorul înduplecîndu-se pentru bani, a poruncit şi s-a făcut aşa. Deci intrînd în sfînta Biserică numai armenii cu bucurie, nădăjduiau să primească Sfînta Lumină, iar ortodocşii stînd în curte afară din Biserică întristaţi, rugau pe Dumnezeu cu lacrimi şi cu zdrobirea inimii, ca să treacă cu vederea păcatele lor, şi să
le arate lor mila îndurării sale, asemenea se ruga şi Patriarhul din tot sufletul şi inima, cu mare umilinţă. Atunci sosind ceasul rînduit (o minunile tale Stăpîne Iubitorule de oameni Doamne Împărate!) îndată s-a despicat una din coloane (stîlp) ce erau înaintea Sfintei Porţi şi a ieşit din ea Sfînta Lumină. Aceasta văzînd Patriarhul şi alergînd cu mare evlavie a aprins lumînările ce le ţinea şi suindu-se şi în locul unde şi mai înainte sta, a împărţit aceasta ortodocşilor spre dar şi sfinţenia lor, iar ei aprinzînd făcliile ce le ţineau şi umplîndu-se cu totul de duhovnicească bucurie, a mulţumit lui Dumnezeu, că îi ascultă pe cei ce se tem de dînsul şi face voia lor. Armenii însă necunoscînd de loc minunea Sfintei Lumini că a ieşit la ortodocşi, aşteptau încă înăuntrul Sfîntului Mormînt, strigînd cu glas mare, dar în deşert; iar turcii care păzeau sfînta Poartă, văzînd această preaslăvită minune, îndată au deschis Sfînta Poartă şi a intrat atît Patriarhul cît şi toată mulţimea ortodocşilor creştini în cinstita Biserică cîntînd: „Cine este mare ca Dumnezeul nostru? Tu eşti

Dumnezeu care faci minuni". Şi au săvîrşit Sfînta Liturghie serbînd Sfintele Paşti după obicei. Iar un emir din slujbaşii ce stăteau de faţă, văzînd cum că s-a despicat coloana şi a ieşit Sfînta Lumină, îndată a crezut în Hristos, mărturisindu-L pe El Fiul lui Dumnezeu şi Dumnezeu adevărat şi desăvîrşit Om, şi cu glas mare a strigat : „Una este credinţa creştinilor" şi totodată a înfipt într-o piatră trei cuie zicînd: „Aşa să se înfingă în ochii celor ce nu cred în Sfînta Lumină, că este adevărată şi Sfîntă", iar turcii l-au ars de viu ca pe un creştin înaintea Sfintei Porţi, unde şi pînă astăzi se vede şi locul arderii şi urmele picioarelor lui acolo se află, şi această pricină este însemnată arăbeşte într-o piatră, ce stă în dreapta Sfintei Porţi spre aducerea aminte de minune.

Văzând turcii că Sf. Lumină a ieşit tot la ortodocşi, au pus un ciubăr cu murdărie înaintea uşii Sf. Mormânt şi fiecare armean trebuia să mănânce câte o lingură de murdărie şi în acest fel i-au spurcat turcii pe armeni. Anul 1326. De atunci a rămas o zicală: „Este bine să te duci cu armenii la Biserică, dar să nu mănânci cu ei, că ei caută să te spurce, aşa cum i-au spurcat turcii pe ei, când n-a venit Sf. Lumină".

PELERIN PRIN LOCURILE SFINTE

96. AŞA SE APRINDE SFÂNTA LUMINĂ LA IERUSALIM, NUMAI LA PAŞTILE ORTODOXE

Ierusalim-Sfînta Lumină în anul 2005

Când am ajuns la Ierusalim în anul 1974 am slujit Prohodul Mântuitorului cu Patriarhul Benedict, ce avea 97 de ani, în Vinerea Sf. Paşti. Prohodul s-a terminat aproape de ziuă în Sâmbăta Sf. Paşti. Iar, când citeşte evanghelia: „Şi au pecetluit Mormântul împreună cu custodia" atunci intră armata în Biserică şi se duce şi stinge cele 40 de candele de aur de la Sf. Mormânt şi pe lespedea Sf. Mormânt ce are 3,5 m lungime şi 2,5 m lăţime pun pecete, preoţii au pus vată deja foarte groasă acolo, ca atunci când va veni lumina s-o ia şi s-o dea aprinsă la popor. Vine armata şi pune 3 sigilii pe uşa Sf. Mormânt, sigiliul armatei evreieşti - evreieşte, englezeşte şi arăbeşte, am văzut cu ochii aceasta. Pe urmă s-au stins candelele din tot mormântul, căci cele 40 de

aur sunt în Sf. Altar, unde este piatra pe care a fost pus trupul lui Iisus.

Sfântul Mormânt are mai multe Altare, armenii şi monofiziţii şi maroniţii au altarele lor. Sâmbătă dimineaţa s-au stins toate candelele şi la Mormântul Domnului şi pe Golgota, peste tot. Iar în Mormânt rămâne numai puţină lumină ce vine prin nişte gemuleţe mici de la zi, căci sunt galerii la Sf. Mormânt. Rămân călugări de strajă, căci Biserica are multe odoare, se închide Biserica şi se duc toţi acasă după Prohod, până Sâmbătă la orele 11. Pe la orele 11, armata este foarte de mare folos, te întreabă: Eşti ortodox, treci aici! Eşti catolic, ai alt loc. Fiecare religie are locul ei. Apoi intră toată lumea liniştită în Biserică şi deodată intră 20 de mitropoliţi îmbrăcaţi în veşminte şi 400 de preoţi. Nu se intră în Mormânt cu aparate de fotografiat cu bliţ, în mormânt nu-i voie, trebuie să fie numai lumină de la zi. Fiecare are în mâna lui câte un
smoc de 33 de lumânări, atâtea câţi ani a avut Domnul nostru Iisus Hristos. Pe la orele 12, la amiază, vine şi Patriarhul, desculţ şi cu capul gol, îmbrăcat într-o cămaşă albă de mătase cu mâneca largă. Lumânările, cele 33, sunt lipite una de alta şi au pictată învierea lui Hristos pe ele şi se vând în magazinele din Ierusalim. Patriarhul este controlat de armată în faţa a mii de oameni, ca nu cumva să aibă ceva de aprins şi să se spună, că a făcut ceva şi a aprins Sf. Lumină. După aceea, episcopii îl îmbracă. Stiharul alb rămâne pe el, îl îmbracă cu toate veşmintele de Patriarh. Numai bine se fac orele 13, iar pe la orele 13, Patriarhul se roagă în 3 limbi: „Să ne rugăm să vie Sf. Lumină!" Arabii strigă, bat din palme, aclamă. Patriarhul este ţinut de diaconi atunci când cade în genunchi şi ţine rugăciunea lui cam o jumătate de oră. Pe la orele 12 a fost începută Vecernia, iar când se termină rugăciunea de chemare a Sfintei Lumini, numai ce auzi în Biserică: „Kirie eleison, Gospodi pamilui, Doamne miluieşte" - fiecare strigă în limba lui. Patriarhul stă în genunchi şi exact când a ajuns Vecernia la cântarea „Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc..." a intrat un nor azuriu albastru în Biserică, la care nu te puteai uita, că te orbea.

Din nor a fulgerat de 3 ori, un fulger a trecut peste Catapeteasmă (Iconostas) peretele ce desparte Altarul de popor şi s-a dus lin, drept la mormântul lui Hristos, când a atins piatra de pe Sf. Mormânt, toată vata de pe el s-a aprins şi toate candelele s-au aprins singure. La cei din balcoanele de sus li s-au aprins singure lumânările în mâini. Patriarhul a chemat armata,

care a rupt sigiliile şi când s-au deschis uşile de la Sf Mormânt, înăuntru era un cuptor mare de văpaie de foc, o văpaie albăstruie albă. Patriarhul are nişte cutii mari cu cheiţe şi cu mânere cu multe găuri, Patriarhul ia vata aprinsă şi o bagă cu

foc în cutii şi lumina ţâşneşte prin găurile cutiilor şi apoi le încuie cu cheiţa şi ia cutiile de mânere, iar diaconii merg înainte şi havaşi (soldaţi) cu culioane roşii, ca

protopopii şi cu bastoane de argint, care-l păzesc pe Patriarh şi merg prin mijlocul Bisericii cu vasele cu lumină şi strigă: „Veniţi de luaţi Lumină!" De la lumina Patriarhului mii şi mii de lumânări se aprind, că ţâşneşte pe găurile acelea ca razele soarelui.

Catolicil, ca să nu ia lumină de la noi de la ortodocşi, sunt 6 candele în dreapta şi 6 în stânga, catolicil iau din candelele din dreapta, iar armenii din stânga, iar la noi s-a aprins chiar pe Mormântul lui Hristos.

Lumina aceasta a învierii se aprinde numai la Paştile ortodoxe, la cele catolice nu se aprinde. Lumina sfântă s-a aprins în data de 14 aprilie 1974, în Sâmbăta de Paşti la orele 13,00. Când s-au aprins lumânările încep toacele cele de argint, clopotele cele făcute de

Constantin cel Mare, sute de cădelniţe şi în glasul lor începe a se înconjura Bisericuţa şi a se cânta: „Învierea Ta, Hristoase Dumnezeule îngerii o laudă în ceruri..." când cântă atâtea coruri, în mireasma de tămâie şi în marea de flăcări, parcă nu mai eşti pe pământ, parcă eşti în cer şi nimeni nu s-a ars vreodată de atâtea lumini.

Această cântare, de la Vecernia Duminicii ţine până Duminică dimineaţa. Se cântă acum „Hristos a înviat!" în toate limbile pământului. Lumina este imaterială, timp de 2 minute dai pe faţă cu ea şi nu te arde. Lumina aceasta, ce vine singură din ceruri în Sâmbăta Paştilor este LUMINA CU CARE HRISTOS S-A COBORÂT LA IAD, cum zice Isaia: „Cei ce şedeau în întuneric vor vedea lumină mare". La noi a venit Iisus cel înviat, Duminica.

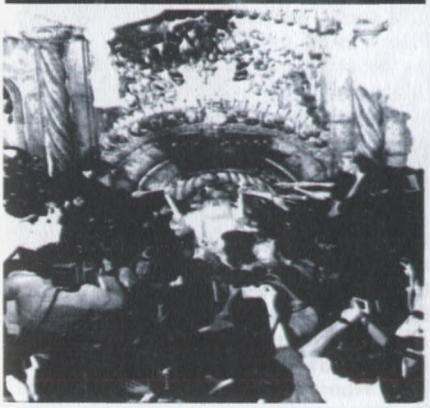

Anul 2005, se dă cu foc pe faţă.

Iisus a predicat în Iad Evanghelia vreme de 33 de ore şi 3 zile, aşa scrie în penticostar. De Joi seara până Vineri seara e o zi, de Vineri seara până Sâmbătă seara o zi, de Sâmbătă seara până Duminică seara este o zi, aşa se calcula la evrei. De Vineri de la orele 15 până Duminică, Sâmbătă spre Duminică la orele 24 (12) sunt exact 33 de ore. Din Iad Iisus i-a scos numai pe cei ce credeau că Iisus va veni în lume, nu l-a scos pe toţi de acolo.

Patriarhul ortodox împarte Sf. Lumină

Clopotul cel mare de la Mormântul Domnului, făcut din aur, în Vinerea Sf. Paşti îl plânge pe Mântuitorul pentru că a murit, se trage singur, rar şi cu jale, Bang, Bang. Grecii mi-au spus cum boceşte clopotul cel mare şi că se trage singur, iar când vine învierea, tot singur se trage şi sună foarte repede şi cu veselie şi le acoperă pe toate celelalte

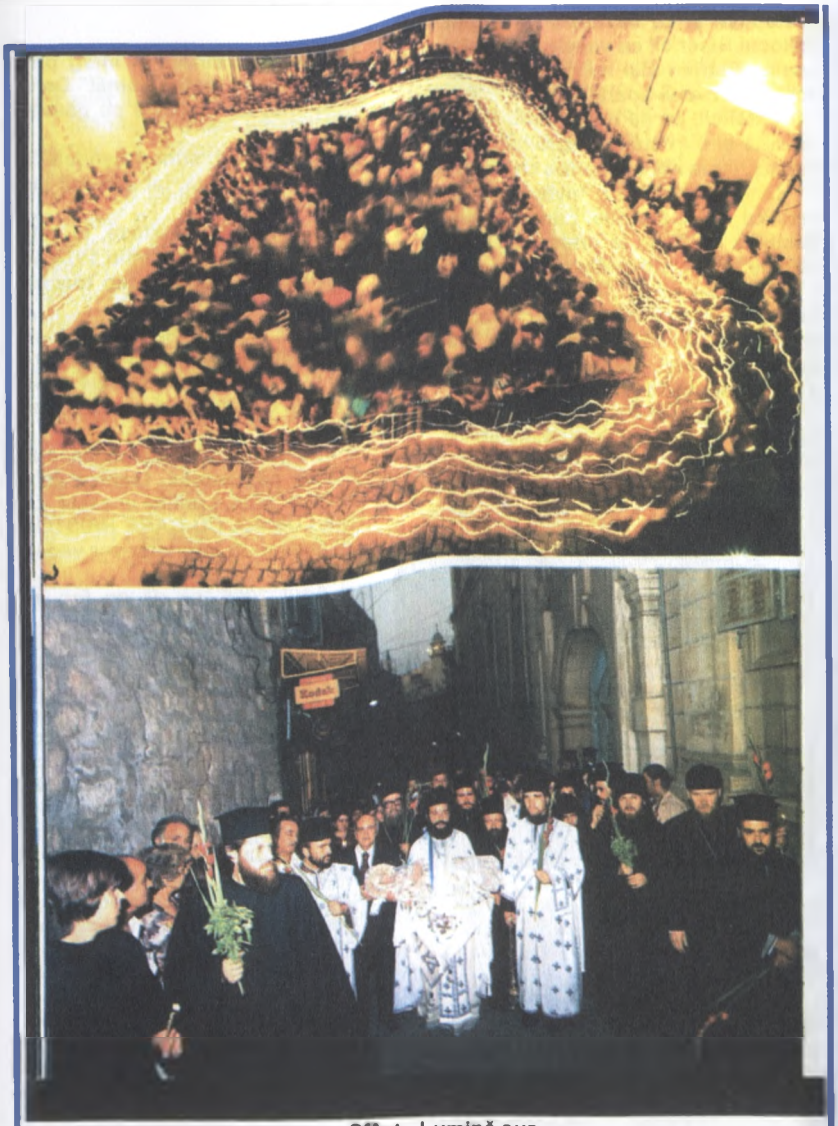

Sfânta Lumină sus

clopote. Uiţi că eşti pe faţa pământului. Vezi zeci de mii de lumini, care se duc spre căminele lor pe străzile Ierusalimului, în Ierusalim, la magazine sunt un fel de căldăruşe cu sită deasupra şi cu fitil, pline cu untdelemn de măsline, ca un fel de candele. Pe acestea le aprinzi de la Sf. Lumină şi poţi să duci acasă Sf. Lumină. Acolo erau polonezi, bulgari, francezi, italieni, americani, englezi, oameni din toată lumea. În jurul Sf. Mormânt sunt scaune pentru ambasadori,

fiecare ţară are un reprezentant, care vede Sf. Lumină. Eu am adus la Mân. Sihăstria Sf. Lumină într-un felinar de acela şi candelele noastre ard din 1974 cu Sf Lumină de la Mormânt.

Când a fost părintele Petroniu la Sf. Mormânt, Sf. Lumină a venit aşa: Când s-a făcut rugăciunea pentru Sf. Lumină, deodată a venit un stâlp de foc şi s-a speriat toată lumea, a venit deasupra Sf. Mormânt s-a despicat în 3, un stâlp de foc a mers la Golgota, unul la Mormântul Domnului şi unul la Biserica Sf. Învieri, în trei stâlpi s-a făcut Lumina aceasta, căci nu vine în fiecare an la fel, aici sunt taine mari. De aici, ar trebui catolicii să se întoarcă la Paştile ortodoxe, dovada adevărului: Sfânta Lumină! Catolicii trebuie să se întoarcă la ortodoxia credinţei, căci au făcut mare greşeală când au modificat data Paştilor, după voia lor şi nu după voia lui Dumnezeu. Iată o minune, care de 2000 de ani se tot repetă, dovada învierii sigure a lui Iisus Hristos.

Dar ce să spună sectarii, că ei n-au nici Paşti, nici Crăciun, toate le fură de la ortodocşi?

Ortodoxia este singura credinţă mântuitoare, care îl mântuie pe omul creat de Dumnezeu!

Ierusalim 2005-Se spală pe faţă cu foc

VINDECAREA CU SFÎNTA CRUCE A UNEI FEMEI ÎNDRĂCITE - IERUSALIM 1974

Femeia aceasta îndrăcită pe care am văzut-o la Ierusalim era de loc din Cipru şi au adus-o cu vaporul până la Haifa, iar de acolo au adus-o cu maşina până la Ierusalim. Cu ea era mama ei, mama soacră şi bărbatul ei. Femeia aceasta avea cinci copii, tot cu ea a mai venit şi sora bărbatului ei. Au adus-o pe femeie în vremea când se făcea slujbă pe Golgota şi era lume multă. Femeia îndrăcită era legată cu lanţuri de mâini şi de picioare şi era pusă pe o năsălie şi o duceau 4 oameni. I se vedeau oasele la mâini şi la picioare, şi ca să nu-i rupă mâinile lanţurile au pus sub lanţuri cârpe.

Era o femeie negricioasă înaltă şi avea următoarele simptome: Bătea ca şi câinii, urla ca lupii, necheza ca şi caii, croncănea ca şi corbii, orăcăia ca broaştele, mugea ca vacile, aceasta făceau dracii cu ea. Din Sf. Cruce astăzi se mai păstrează o bucată mare la Ierusalim, o bucată este la Athos, una la Roma şi una în Franţa.

În clipa aceea vine stareţul Sf. Mormânt, arhimandritul Daniil, un om înalt cu barbă albă, care văzând starea femeii trimite pe un preot să-i aducă Sf. Cruce din Mormânt. După ce s-a adus Sf. Cruce, armata a făcut cordon, ca să nu se îmbulzească lumea. Pe femeia bolnavă o ţineau nişte bărbaţi şi totuşi când a prins ea cu dinţii de veşmântul unui preot l-a rupt până jos. Părul femeii era vâlvoi, iar ochii erau roşii ca şi sângele. Când venea Sf. Cruce

armata striga: Atenţie, atenţie! Când s-a apropiat arhimandritul cu Sf. Cruce, 20 de oameni n-au putut-o ţine, bătea din picioare şi din mâini, răcnea, făcea nişte huiete gândeai că trece un tren. Ajuns cu Sf. Cruce, a zis preotul: Ţineţi-o bine! Iar când a atins-o pe femeie cu pedestalul Crucii pe fruntea ei, a sărit odată ca de 5 m în sus a căzut la pământ şi toţi ziceau că a murit.

Vine un doctor din Franţa, îl caută pulsul şi a zis: N-a murit, scoateţi-o din Biserică. Au dus-o pe femeie la Căminul Sf. Mormânt, aşa ca moartă, pe patul cu care au adus-o. După câtva timp s-a sculat singură şi a strigat: mamă! mamă! Dezlegaţi-mă că m-a dezlegat Mântuitorul! Mama ei a început a plânge cu cei de faţă văzând minunea. A dezlegat-o de la mâini şi de la picioare şi au pieptănat-o cu mare greutate - nu se pieptănase de multă vreme, fiind îndrăcită. A văzut cea vindecată hainele ei, dar acelea erau haine pentru înmormântare şi a zis cea vindecată: mamă! mamă! Mi-ai adus haine de înmormântare, nu ştii că aici viaţa din mormânt a răsărit? S-a dus cea vindecată în Sf. Mormânt s-a pus lângă Altarul Mironosiţelor şi a început a plânge cu hohote, apoi preoţii au împărtăşit-o cu Sf. Taine şi au pus-o să stea la Mormântul lui Hristos 9 zile după vindecare, ca nu cumva să se întoarcă dracii din nou. Mama ei a întrebat-o de timpul când s-a făcut sănătoasă, iar ea a mărturisit cu glas tare şi public, zicând: „Când mă aduceau cu targa aceea şi preotul aducea Crucea lui Hristos, eu eram înfăşurată cu 7 balauri şi ei erau cu capul în gura mea, 7 şerpi mari. Când s-a atins Crucea lui Iisus de mine, cei 7 balauri dintr-o dată s-au desfăcut de la mine şi s-au dus în văzduh şi am văzut o mână de pe Cruce, care s-a coborât pe capul meu şi când s-a atins mâna aceea de capul meu, pe balauri nu i-am mai văzut. Atunci am căzut la pământ, ca şi moartă.

Şapte draci au intrat în femeia aceasta şi acum au ieşit afară. Pe această vindecată o chema Silvana şi era din Cipru. După minune a venit un arhimandrit cu Condica de la Eclesiarhia mare, martor ocular la minune şi a făcut proces verbal: „Astăzi în anul 1974, orele... luna... ziua... cetăţeana Silvana Coroculi din oraşul Limasol, insula Cipru, s-a vindecat la Mormântul Domnului de boala cutare, prin atingerea de Crucea lui Hristos, drept pentru care au semnat patriarhul, preoţii şi arhiereii". În această condică se trec zilnic vindecările făcute de Sf. Cruce la Mormântul lui Hristos. Anul vindecării acestei femei este 1974, dovadă că această cruce este puterea lui Hristos, este arma de alungare a dracilor. Crucea este arma prin care Hristos l-a biruit pe diavol şi-l biruie şi azi.

Sfânta cruce este adusă de împăratul Heraclie de la Perşi. Împăratul Cosroe al perşilor la anul 611 a intrat în Ierusalim a omorât pe preoţi şi a dărâmat cele 18 mănăstiri zidite de împăratul Constantin cel Mare şi a luat cu el şi Sf. Cruce a Mântuitorului, cu toate veşmintele ce erau în Ierusalim. Din această zi s-a pus post şi s-a dus armata şi i-a bătut pe perşi şi a adus la Ierusalim odoarele Bisericilor cu prăzi de război şi a adus şi Sf. Cruce.

Împăratul a vrut să ducă Sf. Cruce la locul ei, aşa cum era îmbrăcat cu haine împărăteşti, fiind cu coroana de aur pe cap, dar fiind atât de grea se gândea cum a putut-o duce Mântuitorul. Văzând împăratul că n-o poate clinti din loc, fiind îmbrăcat împărăteşte, s-a resemnat, s-a dezbrăcat de hainele împărăteşti şi cu capul gol şi desculţ - la fel ca şi Mântuitorul - a început s-o ridice şi a văzut că aşa o poate duce. Împăratul făcând Cruce cu metanie a zis: „Crucea lui Hristos, ajută-mi!" O ia pe umăr şi ajunge cu ea pe Golgota. Crucea avea înălţimea de 3 metri şi a pus-o iar la Mormântul lui Hristos.

Singura Biserică nedărâmată de perşi este cea de la Betleem, căci

împăraţii au văzut pe un crai îmbrăcat cu haine persane şi au zis să nu o dărîme şi l-au pus pe unul din ei în acea Biserică să nu fie dărâmată. Sfânta Cruce a fost adusă de la perşi înapoi la Ierusalim în anul 626. Am fost apoi în Nazaret, unde am văzut atelierul lui Iosif, aici mi s-a arătat o scândură pe care Iisus a tăiat-o mai scurtă decât trebuie şi văzând Iosif că a greşit i-a zis lui Iisus „Fiule, ai tăiat-o prea scurtă!" Iisus a prins scândura de un capăt şi a întins cu mâna dreaptă şi a lungit-o cât trebuia; atunci a văzut Iosif ce copil are. Scândura se păstrează şi azi şi se vede pe unde a fost tăiată, dar este şi partea de la semn mai încolo, cea întinsă de Iisus. În Cana am văzut 2 vase în care s-a făcut apa în vin.

CEA MAI MARE BUCATĂ DIN CRUCEA LUI IISUS HRISTOS, DIN BISERICA SAN GIOVANNI IERUSALEME DIN ROMA, DE 1,50 METRI, în stînga. Jos în vas se păstrează şi două piroane originale.

97. UN ARAB BOLNAV DE CANCER SE VINDECĂ LA MORMÂNTUL LUI HRISTOS, Ierusalim, 1974

Acest arab tânăr era bolnav de cancer şi gata de moarte, avea doi copii acasă, acum era în Spital la Tel-Aviv şi avea cancer în stare de metastază, avea şi maşină pe care o conducea fratele lui. A venit fratele lui cu soţia bolnavului la el la Spital, ca să-l ducă acasă. Iar doctorii i-au spus soţiei, peste 3 ore moare, dar nu-i spuneţi lui!

Când a ieşit femeia cu el pe poarta spitalului a năpădit-o plânsul, căci avea acasă doi copii. Cel bolnav era îmbrăcat cu haine lungi până la pământ că aşa poartă arabii, ca şi călugării parcă-l văd. Când a văzut arabul că îi plânge femeia, i-a zis: Ţi-a spus doctorul că mor? îi zice bolnavul: „Să nu vă ierte Alah nici în veacul de acum, nici în cel viitor, de nu mă duceţi la Mormântul proorocului Iisus!" Aşa-i zic arabii lui Iisus! Dar ea îi zice: Cum să te duc? Ea ştia că sunt 120 km. şi că moare pe drum. Iar el zice: „Eu chiar de mor pe drum, tot acolo să mă duceţi! La Iisus să mă duceţi, că am auzit că Acela este Alah (Dumnezeu)". L-au adus aici la Biserica Sf. Mormînt pe braţe, că nu putea merge pe picioare. L-au pus lângă piatra Mormântului, iar arabul a început a striga: „Alah, Alah, Alah", adică „Doamne, Doamne Doamne!" De faţă erau mulţi mitropoliţi şi cardinali, apoi l-au lăsat să se închine. Arabul s-a pus în genunchi şi a pus fruntea sa pe lespedea Mormântului lui Hristos şi a început a plânge cu hohot, era în faţa morţii, toţi din jur au început a plânge, curgeau şiroaie de lacrimi din ochii noştri, nu puteai să nu plângi. Acum arabul striga aşa: „Alah Iisus, Alah Iisus, Alah Iisus" adică „Doamne, Iisuse!" striga aşa cu lacrimi, multă vreme dar numai ce-l vedem deodată, că se scoală în picioare, începe să facă cruce cu mâna stângă, nu ştia cum să facă, vine un preot grec cu barbă albă şi-l învaţă cum să facă Sf. Cruce cu mâna dreaptă, înainte era de religie musulmană. Acum plângea şi strângea în braţe lespedea Mormântului lui Hristos şi striga mai departe „Alah Iisus, Alah Iisus" şi înainte de a pleca de aici după vindecare l-au şi botezat preoţii pe el, pe soţia sa şi pe fratele său. Acum a urcat fostul bolnav la volan şi el conducea maşina spre casă. Pe acest arab îl chema Ahmed şi după ce a mers acasă s-au botezat toate neamurile în religia ortodoxă.

Această minune s-a petrecut tot în anul 1974 când am fost la Mormântul lui Hristos.

Aceste două minuni: cea cu Crucea originală a Mântuitorului şi cu acest arab vindecat de cancer le-am văzut eu cu ochii mei în anul 1974, arhimandritul Ilie Cleopa de la Mănăstirea Sihăstria. Iată ce poate Crucea lui Hristos şi Mormântul lui Hristos. Aici se fac minuni zilnic, la mormântul lui Hristos. Iisus Hristos lucrează şi azi, după câtă credinţă au oamenii, atâta primesc de la El. Cine merge la Mormântul lui Hristos poate citi în Condica Mormîntului aceste vindecări şi altele multe.

ICOANA AXIONIȚA DE LA MUNTELE ATHOS

Fiindcă era obicei a se face priveghere în fiecare duminică la Schitul Protaton, într-una din sâmbete, seara, vrând să meargă bătrânul la priveghere, a zis ucenicului său: Fiule, eu mă duc ca să ascult privegherea după obicei, iar tu rămâi la chilie și precum vei putea citește-ți rânduiala ta, și așa s-a dus.

După ce a trecut seara, iată că bate cineva în ușa chiliei; iar fratele a alergat și a deschis, și a văzut că era un monah străin, necunoscut lui, care intrând a rămas în chilie în noaptea aceea. La vremea Utreniei, sculându-se, au cântat amândoi rânduiala Utreniei și când au ajuns la „Ceea ce esti mai cinstită...", monahul cel de loc cânta numai: „Ceea ce esti mai cinstită decât heruvimii..." și celelalte până la sfârșit, adică obișnuita și vechea cântare a Sfântului Cosma Melodul. Iar monahul cel străin face alt început al cântării, cîntând așa: „Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru". A scris pe lespedea de marmură din mînă îngerul cu degetul ca și în ceară „Cuvine-se cu adevărat..." Apoi a împreunat și: „Ceea ce ești mai cinstită...", pînă în sfârșit.

De acum înainte așa să cântați și voi, ortodocșii. Și acestea zicând, s-a făcut nevăzut.

ÎN POSTURI NU SE FAC PELERINAJE

LA MĂNĂSTIRI SUNT SLUJBE LUNGI, NU-I CHINUIȚI PE CĂLUGĂRI, NU LE STRICAȚI LINIȘTEA.

PELERINAJELE SE FAC DUPĂ DUMINICA TOMII, PÎNĂ ÎN DATA DE 1 NOIEMBRIE CÎND ÎNCEPE FRIGUL.

Nu deranja călugării, în post ne rugăm, facem metanii, nu ne plimbăm. Nu mergem pe la conferințe, ci umblăm numai la Biserică, ca să simțim cerul. Așa-i că nu avem bani!

PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN POSTUL PAȘTILOR

DUMINICĂ SFÂNTA LITURGHIE DE LA ORELE 9 CU UTRENIA.

DUMINICĂ SEARA ORELE 17 PAVECERNIȚA MARE CU PREDICĂ, CATEHEZĂ, VIEȚILE SFINȚILOR, PRICESNELE POSTULUI, ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI PUSE DE CREȘTINI.

MIERCURI SI VINERI SEARA SFÎNTA LITURGHIE LA ORELE 17, PREDICĂ, PRICESNE, ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI.

LUNI. MARTI. JOI. SÎMBĂTĂ SFÂNTA LITURGHIE LA ORELE 8 DIMINEAȚA. SPOVEDANIE SI ÎMPĂRTĂȘANIE LA FIECARE LITURGHIE.

A lua parte la Liturghie seara este cea mai mare faptă în Postul Paștilor. Anafora se ia în ziua următoare dimineața dacă ai venit mîncat seara la Liturghie.

CUM POSTIM ÎN POSTUL PAȘTILOR

ÎN PRIMA SĂPTĂMÎNĂ DIN POST NUMITĂ SĂPTĂMÎNA MARE. NU SE MĂNÎNCĂ NIMIC LUNI, MARȚI, MIERCURI SEARA SPOVEDANIE ȘI ÎMPĂRTĂȘANIE. Nu se mănîncă nimic fiert pînă sîmbătă, numai fructe și legume. Tot Postul Lunea, Miercurea si Vinerea se mănîncă după orele 15. Bolnavii au alt regim.

Tot Postul Pastilor se mănîncă fără ulei cine poate, de Lunea pînă Sîmbăta (Vezi cartea Postul ortodox cu rețete de post). Sîmbăta și Duminica este dezlegare la ulei și la vin (1 pahar). Ne Spovedim și Cuminecăm de 3 ori. În prima săptămînă din Post Spovedanie, Împărtășanie, la mijlocul Postului la fel și în Săptămîna Patimilor din nou. La fel facem și în Postul Crăciunului. În Postul Pastilor Dezlegare la peste este numai în 25 martie și la Duminica Floriilor. De la Paști la Duminica Tomii este dezlegare la toate. De la Duminica Tomii la Rusalii nu este dezlegare la pește Miercurea și Vinerea, vezi Pravila

de la Govora anul 1652.

În post nu se mănîncă nimic din ce se mişcă şi are sînge, din ce zboară, păsările, insectele, nimic din ce înoată, peştii, balenele, fructele de mare, nimic din ce se tîrăşte, vaci, porci, găini, şerpi. (Pravila de la Govora anul 1652)

În Săptămîna Patimilor aşa postim:

1. Cea mai aspră rînduială la Mănăstiri, Nu se mănîncă nimic din Ziua de Florii pînă în Ziua de Paşti, exact ca în prima săptămînă din Post, aceasta o fac pustnicii şi cine poate. Noi recomandăm cele de mai jos.

2. Cine poate nu mănîncă nimic din Duminica Floriilor pînă în Joia Mare, iar în Joia Mare se Spovedeşte şi Cuminică la Sfînta Liturghie, apoi mănîncă la orele 12 şi seara la orele 22, mîncare fără ulei. Şi apoi nu mănîncă nimic pînă în noaptea Învierii cînd din nou se Spovedeşte şi Cuminică.

3. Rînduiala mai blîndă, seara pîine şi apă Luni, Marţi, Miercuri, Joi Spovedanie şi Cuminecare.

3. Din Joia Mare pînă în ziua de Paşti nu mănînci nimic pînă în noaptea de Înviere, cînd te Spovedeşti şi Cumineci. Este cel mai sfînt ajun total din viaţă. Acestea le fac cei sănătoşi, cei bolnavi au rînduiala simplă de post. Nimeni nu mănîncă decît de Post în Săptămîna Patimilor.

ÎN VINEREA DE PAŞTI NICIUN ORTODOX NU MĂNÎNCĂ NIMIC PÎNĂ SÎMBĂTĂ.

Din Ziua de Paşti este dezlegare la toate pînă în Duminica Tomii. Din Duminica Tomii pînă la Rusalii nu este dezlegare la peşte Miercurea si Vinerea, nu spurcati aceste zile, este post normal.

CUM NE RUGĂM ÎN POSTUL PAŞTILOR.

Facem Pravila zilnică personală acasă.

1. Dimineaţa, Rugăciunile Dimineţii, Pravila zilei, vezi Pravila crestinului ortodox, cu Acatistul sfintelor Patimi zilnic, după pravila zilei.

2. Miezonoptica, Utrenia, Ceasurile din Ceaslov, 1, 3, 6, 9, cu mijloceasurile, Vecernia, Pavecernița Mare,vezi Ceaslovul.

3. La Psaltire vezi rînduiala de la începutul Psaltirii, de Duminica pînă Sîmbăta. Citeşti Ceasurile toate şi apoi citeşti toate Catismele una după alta.

4. Seara, Rugăciunile de seara, Paraclisul Maicii Domnului şi Miezonoptica din Ceaslov, Tot ce scrie cu negru. Postul

Paştilor este cel mai frumos Post din an şi cel mai lung, 49 de zile. Numai noi ortodocşii mai avem post.

Cine se roagă mult se simte bucuros. la metaniile de pe mînă şi zi pe ele tot timpul, Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-mă. Ai rugăciunea isihastă, sau rugăciunea inimii, făcută de Marii Părinţii ai ortodoxiei mântuitoare.

În Postul Crăciunului este dezlegare la peşte numai la Sînicoară (6 decembrie) după Tradiţia ortodoxă veche a Ţării Oaşului.

Din Ziua de Paşti se face zilnic şi Acatistul Învierii pînă în Ziua de Înălţare şi se salută numai cu Hristos a înviat.

Eu sînt Viţa cea Adevărată şi Tatăl Meu este lucrătorul.
HRISTOS Orice mlădiţă care nu aduce roadă în mine, el o taie.
Capul Dacă cineva nu rămîne în Mine, se aruncă afară
Bisericii ortodoxe ca şi mlădiţa şi se usucă. (In. 15:1-6)

Efes. 5-23
Efes. 1-22

Papa
Capul
Bisericii
Catolice.

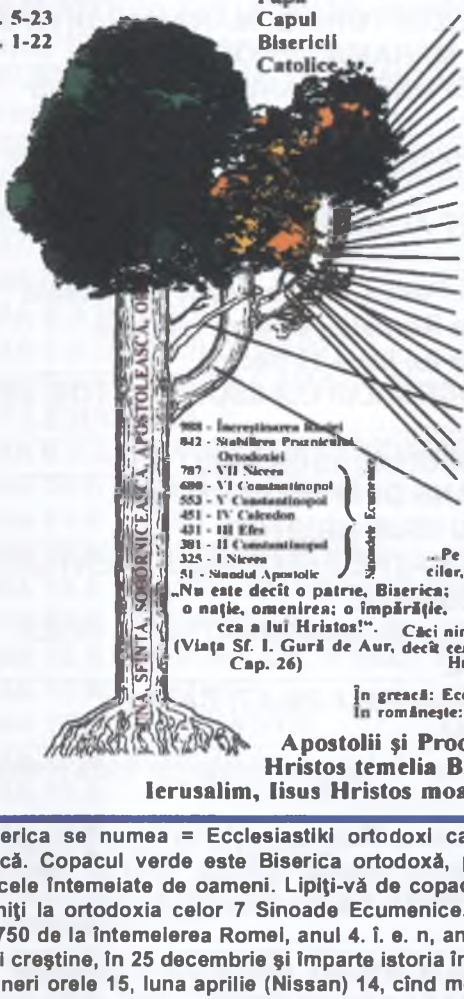

Ortodoxia Bisericii
întemeiată pe Hristos

„Nu este decît o patrie, Biserica; o naţie, omenirea; o împărăţie, cea a lui Hristos!". (Viaţa Sf. I. Gură de Aur, Cap. 26)

...Pe temelia apostolilor şi a proorocilor, Piatra cea din capul unghiului, Fiind Însuşi Iisus Hristos. Efes. 2:20

Căci nimeni nu poate pune altă temelie, decît cea pusă, care este Iisus Hristos. Hristos - capul Bisericii. 1 Cor. 3:11
Efes. 5:23, 1:22

În greacă: Ecclesiastichi ortodoxi catolichi.
În româneşte: Biserica ortodoxă universală.

Apostolii şi Proorocii.
Hristos temelia Bisericii.
Ierusalim, Iisus Hristos moare în anul 34 e.n.

Biserica se numea = Ecclesiastiki ortodoxi catoliki - Biserica ortodoxă catolică. Copacul verde este Biserica ortodoxă, partea uscată a copacului sunt cele întemelate de oameni. Lipiţi-vă de copacul verde, dacă vreţi Raiul. Reveniţi la ortodoxia celor 7 Sinoade Ecumenice. Iisus Hristos se naşte în anul 750 de la întemelerea Romei, anul 4. î. e. n, anul 5508 de la Adam, anul 1 al erei creştine, în 25 decembrie şi împarte istoria în două, trăieşte pînă în anul 34, Vineri orele 15, luna aprilie (Nissan) 14, cînd moare. Avem date sigure că, Iisus Hristos a trăit 33 de ani, 3 luni şi 20 de zile. Refacerea „Copacului Bisericii" se face prin întoarcerea la credinţa Ortodoxă, vezi „Sfârşitul Omului" de Zosima Pascal. Unirea bisericilor se va face prin revenirea la credinţa ortodoxă, în care aţi fost la început. N-aţi vrea să contribuiţi la refacerea copacului? Editura Pelerinul Român – Oradea: tel. +40-0259.412645; E-mail: pelerinul.babut@gmail.com Site: www. editurapelerinulroman.ro. Tu care citeşti, faci parte din copacul verde sau eşti uscat?

Cuprinsul

1. ISTORIA VORBEŞTE DESPRE IISUS HRISTOS, DUMNEZEUL NOSTRU. DOCUMENTE ORIGINALE, CĂMAŞA, GIULGIUL DIN TORINO, MARAMA LUI AVGAR REGELE EDESEI ŞI MARAMA VERONICĂI. _____ 2
2. CE MĂRTURIE DEPUNE PĂGÂNUL LENTULLUS DESPRE HRISTOS?_____ 3
3. Sentinţa dată de Pilat din Pont în Vinerea de Paşti _____ 20
4. TEXTUL COMPLET AL CONDAMNĂRII LUI IISUS LA MOARTE. _____ 21
5. Epistola femeii lui Pilat, Claudia Procula adresată prietenei sale, Pulvia Romelia, Despre ultimele evenimente din Viaţa lui Iisus Hristos. _____ 25
6. REVIZUIREA PROCESULUI LUI IISUS HRISTOS. 25 iulie 1931._____ 43
7. ISTORIA GIULGIULUI LUI IISUS HRISTOS _____ 46
8. MĂRTURII PROFANE DESPRE PERSOANA DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS _____ 70
9. „PILAT DIN PONT CĂTRE TARQUINIUS CENTIUS, PROCONSUL ÎN DIZGRAŢIE". _____ 70
10. PUBLIUS LENTULLUS, GUVERNATORUL IUDEII. CEZARULUI ROMAN. _____ 76
11. DOUĂ EPISTOLE ALE LUI PILAT, CĂTRE ÎMPĂRATUL TIBERIU._____ 77
12. Documente Istorice Originale lăsate de Iisus Hristos lumii întregi._____ 80
Cămaşa lui Iisus Hristos, Mahrama Veronicăi, Ştergarul lui Avgar Regele Edesei. Istoria, Ştiinţa, Arta şi Tehnica în căutarea lui Iisus Hristos L-au Răstignit. Ele Vorbesc... ! _____ 80
13. Cămaşa Lui Hristos. Studiu istorico-documentar _ 80
14. ISTORICUL CĂMĂŞII LUI HRISTOS _____ 86
15. DRUMUL CĂMĂŞII LUI IISUS HRISTOS DE LA GOLGOTA LA BISERICA ARGENTEUIL- PARIS _____ 90
16. MAHRAMA LUI AVGAR REGELE EDESEI _____ 94
17. DESPRE FIGURA DOMNULUI_____ 101

18. CELE 24 DE VĂMI _____ 103
19. Viaţa Sfântului Vasile cel Nou, Înfricoşatele Vămi ale văzduhului şi dreapta Judecată a lui Dumnezeu. _____ 104
20. CĂLĂTORIA SUFLETULUI, de arhimandritul Ilie Cleopa, 1983, sub carpen. _____ 122
21. SUFLETUL OMULUI, DUPĂ MOARTEA TRUPULUI, de arhimandritul Ilie Cleopa. _____ 129
VAMA 1 A GRĂIRII DE RĂU _____ 134
VAMA 2 A OCĂRÎRII ŞI BATJOCORIRII _____ 136
VAMA 3 A ZAVISTIEI (INVIDIEI) _____ 136
VAMA 4 A MINCIUNII _____ 137
VAMA 5 A MÎNIEI _____ 138
VAMA 6 A MÎNDRIEI _____ 139
VAMA 7 A GRĂIRII DEŞARTE _____ 140
VAMA 8 A LUĂRII DE CAMĂTĂ ŞI A VICLEŞUGULUI. _____ 142
VAMA 9 A LENEVIRII ŞI A TRÎNDĂVIEI _____ 143
VAMA 10 A IUBIRII DE ARGINT _____ 144
VAMA 11 A BEŢIEI _____ 145
VAMA 12 A POMENIRII DE RĂU _____ 148
VAMA 13 A DESCÎNTĂTUREI ŞI A VRĂJITORIEI _____ 151
VAMA 14 A LĂCOMIEI _____ 154
VAMA 15 A ERESURILOR, A SECTELOR _____ 156
VAMA 16 A SODOMIEI _____ 157
VAMA 17 A PREACURVIEI _____ 158
VAMA 18 A UCIDERII _____ 160
VAMA 19 A FURTIŞAGULUI _____ 162
VAMA 20 A CURVIEI _____ 163
VAMA 21 A NEMILOSTIVIRII _____ 166
VAMA 22 A MUIERILOR, A CELOR CE SE SULEMENESC, SE ÎMPODOBESC _____ 168
VAMA 23 A FUMATULUI _____ 170
VAMA 24 A SIMONIEI _____ 171
23. DESCOPERIREA CEA ÎNFRICOŞATĂ A JUDECĂŢII LUI DUMNEZEU. _____ 189
24. FEŢELE CELOR DREPŢI _____ 198
25. FEŢELE CELOR PĂCĂTOŞI _____ 199

26. Evreii, cei ce mai înainte de întruparea lui Hristos, n-au crezut în Moisi. 200
27. Evreii cei de la Hristos încoace până la sfârşitul lumii. 200
28. R A I U L 207
Întâi veni Prea sfânta Născătoare de Dumnezeu 207
29. Şi după aceştia cei 12 Apostoli. 208
30. Cei şaptezeci de Apostoli. 208
31. Sfinţii Mucenici. 208
32. Sfinţii Duhovnici. 209
33. Binevestitorii (Preoţii ce predică) 209
34. Arhiereii-Episcopii 209
35. Postitorii. 209
36. Călugării care s-au curăţit cu pocăinţă. 210
37. Drepţii Legii. 210
38. Avraam, Isaac, Iacob şi cei 12 Patriarhi. 210
39. Vieţuitorii fericitelor ostroave(insulelor). 210
40. Proorocii fără de Moisi şi Aaron 210
41. Moisi şi Aron şi Eleazar şi alţi 70 de bărbaţi. 211
42. Judecătorii cei drepţi credincioşi ai lui Israel şi David împăratul cu alţi împăraţi ai lui Israel. 211
43. Adam şi Eva, fiii şi fetele lor. 212
44. Cei buni după Hristos. 212
45. Cei blânzi cu duhul. 212
46. Judecătorii cei drepţi. 212
47. Cei Milostivi. 212
48. Cei căsătoriţi ce au păzit patul lor nespurcat. 213
49. I A D U L 213
Mulţimea cea vicleană a părţii de-a stânga. 213
50. Tâlharii. 214
51. Necuraţii preacurvari. 215
52. Vrăjitorii şi fermecătorii şi cei ce au făcut curvie cu mâna. 215
53. Creştinii cei ce au făcut curvie cu dobitoacele. 216
54. Cei ce s-au omorât singuri ori în ce chip. 216
55. Furii şi luătorii de mită. 216

56. Mânioşii, Ursitorii şi aducătorii de rău şi pizmaşii. 217
57. Mincinoşii şi călcătorii jurămintelor, înjurătorii şi clevetitorii. 217
58. Cei ce n-au iertat pre cei ce i-au scârbit şi beţivii, cei ce se duc la comedii, şi la priveliştile dracilor, şi cei ce se măresc şi se trufesc şi muierile ce se sulemenesc şi se împodobesc şi cele ce fac descântece şi farmece şi nu dau foc la unele din zile şi vorbesc de rău nu numai în case dar şi în biserică. 217
59. Patriarhii, Mitropoliţii, Episcopii, Arhimandriţii, Protopopii, Popii, Diaconii, Ipodiaconii, Citeţii şi Cântăreţii. 218
60. Călugării. 219
61. Amestecarea de călugări şi de boieri şi de oameni proşti. 220
62. Copiii cei nebotezaţi ai creştinilor. 220
63. Arienii. 221
64. Macedonie 221
65. Nestorienii. 222
66. Origen, Evagrie şi Didim. 223
67. Serghie, Onorie şi Kir Pir. 223
68. Evreii cei de la Hristos până la sfârşit. 223
69. Muncitorii Diocleţian şi Maximilian. 228
70. SFINŢII ÎNCEP A LUA DARURI VREDNICE DIN PREA CURATE MÂINILE DOMNULUI. 229
71. Întâi veni Maica Domnului. 229
72. Ucenicii şi Apostolii. 230
73. Cei şaptezeci de Apostoli. 230
74. Biserica cea cerească, Noul Sion. 230
75. Mesele cele sfinte. 232
76. Stihuri ce s-au scris deasupra mormântului răposatului întru fericire Mitropolitul Grigorie. Bucureşti, în 24 Iunie 1834 240
77. CHIPUL CREŞTINULUI ADEVĂRAT. VREI SĂ SCAPI DE VĂMILE VĂZDUHULUI? 241
78. INTERIORUL MEU 244

79. CUM TE ROGI? _____ 245
80. UNDE TE ROGI? _____ 245
81. CÎT TIMP TE ROGI? _____ 245
82. CARE ESTE CEA MAI MARE RUGĂCIUNE DIN LUME? _____ 246
83. CÎND MÎNCĂM? _____ 246
84. CE BEM? _____ 247
85. SOMNUL-CÎND DORMIM? _____ 247
86. CE CITIM, CE VEDEM, CE AUZIM? _____ 248
87. CUM MURIM? _____ 249
88. PREGĂTIREA PENTRU MOARTE. _____ 249
89. ÎNMORMÎNTAREA _____ 251
90. ÎNSURAT SAU CĂLUGĂR? _____ 251
91. TAINA SPOVEDANIEI _____ 252
92. Puteţi procura cărţile, apelînd la: _____ 255
93. CE SUNT VĂMILE VĂZDUHULUI? _____ 256
94. ORDINEA SFÎRŞITULUI LUMII, ANUL 2013. După aceste evenimente va veni sfîrşitul. _____ 258
95. DESPRE SFÎNTA LUMINĂ _____ 265
96. AŞA SE APRINDE SFÂNTA LUMINĂ _____ 271
LA IERUSALIM, NUMAI LA PAŞTILE ORTODOXE ___ 271
97. UN ARAB BOLNAV DE CANCER SE VINDECĂ LA MORMÂNTUL LUI HRISTOS, Ierusalim, 1974 _____ 277

Sînul lui Iacob, Avraam şi Isaac

CU CELE 24 DE VĂMI SE FACE SPOVEDANIE LA MĂNĂSTIREA OPTINA, UCRAINA

TIPĂRITE LA IMPRIMERIA DE VEST, ORADEA. ISBN 973 (3) 95686-1-0

Cele 24 de Vămi, în dreapta este Iadul, sus Iisus Hristos îi încununează pe oameni în Rai. Mt. Sinai.